கவியரசர்

முடியரசன் படைப்புகள் - 8

ஊன்றுகோல்

இளம்பெருவழுதி

தமிழ்மண்

இளம்பெருவழுதி

முன்னுரை

காப்பிய நாடகம் எழுதவேண்டுமென்பது என் நீண்ட நாள் ஆவல். பேராசிரியர் சிலர், காணுந்தொறும் என் ஆவலைத் தூண்டிக்கொண்டேயிருப்பர். எனினும், எதனாலோ யான் எழுத முனையாதிருந்துவிட்டேன். இப்பொழுது தான் அது நிறை வேறும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டு. அச்சூழ்நிலையை, உரு வாக்கிய துணைவேந்தர் இராமச்சந்திரனார்க்கும் நூல் வெளிவரத் துணைநின்ற துணைவேந்தர் சீனி கிருட்டின சாமி அவர் களுக்கும் என் நன்றி.

இன்றுள்ள குமுகாயச் சீர்கேட்டை அடிப்படையாக வைத்து எழுதவேண்டுமென்பது என் பெருவிழைவாகினும் மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தார் விருப்பிற் கிணங்கிப் பண்டை நிகழ்ச்சியைக் கருவாகக்கொண்டு இந்நாடகம் புனைந்துள்ளேன்.

உலகப் புகழுக்குரிய 'உண்டா லம்ம இவ்வுலகம்' என்ற பாடலைப் பாடிய கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதியைப் பற்றி 1948 ஆம் ஆண்டு ஒரு சிறு கதையெழுதிப் 'போர்வாள்' என்னும் தாளிகையில் வெளியிட்டேன். அக்கதையையே சில மாற்றம் செய்து நாடகமாக்கியுள்ளேன்.

பண்டைத் தமிழர் பழக்கவழக்கம், இனம் மொழி நாடு இவற்றிற்பற்று, போர் மறுப்பு இம்மூன்றும் இந்நாடகத்தின் உட்கோளாக அமைய முயன்றுள்ளேன்.

மதுரையின் முன்னை நிலைகளையறிந்து கோடற்குப் பத்துப்பாட்டும் பரிபாடலும் பெரிதும் துணைநிற்கின்றன.

காப்பிய நாடகம் எழுதுவது என் கன்னி முயற்சியே. எனினும் விழிப்புணர்வுடன் செயற்பட்டுள்ளேன். என்னுட் கலந்துறையும்

தமிழன்னை ஆட்டுவிக்க ஆடியுள்ளேன். ஆட்டத் திற்குறைநிறை காணின் அஃது என்னைச் சாராது.

என்னையுங் கூட்டுவித்து, இதனை எழுதப் பணித்தவர், என் கெழுதகை நண்பரும் மதுரை, காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலை வரும் ஆய்வுச் செம்மலும் ஆகிய தமிழண்ணல் முனைவர் இராம.பெரிய கருப்பனாவார்.

இதனையெழுத, உரமான- ஆழமான அறிவுரைகள் கூறி, நன்னடை நல்கி, ஊக்கியுதவியவர், முன்னைத் துணை வேந்தரும் உழுவலன்பரும் தொல்காப்பியச் செம்மலும் ஆகிய முனைவர் வ.சுப.மாணிக்கனாராவார். இவ்விரு மணிகளும் என் தமிழ் நெஞ்சுள் அலை செல்வோராவர்.

காரைக்குடி,
29.10.85

அன்பன்
முடியரசன்

தமிழ் வாழ்த்து

ஆடகக் குழைகள் ஆட
அடியினிற் சிலம்பும் ஆடப்
பாடமை வளைகள் ஆடப்
பையமே கலையும் ஆடக்
கூடெழில் மணிகள் ஆடக்
குலவியே எனது நெஞ்சுள்
நாடகம் ஆடும் நங்காய்
நற்றமி ழன்னாய் வாழ்க

முதுமைவந் துற்ற போதும்
முழுவலி யற்ற போதும்
கதுவுபல் பிணிகள் பற்றக்
கலங்கியே நின்ற போதும்
எதுதுயர் நேர்ந்த போதும்
எவர்பழி செய்த போதும்
புதுமையோ டிளமை பூண்டு
பொலிவுடன் ஆடு கின்றேன்

உற்றுளே கலந்து நீயென்
உயிருடன் உறைத லாலே
கற்றவன் போல யானும்
களிநடம் ஆடு கின்றேன்
குற்றமென் றுறுமேல் நின்றன்
குறையலால் என்பா லில்லை
சற்று நீ விழித்து நிற்பின்
சாருமோ குற்ற மிங்கே?

-முடியரசன்

கதைச் சுருக்கம்

பழங்கோட்டையுள் ஓரிளைஞனை அழைத்துச் சென்ற முதியவர் ஒருவர், ஆங்குள்ள ஓவியம், சிற்பம் முதலியவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களை அளித்துக் கொண்டு செல்கிறார். அவ்வமயம் ஆங்கு நின்ற சிலையொன்றின் விளக்கம் பற்றி இளைஞன் கேட்க, முதியவர், அது கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதியின் உருவச்சிலை யென்று கூறி, அவன் கடலுள்மாய்ந்த வரலாறு சொல்வதாகக் கதை தொடங்குகிறது.

வெண்டலைநாகனார் என்ற அவைக்களப் புலவர்பால் வலந்தரு பாண்டியன் மகன் வழுதியும் வெல்போர்க்கடம்பன் என்ற படைத்தலைவன் தங்கை சுரும்பார் குழலியும் ஐயந்திரி பறக் கற்று இளமையிலேயே பாடலியற்றும் ஆற்றலும் பெறுகின்றனர். கோட்புலி மறவன் என்னும் போர்ப்பயிற்சி ஆசானிடம் வழுதி போர்க் கலைகளுங் கற்றுத் தேறுகிறான்.

அவைக்களப்புலவர், படைத்தலைவன், அமைச்சர் செம்புலச் சிறையார், இவர்களிடம் வலந்தரு பாண்டியன் நாட்டின் நிலைபற்றி உசாவியறிகிறான். பின்னர்ப் புலவர், பாணர், விறலியர் முதலியோர்க்குப் பரிசில் நல்கி மகிழ்கிறான்.

பாண்டியன், தன் மகன்வழுதியின் கல்வித்திறன், போர்த்திறன் முதலியவற்றை நாகனாரிடமும் கோட்புலியிடமும் கேட்டறிந்து மகிழ்கிறான். மாறன் மாதேவியும் உடனிருந்து மகிழ்கிறாள்.

வழுதி ஒருநாள் சுரும்பார் குழலியின் இல்லத்திற்கு வருகிறான். அவள், இவன் மேற்கொண்ட காதற்குறிப்பறிந்து கொண்டு, முதலில் தான் காதல் கொள்ளாள்போல முரண் படப் பேசிப் பின்னர்த்தன் உளத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறாள்.

வையையிற் புதுப்புனல் வர, வழுதியும் குழலியும் அவ்விழாக்கண்டு மகிழ்கின்றனர்.

செம்புலச் சிறையார், வெண்டலைநாகனார், வெல்போர்க் கடம்பன் மூவரும் பாண்டியன் வெள்ளணிவிழாவைச் சிறப்புறக் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்கின்றனர். மகார் நோன்பும் ஒருசேர வருவதால் இரண்டும் இணைந்த விழாவாகக் கொண்டாட முயல்கின்றனர்.

வழுதியும் குழலியும் ஒருநாள் மாலையில் சோலைநலங் கண்டு மகிழ்கின்றனர்.

சேரமன்னன் மலைக்கோன் தன் அமைச்சன் அச்சுதன் தேவனிடம் பாண்டியமன்னன் ஆட்சிமுறை, நாட்டுவளம் கேட்டு, மனத்துக்குள் ஒரு முடிவு செய்கிறான். சுரும்பார் குழலி பற்றியும் அமைச்சன் சொல்லிவைக்கிறான்.

வலந்தரு பாண்டியன் பிறந்த நாளன்று, பன்னாட்டரசர் புடைசூழத் தன் பட்டத்தரசியுடன் அரியணையமர்ந்து, பாவலர் முதலியோர்க்குப் பரிசில் நல்கி மகிழ்கிறான். பாடற் போட்டியில் 'மாலிருங்குன்றன்' என்னும் புனைபெயரில் வெற்றி பெற்ற வழுதிக்கும், இரண்டாம் நிலைபெற்ற சுரும்பார் குழலிக்கும் பரிசில் வழங்கி உளங்களிக்கிறான். அவைக்களப்புலவர், இளமை யிலே அமைந்த இவன் பாடற்றிறத்தினைப் போற்றி, இளம்பெரு வழுதியென விருது வழங்குகிறார். சுரும்பார் குழலியின் புலமையும் எழிலும் மலைக்கோன் மனத்தில் இடம் பெறுகின்றன. அவ்வுணர் வுடன் நாடு திரும்புகிறான்.

நாடு திரும்பிய மலைக்கோன் பாண்டிநாட்டுடன் எல்லைப் போர் தொடுத்து, எல்லையில் படையமைக்கிறான். பாண்டியன் சினந்து, படையெடுக்கப் பணிக்கிறான். தலைமையேற்க வழுதி விழைகிறான். புரோகிதர் கணியன் நம்பி அதற்கு இசைகிறார். கடம்பன், தான் தலைமை ஏற்க விரும்புகிறான். இறுதியில் கடம்பனே படையெடுத்துச் செல்கிறான்.

பாண்டியன் படைமறவர்க்குப் பெருஞ்சோறளித்து, வீரவுரையாற்றிப் போருக்கு விடுக்கிறான். எல்லைப்போரில் ஈடுபட்ட மறவர்க்குப் பாசறையில் ஆறுதல் கூறுகிறான் மலைக்

கோன். கடம்பன், போரில் தோல்வியுற்ற செய்தியறிந்து வருந்திய பாண்டியன், அமைச்சரும் புலவரும் ஆறுதல் கூறத் தேறுகிறான். புலவர், கடம்பனை ஐயுறுகிறார். அமைச்சர் மறுக்கிறார். இறுதியில் வழுதி தலைமையில் படை புறப்படுகிறது.

கடம்பன் தங்கை சுரும்பார் குழலியும் அவனை ஐயுறுகிறாள். வஞ்சி நாட்டவர் பலமுறை வருவதும் கடம் பனுடன் தனித்து உரையாடுவதும் அவளுக்கு ஐயத்தை ஏற்படுத்தின. அவன் மறுத்துரைத்தும் அவள் நம்பவில்லை. இறுதியில் அவன் சென்று விடுகிறான்.

எல்லைப்போருக்குச் சென்ற வழுதி வெற்றிகொண்டு, வஞ்சிநாட்டுப் படைத்தலைவன் விறல்வேளைச் சிறை செய்து, பாண்டியன் முன் நிறுத்துகிறான். படையின் மறைகளைப் புரோகிதன் கணியன்நம்பிதான் காட்டிக்கொடுத்தான் என்பது விறல்வேள் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது. கணியன் நாடு கடத்தப்படுகிறான். உண்மையறிந்த குழலி வருந்திப் பொறுத் தருள வேண்டுகிறான். குழலியை வழுதிக்கு மணம் முடிக்கக் கடம்பனிடம் பாண்டியன் ஒப்புதல் கேட்கிறான்.

இந்நிலையில் கடாரத்தரசன் சீயன், திறைகொடுக்க மறுத்துப் போருக்கு அணியமாகிறான் என்ற செய்தி பாண்டியனுக்கு எட்டுகிறது. சினந்தெழுந்த பாண்டியன், வழுதி கடம்பன் இருவரையும் கடாரத்தின்மீது படையெடுக்கப் பணிக்கிறான். சீயனொடு பொருதுவென்று மீளுங்காற் கடலிடைப் பெரும்புயலெழுந்து தாக்கக் கலங்கவிழ, இளம்பெருவழுதி கடலுள் மாய்ந்தான் என்ற செய்தி, பாண்டியனைக் கவலைக்கடலுள் வீழ்த்தியது: மாறன் மாதேவியை நலிய வைத்தது: குழலியின் உயிரைக் கவர்ந்தது. தங்கையின் பிரிவாற் கடம்பனும் நோயில் வீழ்ந்தான்.

கவலையில் ஆழ்ந்த பாண்டியனுக்கு நாகனார் நிலை யாமை கூறி ஆற்றுவித்துப் போரின் விளைவுகளை - கொடுமை களை விளக்கிப் போரொழிந்த புத்துலகு காண வழிகள் மொழிய, அவனும் இசைந்து, அதற்குரிய நெறிகளைப் புலவர்பாற் கேட்டறிந்து, போரையொழிக்க முயல்கிறான்.

நாடகமாந்தர்

வலந்தரு பாண்டியன்	-	பாண்டிவேந்தன்.
மாறன்மாதேவி	-	பாண்டியன் பட்டத்தரசி
வழுதி (இளம்பெருவழுதி)	-	பாண்டியன் மகன்.
செம்புலச் சிறையார்	-	பாண்டிநாட்டமைச்சர்.
வெண்டலை நாகனார்	-	பாண்டியன் அவைக்களப் புலவர்.
வெல்போர்க்கடம்பன்	-	பாண்டிப்படைத்தலைவன்.
கணியன் நம்பி	-	பாண்டியனின் புரோகிதர்
கோட்புலிமறவன்	-	போர்ப்பயிற்சி ஆசான்.
சுரும்பார் குழலி	-	கடம்பன் தங்கை.
மலைக்கோன்	-	வஞ்சிநாட்டரசன்.
அச்சுதன்தேவன்	-	வஞ்சிநாட்டமைச்சன்.
விறல்வேள்	-	வஞ்சிநாட்டுப்படைத்தலைவன்.
பெருந்திறற்சீயன்	-	கடாரத்தரசன்.
நெல்லூர் வாணன்	-	கடாரத்தமைச்சன்
எழிலி	-	சீயன்மகள்.

ஏவலர், காவலர், மற்றும் பலர்,

இளம்பெருவழுதி

காட்சி –1

ஓவியஞ் சிற்பம் ஒருங்குட னமைந்த
காவியக் கோட்டையுட் கருத்துணர் வூட்ட
ஆவலில் முதியர் ஆர்வநல் லிளைஞனைக்
கூஉய் விளக்கங் கூறினர் அவற்கே.

....

முதியவர் : பூமலர் பொய்கையுட் பூவையர் குழுமிக்
காமரு புனலிற் களிப்புடன் ஆடலும்
தையலர் முகமோ தாமரை மலரோ
ஐயுறும் வகையான் அமைந்ததுங் காண்நீ
விரும்பித் தேனுணச் சுரும்பினம் வருடித்
திரும்பித் திகைத்துச் சேறலும் நோக்குதி;

இளைஞன் : பழுதிலீர் நுந்தம் பகர்வா லன்றோ
எழுதிய ஓவியம் இதுவென வுணர்ந்தேன்.
ஓ ஓ! இவைதாம் உயிரோ வியமே!
காவா திருப்பிற் காண்பமோ இதன்றிறம்?

முதியவர் : இலைநிகர் எனுமா றேத்திப் புகழும்
கலைபல தேர்ந்த கைத்திறம் வல்லார்
முன்னையர் பன்னூற் றாண்டின் முன்னர்
அந்நல் லோவியம் எழுதினர் அறிகதில்;

இளைஞன் : நரைமூ தாட்டி நகைமுகங் காட்ட
அரசன் முகத்தில் ஆர்வம் பொங்க
அவள்கை யகத்தொன் றளப்பாள் போலுள
சுவரின் ஓவியம் சொல்லுவ தென்ன?

முதியவர் : நிலவரை ஆட்சியிற் புலவரை யாட்சி
நிலைபெற விழைந்த நெடுமான் அஞ்சி
தன்வாழ் நாளினும் தமிழே பெரிதென
உன்னியோன் ஔவைக் குவந்தொரு நெல்லிக்
கனிதனை யளிக்குங் காட்சி யதுவாம்!
இனிய தரிய தெனினும் தானுணான்
நனிமுது புலமையள் வாழ நாடினன்!
உதுக்காண் ஞைந்த ஓப்பிலாச் சிற்பம்!
செதுக்கும் இவைதாஞ் சிற்பம் என்பது
தொட்டார்க் கன்றிப் பட்டாங் கறிதல்
கிட்டா தாகும்; ....

இளைஞன் : .... கிழமைப் பெரியீர்
படர்தரும் உயிரைப் படைக்கும் ஆற்றல்
உடலைப் படைத்தஅவ் வுளிக்கிலை போலும்;

முதியவர் : ஈங்கொரு சிலைகாண் எடுப்பும் மிடுக்கும்
வீங்கிய தோளும் விளங்குமோர் வீரன்;

இளைஞன் : மன்னனோ? ... ...

முதியவர் : ... ஆமாம் மணிமுடி யரசன்
மனையா ளன்றி மற்றவள் தோளிற்
குழையா தாகும் கொற்றவன் தாரே;

இளைஞன் : தயரதன் மைந்தனோ? ... ...

முதியவர் : .... தடுமா றுளத்தினை:
அயலவர் தம்மை அறிந்தாங் குன்னினம்
பெருமை தெரிந்து பேணுதல் விடுத்தனை;
நெறிபிறழ் வுற்றது நின்பிழை யன்று;
தென்னவர் திறமெலாம் தெரிவுறா வண்ணம்

ஒன்னலர் மறைத்தனர்; உறங்கினர் தமிழர்.
மூவருள் ஒருவன்நின் முன்னோன் இவன்றான்
காவிரி நாட்டுக் கோநலங் கிள்ளி;

இளைஞன் : புனையா ஓவியப் பொற்புடைச் செல்வி
அனையாள் யாவள்? அரசி போல்வாள்
துறவி போலத் தோற்றமேன் கொண்டனள்?

முதியவர் : பெறலருஞ் செல்வப் பேற்றினள்; இவள்தான்
குறைவறு கற்பின் கோமகள்; தமிழ்மகள்
அறநெறி பிறழா நிறைமனச் செல்வி!

இளைஞன் : பாண்டவர் ஐவர்தம் பத்தினி யோஇவள்?
(முதியவர் தம்முள் நகைக்க)
ஈண்டென் வினாவிற் கேன்நகை செய்தீர்?

முதியவர் : நன்கு வினவினை; நகையெழா தென்செயும்?
தென்புலக் கற்பின் திறமொருங் குணர்த்த
வடபுலப் பெண்ணோ வாய்த்தனள்? எனநின்
மடமையை யெண்ணி மனத்துள் நகைத்தேன்;
கோதறி யாமகள் மாதவி இவள்பேர்!

இளைஞன் : மாதவி யாவிலை மகளவள் என்றோ?

முதியவர் : கலைமகள் பிறப்பால் விலைமகள் எனினும்
விலையிலாக் கற்பின் குலமகள்; கொழுநன்
கோவலன் இறந்ததால் கோதை யவளோ
யாவுந் துறந்தனள்; அரும்பெறல் மகட்குந்
துறவு தந்துபார் தொழும்நிலை தந்தனள்;
அறநெறி வழுவா அன்னை யிவளும்
ஐவர் இருந்தும் ஆறாம் ஒருவனை
விழைந்த அவளும் வேறுவே றியல்பினர்;

இளைஞன் : பற்பல உண்மைகள் பயனுள பெற்றேன்
கற்பன கற்பேன் காப்பன காப்பேன்;

முதியவர் : ஈங்கிவள் புலமையால் ஏற்றம் பெற்றவள்
ஓங்கிய வேந்தரும் உயர்த்தும் அரிவை
கற்றவர் மெச்சுங் காக்கை பாடினி
நச்செள்ளை எனப்பெயர் நவிலப் பெறுவள்

இளைஞன் : கற்றுத் தேறிய நற்புலங் கொண்டோர்
பொற்றொடி மகளிர் அற்றைநாள் உண்டுகொல்?

முதியவர் : அறத்துறு கல்வியில் ஆன்றவ ரன்றி
மறக்குடி மகளிரும் வாழ்ந்தனர் அந்நாள்;
பின்கொடா ஒருவனை *வெந்கொடுத் தானென
நன்கனம் அறியார் நவின்றன ராக,
'மண்டமர்க் குடைந்தான் மகனவன் ஆகின்
உண்ட' முலையறுத் தொழுகுவென் எனச்சினைஇ
அடுகளந் துழவுவோள் படுமகன் மார்பில்
விடுகணை துளைப்ப வீழ்ந்து சிதைந்து
கிடந்தது கண்டு கிளர்ந்தெழும் உணர்வால்
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தாடிய
நான்ற தசையினள் நரைமூ தாட்டி
சிலையிது காணுதி . . . .
. . . . சிந்தனைப் பெரியீர்

இளைஞன் : மறக்குடிப் பிறந்த மகளிர்கொள் மானமும்
பிறக்கும் நாட்டிற் பேணிய மற்றும்
செவிப்புலம் புக்குச் சிந்தையுள் நின்றன;
தனிக்குமென் னாட்டின் தனிப்புக ழோங்க
நரம்பெலாம் உணர்ச்சி உரங்கொண்டேறின;

முதியவர் : நரம்புகள் உலறி நரைமுதிர் திரையுடல்
உடையே னாகினும் உணர்ச்சியுள் ளெழலாற்
படையேன் போலப் பாய்புலி நெஞ்சம்
பெற்றேன் எனில்நீ கட்டிளங் காளை
உற்ற வுணர்வினை உரைக்கவும் ஒல்லுமோ?
பெற்றஇவ் வுணர்வாற் பேணுக தாயகம்;

*வெந் - முதுகு

இளைஞன் : தாயகங் காப்பேன் தளரேன் உறுதி
ஏயுமென் னுயிரும் ஈகம் புரிவேன்;
செருக்களஞ் செல்லும் உருக்கொளும் இவர்யார்?
அருச்சுனன் மைந்தன் அபிமன் இவரோ?

முதியவர் : இல்லை அபிமன் இலனவன்; இளையோய்
நல்லைநீ; நினது நாட்டிற் குரியவர்
அறிவிலை நின்னின் அயலவர் தம்மைத்
தெரிந்துளை நன்குன் திருநா டிதனுள்
அவன்சிலை காணல் அறியாப் பேதைமை;

இளைஞன் : எவரெவர் சிலையோ ஈங்குள அவைதாம்
பேதைமைச் செயலோ? ....

முதியவர் : ... . பேதைமை யொன்றோ?
தீதும் நன்றுந் தெரியா தொழுகும்
அடிமை என்பதன் அறிகுறி யாகும்;
அடிபட அடிபட அரத்தம் சிந்திக்
கொடிவிடா துயிர்விடுங் கொள்கை மறவர்,
அடிமையும் மிடிமையும் அயலவர் ஆட்சியும்
பொடிபட உரிமை பூண்கலஞ் செலுத்திச்
செக்குடன் உழன்று சிறையுள் வாழ்ந்தோர்

இத்தகு செயலோர் எத்தனை மாந்தர்;
அனைத்தும் மறந்தோம் அயலோர்த் தொழுதோம்;

இளைஞன் : நன்றி பெரியீர் நாட்டுணர் வூட்டி
இன்று தமிழனென் றென்னை யுணர்த்தினீர்
அந்தநன் மறவன் யாரென விளம்புக;

முதியவர் : கன்னற் சாறெனக் கவிதை படைப்பவன்
கருதலர்க் காணிற் கடும்பகை உடைப்பவன்
தனித்துணான் வெறுப்புறான் தகாப்பழிக் கஞ்சுவான்
புகழ்வரும் எனிலோ போக்குவன் உயிரும்
இளைஞன் பெருமையன் இளம்பெரு வழுதி
கடலுள் மாய்ந்தான் காளை யிவனே;

இளைஞன் : இரக்கம் ஒன்றிலா தினக்கொலை செய்து
புரக்கும் கொடும்கோற் புன்சிங் களவன்
கொடுமை தாளாது குடிபெயர்ந் தோடும்
இலங்கைத் தமிழர் ஈன்றதம் சிறாரைக்
கலங்குங் கடலிடைக் கலத்தின் விடுக்க
அலைகவிழ் கலத்தால் அச்சிறார் மாய்ந்தெனக்
கொடுங்கோல் மன்னன் கொடுமைதாளாது
நடுங்கல் எய்திக் கடலின் நாப்பண்
மாய்ந்தனன் சொல்லோ? . . . . . .

முதியவர் : . . . . மாறாச் செங்கோல்
வேந்தன் மைந்தன் வெவ்விடர்ப் படுமோ?

இளைஞன் : காதற் றோல்வி கண்டனன் போலும்;

முதியர் : சாதற் கதுவும் காரணம் அல்ல;

இளைஞன் : வெஞ்சமர்க் களத்து வெந்நிட் டதனால்
துஞ்சாக் கடலுள் துஞ்சினன் கொல்லோ?

முதியவர் : அஞ்சாத் தறுகணன் அவனோ வெந்நிடும்?

இளைஞன் : தறுகணன் எதனால் தற்கொலை விழைந்தனன்?

முதியவர் : தற்கொலை எனநீ தவறாக் கருதினை;

இளைஞன் : கடலுள் மாய்ந்த காரணந் தான்என்?

முதியவர் : கத்து கடற்கண் காளை மாய்ந்த
அத்துயர் நினையின் அடிமனம் நடுக்குறூஉம்
மாயா திருப்பின் மற்றவன் நமக்கு
வீயாக் கவிபல ஈகுவன் மன்னோ;
நண்ணார்த் தேய்த்து நடுக்கடல் மீள்வோன்
என்னா நிலைமை எய்தினன்; பாழ்கடல்
வழுதி முதலாத் தொழுதகு செல்வம்
விழுங்கித் தொலைத்து விழுமம் தந்ததே;

இளைஞன் : கண்கள் கலங்கினீர் கற்றுள நீரே
புண்படின் என்மனம் பொறைகொளல் யாங்ஙனம்?
பருவரல் தவிர்க பைந்தமிழ் வீரன்
பெருவர லாறு பேசுக பெரியீர்

முதியவர் : நலம்பெற ஆண்ட வலந்தரு பாண்டியன்
குலமனை அரியணைக் கோமகள் எழில்மகள்
மாறன்மா தேவி மணிவயி றீன்ற
தேறிய கலைஞன் தென்மொழிப் பாவலன்
தொழுதகு நடையினன் துணிவுடை மறவன்
வழுதிப் பெயரோடு வளர்ந்தவன் அவன்றன்
அளக்கரின் மாய்ந்த அளப்பருந் துயரை
விளக்குவன் கேண்மோ விறலோன் கதையே.

காட்சி 2

தண்டமி ழாசான் வெண்டலை நாகன்
பண்டைநல் லமுது படைத்தன ராகப்
பொங்குதேன் குழலி பொற்புடை வழுதி
செங்கதிர் எழுங்காற் செவிவா யாகப்
பருகிக் களித்தனர் பைந்தமி ழமுது
பெருமிதப் புலவர் திருமனை யமர்ந்தே

o o o o

வழுதி : அறந்தரு கல்வி வயங்கெழு போர்மறம்
சிறந்த தெதுவெனச் செப்புதிர் பெரியீர்

நாகனார் : இருவிழி யவற்றுள் எவ்விழி சிறந்தது?
பெருமை சிறுமை பேசுதல் யாங்ஙனம்?
இலக்கியம் இலக்கணம் எனுமிவ் விரண்டு
கலைக்குட் சிறந்தது காணல் முறையோ?
ஆண்மை பெண்மை ஆயிரு தன்மையுள்
மேன்மையென் றொன்றை விளம்பல் தகுமோ?
செறிதரும் அறிவு செங்கள வலிமை
விரிநீர் வைப்பிற் கிரண்டும் வேண்டும்;
மறுவறு கல்வி மனநலங் காக்கும்;
நிறைவுறு மறமோ நீள்விலங் காக்கும்;

(நகைத்துக் கொண்டே)

வழுதி : பேசிய கல்வி பெண்களுக் குரித்தோ?

குழலி : (வழுதியைக் குறும்பாகப் பார்த்து)
குறுமனங் கொண்டோர் கோதையர் உயர்வை
வெருவின ராகி விழைதல் செய்யார்;

வழுதி : வெருவுவா ரீங்கிலர் விழைவா ரீண்டுளர்;

நாகனார் : (இருவரையும் அமைதிப்படுத்தக் கையமர்த்தி)
தண்ணிய தென்றற்குப் பெண்டிர் விலக்கோ?
மண்ணும் ஒளியும் மழையும் பொதுமை
எண்ணும் எழுத்தும் இருபாற் பொதுமை;
கண்க ளிரண்டுள் காண்டற் குரித்தென
ஒன்றுவிட் டொன்றை உரைப்பா ருளரோ?
செவிக விரண்டுள் கேட்டற் குரிய
செவியீ தென்று செப்புநர் உண்டோ?
எவருங் கல்விக் குரிய ராவர்;
இவர்தாம் அவர்தாங் கற்றற் குரியரென்
றெவர்தாம் வரையறை இயற்றற் குரியர்?

குழலி : எளிதில் வாரா இலக்கணப் பயிற்சி
எளியம் எமக்கேன்? ....

நாகனார் : .... என்மொழி புகன்றனை?
பொருள்கள் காணக் கருவிழி சாலும்
இருபால் இமைகள் இருப்ப தெதற்கு?
பெருகிய வையைக் கிருபால் மேவும்
கரைகள் எதற்கு? காத்தற் கன்றோ?
வழுவொரீஇ, மொழியை வழாநிலை யாக்கி
எழிலுறக் காப்ப திலக்கண மாகும்;
முயலா திருப்பின் எளிதில் வருமோ?
முயலின் வாரா உறுதிகள் உளவோ?
அதுதான்
அரிதென் றசைஇ யிருப்பார்க் காணின்
மொழியெனும் நல்லாள் மூடரை நகுவள்;

வழுதி : தக்காங் குரைத்தீர் தாய்மொழி காக்கத்
தக்க நெறியும் தந்தருள் புரிக;

நாகனார் : புகுவ தடுத்தல் புதுவ படைத்தல்
தகுமிரு வகைத்தே தாய்மொழி காத்தல்;

குழலி : புகுவ தடுத்தலென் றொன்று புகன்றீர்
அஃதும் தெள்ளிதின் அறிய அவாவினம்;

நாகனார் : அயன்மொழிக் காட்பட் டம்மொழிச் சொற்கள்
நயந்து கலந்து நடையிற் புகவிடல்,
பிறமொழி விழைந்து பெறுமொழி மறந்து
வருமொழிக் காளுமை தருதல் எனுமிவை
புகாஅது காத்தல் புகுவ தடுத்தலாம்;

குழலி : தகாஅ அடிமைத் தனத்தர் செயலைச்
செகாஅது விடேஎம் செந்தமிழ் காப்போம்;

நாகனார் : தாய்க்குலம் விழித்தெழின் தாயகஞ் செழிக்கும்
தாய்மொழி ஆல்போல் தழைக்கும் கொழிக்கும்
உயர்மொழி தனிமொழி செம்மொழி நம்மொழி
அம்மொழி வளர்க்க அரிவையர் முந்துறின்
எம்மிற் சிறந்தோர் எவருளர் அம்ம;

குழலி : வருமொழிக் காளுமை தருதல் தகாதென்
றொருமொழி புகன்றீர் திருமகன் வழுதி
புகூஉம் யவனர் தரூஉம் இசையில்
மிகூஉம் ஆர்வம் மீதூர்ந் துளரால்;

வழுதி : பிறர்குறை தூற்றும் பெற்றியர் பெண்டிர்,
குறையெனக் கூறுங் குறியினள் இவளே;

குழலி : புகல்வாய் மொழிதான் புனைவுரை யாமெனிற்
புகல்வாய் ஆணை புலவர் திருமுன்;

நாகனார் : (வழுதியை நோக்கி நகைத்து)
அரவம் உறைகால் அரவே அறியும்
கரவு தவிர்த்துக் கழறுதி வாய்மை;

வழுதி எளிய மெல்லொலி இன்னிசை நயத்தே
அளிய என்னுளம் அவாவிற் றைய;

நாகனார் இனிய போலவும் எளிய போலவும்
அணுகு பவைதாம் அடிமை கொள்ளும்
நண்ணுவ எவையும் நமதாக் கோடல்
உள்ளவை மறத்தற் கொருவழி போலும்;

குழலி : வந்து புகூஉம் வம்பலர் இசையில்
உந்தவாக் கோடல் ஒருகுறை கொல்லோ?

நாகனார் : வேற்றவர் இசையை விழைவது தவறிலை
ஊற்றமும் ஏற்றமும் உவந்ததற் கீந்து
மனத்தை யிழந்து மயக்குறிற் பெரும்பிழை;
இனத்தை மொழியை எளிதில் மறந்து
வருவிருந் தோம்பும் வாழ்வினர் தமிழர்;
பின்னை வருவன பேணுங் காலைத்
தன்னை யிழவாத் தகைமை வேண்டும்;
புகூஉம் ஒன்றதுள் இரண்டறக் கலத்தல்
நகூஉம் நிலையொடு நலிவும் நல்கும்;

வழுதி : (வாடிய முகத்துடன்)
உரிய மறத்தல் வருவ புரத்தல்
இரிய மனத்துள் உறுதி கொள்ளுவென்;

நாகனார் : நன்று நன்று; நாளை ஆள்பவர்
நன்றுந் தீதும் நவையறத் தெளிதல்
உரிமை காத்தற் குறுதுணை யன்றோ?

எப்பொருள் கேட்பினும் எவர்வாய்க் கேட்பினும்
அப்பொருட் டன்மை எத்தக வாயினும்
எண்ணித் துணிக இளையோய்; அஃதே
பண்ணத் தகுநற் பகுத்தறி வென்ப;
(வழுதி தலையசைத்து ஓம்புதல் காட்ட)

குழலி : மொழிநலங் காக்கும் முந்தையர் இலக்கண
எழிலும் இயல்பும் இயம்புதிர் இனிதே;

நாகனார் : ஏதம் படாஅ தியங்கும் வாழ்வைக்
காதல், மறமெனக் கண்டிரு பாலர்
ஓதி யவற்றின் ஒண்பொரு லிலக்கணம்
அகமெனப் புறமென ஆன்றோர் வகுத்தனர்;
அணுகி வாழ்க்கை அமைப்பின் கூறு
நுணுகி ஆய்ந்து நுவன்றனர் மேலோர்;
நிலத்தியல் வளர்ந்த புலத்துறை யாளர்
இலக்கண நெறியான் உணர்த்தினர் நமக்கு;

வழுதி : நிலத்திய லனைத்தும் இலக்கண நெறியாற்
சொலப்படும் முறைகள் விளக்குக பெரும;

நாகனார் : மலைபடர் குறிஞ்சி, மலர்தரு முல்லை,
கலைவளர் மருதம், கடலின் நெய்தல்
எனநால் வகையா இயம்பி நானிலம்
எனஇவ் வுலகிற் கிட்டனர் பெயரும்!
முல்லை குறிஞ்சி முறைமையிற் றிரிந்து
நல்லியல் பழிந்த புல்லிய பாலையும்
இணைத்தந் நிலத்தை ஐவகை யாக்கித்
திணையும் ஐந்தெனத் தெளிவுறக் காட்டினர்!

குழலி : பிரிவுரை பாலை பருவரல் நெய்தல்
மருவும் அகத்திணை வகையென வகுத்தோர்
உடனுயிர் துறக்கும் உயர்மூ தானந்தம்
படரெரிப் பாயும் பாலை நிலையிவை
முற்றிய அன்பின் முதிர்ச்சியே எனினும்
மற்றவை அகத்திணை வகையெனச் சொலாது
புறத்திணைப் படுத்துப் புகன்ற தென்னை?

நாகனார் : இன்ப நுகர்ச்சி அன்பின் வளர்ச்சி
தன்பாற் கொண்டது நன்பால் அகத்திணை;
மூதா னந்தம் முதலா வருபவை
நிலையாத் தன்மை நிகழ்த்துவ ஆகலின்
புறத்திணைப் படுத்துப் புகன்றனர் மேலோர்;

வழுதி : ஒருமை ஒற்றுமை ஆயிரு சொல்லின்
பொருண்மை யொன்றோ ....

நாகனார் : ... . புகலும் கேண்மின்
ஒன்றுடன் மற்றொன் றிணைவ தொற்றுமை;
ஒன்றினுள் ஒன்று பொன்றுவ தொருமை;
இணைந்தும் தனித்தும் இயங்குவ தொற்றுமை;
அணைத்தபின் ஒன்றா யமைவ தொருமை;
அடுக்குத் தொடர்போல் அமைவ தொற்றுமை;
இரட்டைக் கிளவியென் றிருத்தல் ஒருமை;

வழுதி : இரண்டும் ஒன்றென் றிருந்தோம் தெளிவுறத்
திருந்தும் பொருண்மை தேர்ந்தெமக் களித்தீர்;

நாகனார் : விந்தை மீதூர் வியன்பெறு செல்வம்
முந்தையர் நமக்குத் தந்தவை பலப்பல;
கூம்பாச் செல்வம் ஓம்பா நிலையிற்
சோம்பித் திரியிற் றொகுத்தவை பாழாம்;
போதும் அவையெனப் பொந்திகை பெறுதல்
தீதாம்; ஆதலின் தெள்ளிய புலத்திற்
கூரறி வுக்கலங் கொண்டுழு வோர்தாம்
ஊரினர் உணக்கரு வூலம் நிரப்பிப்
புரத்தல் வேண்டும் புதுவன விளைத்து;

குழலி : முந்தையர் முனைந்து தந்தவை யனைத்தும்
உந்தும் உணர்வின் ஒம்புதும் ஓம்புதும்;

வழுதி : ஈட்டுதுஞ் செல்வம் கூட்டுதும் மிகவே
நாட்டிற் பெரும்புகழ் நாட்டுதும் யாமே.

காட்சி 3

நிறைமணற் பரப்பில் நெடும்புகழ்க் கோட்புலி
மறவன் பயிற்று வகைவகைப் போர்முறை
நறைபொழி சோலை *நாப்பண் வழுதி
மருளறப் பயின்றனன் மாலைப் பொழுதே.

0 0 0 0

கோட்புலி : வலத்தோர் நாண்தொட வளைவிற் பகழி
இலக்கிற் பிழையா தெய்யுந் திறனும்,
நண்ணார் *அகலத்து நாப்பண் தைக்கும்
வெண்மான் எஃகில் வேலெறி முறையும்,
வட்கார் நெருங்கா வாய்வாள் சுழற்றி
உட்குவர எறிந்தமர் உடற்றுங் கலையும்,
தொடுக்குங் களத்துத் தொடுபடை யனைத்தும்
தடுத்துக் கெடுத்துக் கடக்குங் கூறும்,
எளிதிற் கைவர இன்றுநீ பயின்றனை
உளபிற நாளை உணர்த்துவென் மைந்த;

வழுதி : எழுகடல் வரைப்பில் இணையில் வலியைநின்
பழுநிய திறனும் பயிற்றிய முறையும்
எளியேன் தெளிவுற ஏற்றுளேன் கொல்லோ?

கோட்புலி : இளையாய் போர்த்திறன் இயல்பா னமைந்தும்
அணியாய் போல அடங்கினை யன்ப
முற்றுக நின்புகழ் முந்நீ ருலகில்;

வழுதி : பொருளகத் தெவ்வெப் போர்முறை நிகழ்த்துவர்?

கோட்புலி : யானைப் போரொடு பரிப்போர் தேர்ப்போர்
மற்போர் முதலா விழவுமேம் பட்ட
நற்போர் பலவும் நடாத்தினர் அந்நாள்;
முன்னைப் பொராஅது முதன்முதற் பொருவது
கன்னிப் போரெனக் கழறப் படூஉம்;

வழுதி : நாற்போர் நிகழ்ச்சியுங் கேட்கும் வேட்கை
மேற்பட லாலவை விளம்புக ஐய;

தேர்ப்படை

கோட்புலி : *மண்ணாடர் வியந்தாட வலிவோடு சமராட*
மறவீரர் மோது களமே
தென்னாடர் துணிவொடு தினவோடு முணர்வோடு
திறல்வேல்கள் வீச களமே
பண்ணோடு மணிபாடப் படர்வானிற் கொடியாடப்
பரியோடு வந்து பொருதேர்
நண்ணாரின் உயிராட நடைவீரர் உடலாட
நடுவாகச் சென்று வருமே

யானைப்படை

நெட்டுமதில் முற்றுகையில் நின்றபகை
கண்டவர்கள் நெஞ்ச மழிவார்
கட்டுமர மிட்டகத வைக்கடிதின்
மூடியொரு காத மகல்வார்
கொட்டுமத முற்றகளி றக்கதவை
மோதஅது கூறு படுமே
பட்டுநுனி கட்டுதொடி விட்டுவில
கிச்சிதறிக் கெட்டு விழுமே

குதிரைப் படை

முறுகுசி னத்துடன் அடிகள்பெ யர்த்தொரு
முனைமுகம் முற்றிலுமே
முறுகுப ரிக்குலம் பகைமரு மத்திடை
வலியமி தித்திடவே

மறலியெ னத்தகும் மறவரு குத்திடும்
நிறைகுரு திப்புனலால்
உறைகுரு திக்கறை படிய மதர்த்தெழும்
ஒலியெழு போர்க்களமே.

காலாட்படை

வீறு படைத்தவர் வீரர் படைக்குலம் வெல்போரில்
கூறு படுத்தலின் வீழும் உடற்பிணங் கூத்தாடும்
மாறு கெடுத்தனம் மானம் மிகுத்தனம் என்றேதாம்
சாறு குடித்தலிற் சால மதர்த்துடல் தள்ளாடும்

மாரி போல வாளி பாய
மார்பில் ஏந்தும் வீரர்கள்
சோரி பாறு வேல்கள் பாயச்
சூழ நிற்குஞ் சூரர்கள்
கூரி தாய கோடு கொண்டு
குத்த யானை கூடினும்
போரில் மாயும் மான மொன்றே
பூண்டு நிற்பர் போகிலார்.

வீரர் நெஞ்சில் வேல்கள் பாய
மேவும் புண்ணின் வேதனை
வீர மாதர் செய்ய யாழில்
சேர்ந்து காஞ்சி பாடுவார்
ஊரில் எங்குந் தூமம் நாற
ஊதும் ஆம்பல் ஊதுவார்
நேரும் பண்ணில் மெல்ல மெல்ல
நெய்கள் பூசி ஆற்றுவார்

அலைதாவிடுங் கடல்மீதினில்
அணியாய்மரக் கலமே
அடலேறெனும் படைவீரராம்
அணியோடுடன் செலுமே

கொலைமேவிய பகையாளிகள்
குழுவாயவண் வருவார்
குலமோடிடப் புறமாகிடக்
குலையாதிவர் பொருவார்
வலியாலொரு சமமானவர்
வரினேசமர் புரிவார்
வருவோர்வலி குறைவாரெனில்
வயவாளினை எறியார்
மலைபோலெதிர் வருவாரொடு
மருளார்சிலை தொடுவார்
மரபோபிற இடமோஅதில்
மறையார்களை விடுவார்.

வழுதி : வெய்ய மறக்குலம் விளைத்த போர்நெறி
மெய்சிலிர்ப் பெய்தும் வியப்பிற் றாயினும்
வையம் நடுக்குற வழிசெயும் அவ்வெறி
அறத்தின் இரீஇய மறச்செய லன்றோ?
வெறுக்கும் உயிர்க்கொலை விழைதல் முறையோ?

கோட்புலி : தன்மகற் புரப்பாள் அன்னை;
தந்தையோ சான்றோன் ஆக்கும்;
மன்னவன் நடைகள் நல்கும்;
மறப்படை கொடுக்குங் கொல்லன்;
பின்னவன் கடமை யென்ன?
பெருஞ்சமர் முருக்கிக் காளை
தன்னுயர் நாடு காத்தல்
தலையறம் ஆகுங் கண்டாய்

வில்லெனும் ஏர்கள் பூட்டி
உழுபவர் வெங்க ளத்து
வல்லுடற் குருதி பாய்ச்சி
வளவிய வெற்றி யென்றும்
நல்விளை வடைவான் வேண்டி
நண்ணிய களைகள் கட்டல்
சொல்லமர் அறமே கண்டாய்
தொடுகழல் மறவர்க் கைய

போர்த்தொழில் புரிந்து நாடு
பொலிவுற உயிர்கள் ஈவோர்
நாற்படை மறவ ரென்ன
நானிலம் நவிலப் பெற்றோர்
வேற்படை துளைத்துக் கொல்லும்
வெறித்தனம் படைத்தா ரேனும்
ஆர்த்தவர் தொடுக்கும் போர்கள்
அறநெறி தொட்டே செல்லும்

இவ்வணம் மறவர் கூட்டம்
இன்னுயிர் ஈந்தும் பெற்றும்
தெவ்வரை முருக்கித் தம்மைச்
சிதைப்பதிற் களித்து வாழும்
செவ்விய நிலத்தி லன்றோ
சீர்வளம் விளைந்து தோன்றும்
இவ்வியல் அறியா யாகின்
எவ்வணம் நாடு காப்பாய்?

துஞ்சுதல் தவிர்க நாடு
சுமக்கவன் றோள்கள் வேண்டும்;
அஞ்சுதல் விடுக நாளை
அமரெனில் ஆர்த்தல் வேண்டும்;
பஞ்சென யெண்ணி நின்மேற்
பகைவரின் பரிவா கொள்வை?
எஞ்சுத லின்றிப் போரில்
இயல்புகள் யாவுங் கற்பாய்

வழுதி : அஞ்சுதல் அணுவு மில்லேன்
ஐயநீர் அமைதல் வேண்டும்;
வெஞ்சமர்க் கழிதல் வேம்பு
மிலைந்தவர் விழைந்த தில்லை;
துஞ்சுவோர்க் கிரங்க லன்றிக்
துஞ்சுதல் துளியு மில்லேன்
எஞ்சிய அனைத்துங் கற்பேன்
இனியவை இசைக்க நன்றே.

கோட்புலி : கடாஅம்பொழி கரியும் கடும்விசைப் பரியும்
கடாவல் தெள்ளிதிற் கைவரப் பெற்றனை;
அணிவகுத் தமைத்தல், ஆங்கட் பகையின்
அணியுடைத் துட்புகல், அவ்வுழைப் புகுந்து
பிணியுற வின்றித் துணிவொடு பெயர்தல்
நீள அனைத்தும் நெறியிற் றெரிந்தவை;
போரூர் முனையிற் றேரூர் திறனும்
பாரோர் போற்றப் பயின்றனை யாகின்
அளப்போ ரறியாக் களப்போர் நாப்பண்
வளைப்போர் நடுக்குற வயப்போ ராற்றும்
தகவு பெறுவை தலைமையும் அடைவை
இகலோர் படைகொடு எதிர்வர அஞ்சவர்;

வழுதி : தண்டமி ழாசான் வெண்டலை நாகனார்
கொண்டருள் பயிற்றக் கோடா அறமும்
கண்டோ ருட்கக் களிற்றின் தோற்றங்
கொண்டோய் நின்னாற் குறையா மறமும்
தவலறப் பெற்றனென் தனிப்பெரும் பேறே;
அவரான் மனமும் நின்னாற் றோளும்
தெளிவொடு வலிவும் திண்மையும் பெற்றன;

கோட்புலி : அணியோய் அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்
நில்லா வுலகில் நிலைக்கும் நின்புகழ்
மல்லார் திண்டோள் மறக்குல வழுதி
மருளும் மாலை இருளொடு புக்கது
வருதி நாளை வளமனை சென்றே.

காட்சி 4

வஞ்சி நாடனும் காழக மன்னனும்
வெஞ்சமர் புரிய விழைவது தெரிந்து
பாண்டிய மன்னன் பகர அவையில்
ஈண்டிய புலவர் இனியநல் லமைச்சர்
அருமறக் கணியர் பொருசமர்க் கடம்பன்
பொருள்நிறை மொழிகள் புகன்றனர் ஆங்கே

o . o . o .

நாகனார் : வாழிய வேந்தே வாழிய தாயகம்

பாண்டியன் : வாழிய தாயகம் எனும்நும் வாய்மொழி
ஏழிசை யாழின் இனித்தது புலவீர்
தாயகம் தாங்குநர் தாமுறு பருவரல்
தோயுநர்க் கன்றித் தோற்றா வாகும்;

நாகனார் : நினக்கொரு படரோ? நினைத்தலும் முறையோ?
மனக்கவல் தவிர்க . . . .

பாண்டியன் : . . . . மாசறு மனத்தீர்
வான்முகில் பொய்ப்பின் வளமிகக் குன்றும்
மீன்கொடி வாழ்நர் மெலிவரென் றச்சம்;

நாகனார் : நெறியிற் கோடா முறைநீ புரிதலின்
கருமுகில் என்றுங் கரப்பது காணேம்
நிழல்தருங் குடையோய் நின்நிழல் வாழ்நர்
வளமும் நலமும் வாடுத லறியார்;
உளமிக நோதல் ஒழிமதி பெரும;

பாண்டியன் : (கணியரை நோக்கி)
நலமுறை கணியீர் நாவசைத் திலீர்நும்
உளமெது கருதினும் உடன்வாய் மலர்க

கணியன் : பாண்டிய நாட்டில் வேண்டிய பெறுதலின்
ஈண்டொரு குறையிலை எனினும் . . . .

பாண்டியன் : . . . . எனினும்
கருதிய துரையின் கணியர் நும்மொழி
விரைவில் நிறைவுறும் விளம்புக விளம்புக;

கணியன் : கலங்கேல் மன்னவ காவலன் நலமும்
நலங்கெழு கோவில் நலமுங் கருதினென்;

பாண்டியன் : ஓதுமின் ஓதுமின் வேதியர் பெரும
யாதுநும் முளமென அறியும் விழைவினம்;

கணியன் : முக்கட் செல்வன் முதுபெருங் கோவிலும்
தெற்கின் மேய செவ்வேள் குன்றும்
வடபால் மேய மாலிருஞ் சோலையும்
வடமொழி யோதி வழிபடின் நன்றாம்
இடமகல் நம்நா டேற்றமும் எய்துமால்;

நாகனார் : தென்மொழி யிசைப்பின் தீங்கு வருங்கொல்?

கணியன் : நன்மொழி புகன்றீர்; நானது கருதேன்
தேவ மொழியெனச் செப்பும் இதனைத்
தேவர் உவப்பர் . . . .

நாகனார் : . . . . திருமறை வல்லீர்
ஒருமொழி தேவன் உவப்ப னாமெனில்
அறிவிற் சிறந்தோர் அச்சொல் ஏலார்;
பிறமொழி வெறுப்பன் இறைவன் என்ப
தறமும் அன்றே; அறிவும் அன்றே
சீனர் யவனர் சிங்களர் சாவகர்
சோனகர் முதலோர் கோநகர் ஈண்டு
வாணிகப் பொருட்டா வைகினர் ஈண்டி;

பேணி அவர்தொழூஉம் பெரும்பெயர்க் கடவுளர்
திருச்செவி மாந்தித் திளைப்ப தெம்மொழி?
திருத்தகும் அம்மொழி தேவ மொழியோ?
எந்நாட் டுறையும் இறைவர் அவரவர்
அந்நாட் டம்மொழி அகமுற உவப்பர்
தென்னா டுடையன் தென்மொழி வெறுப்பனோ?

கணியன் : மன்னன் வாழ்வில் மறுமைப் பயனும்
மன்னுதல் வேண்டி வடமொழி யதனை
ஓதுக என்றனென் உறுபிழை யுளதோ?
நோதகு மொழிகள் நுவலேல் புலவ;

நாகனார் : மறைபுகழ் மொழிகள் மறுவற வுணர்ந்த
நிறைமதி யுடையீர் நெடுமொழி கருதிலேன்;
செந்தமிழ் வளர்க்கும் சீர்சால் வேந்தன்
முந்தையர் சங்கம் மொய்ம்புறக் கண்டு
தாய்மொழி ஆய்ந்தனர் தமிழ்மொழி ஓதினர்
தீய நிரயத்துச் சென்றோ வீழ்ந்தனர்?
இம்மைச் செய்தன மறுமைக் காமென
இம்மைக் குரியன இழப்பது நன்றோ?
இருப்பது மறுத்தலும் வருவது புகுத்தலும்
வெறுப்புறு செயலாம்; விழைவதும் நன்றோ?

கணியன் : மடமைகள் அகற்றும் மாபெரும் புலவீர்
கடவுள் மறுப்பினை யாங்ஙனம் கற்றீர்?

நாகனார் : (நகைத்துக் கொண்டே)
நேர்மை, வாய்மை, நிறைகோ லன்ன
சீர்மை, உரிமை, செந்தமிழ்த் தூய்மை,
இவ்வெலாம் கடவுள் மறுப்பென நுங்கள்
செவ்விய மறைகள் செப்பின கொல்லோ?
தகாப்பழி கூறித் தாய்மொழிப் பற்றை
நகாஅ தொழிமின் நான்மறைப் பெரியீர்!
இடுதே ளிட்டென எம்மேற் பழியிடல்
வடுவாம் நுமக்கு; வாய்மை மொழிமின்;

பாண்டியன் : அமைமின் அமைமின் ஆன்றோர் தம்முள்
உமிநுனி யேனும் உறுபகை வேண்டா

நாகனார் : பகையிலை வேந்தே பைந்தமிழ்க் கீங்கோர்
இகல்வரு மாகில் எம்முளஞ் சிவக்கும்;

கணியன் : எமக்குந் தமிழ்க்கும் இடைவெளி காட்டேல்
நுமக்குள கடமை எமக்கும் உளவாம்;

நாகனார் : நன்று மறைவலீர் நயத்தகு கடமை
நின்று நிலவுக நெடிதே வளர்க
கடமை யுணர்வொடு காக்க தமிழைக்
கடவுட் பெயர்சொலிக் கடியேல் அதனை;

பாண்டியன் : அமைதி நிலவுக ஆன்றீர் அனைவரும்
இமையெனத் தமிழ்மொழி ஏத்திக் காக்குவம்;
கலைமலி தமிழைக் காக்குவம் இனிதே;
திசையிற் சென்றது சிந்தையும் பேச்சும்;

செம்புலக் : திருவுளம் யாதெனச் செப்புக பெரும;

பாண்டி : ஒருகுறை யிலாது வெருவுறல் தவிர்த்துக்
குடிபுறந் தோம்பினும் கொற்றவர் பிறர்தம்
கடிபகை வருமெனக் கருதினும் அச்சம்
ஓங்கு மாதலின் உளம்நலி வெய்தும்;

செம்புலக் : வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எஃகாம்
தாங்கும் மறவர் தம்புகழ் கேட்டு
வெஞ்சமர் ஒன்றும் விழையா மன்னர்
தஞ்செய லன்றித் தலைநிமிர்ந் தறியார்;

பாண்டியன் : வெல்போர்க் கடம்பன் செல்போ ரனைத்தும்
வெல்லும் என்பது வியப்பிலை எனினும்
வஞ்சி நாடன் மலைக்கோல் முரளி
விஞ்சும் பகைகொடு விரகால் தென்புல
எல்லை கவர எண்ணின னாகி
ஒல்லையிற் படைகொட உறுதி பூண்டுளன்;
எனநம் ஒற்றர் இயம்பினர் நெருநல்;

கடம்பன் : கனவினும் அதுதான் கைவரப் பெறாது
தொல்லையிற் சிக்குவர் துணிந்தனர் போலும்;

பாண்டியன் : எள்ளுதல் தவிர்க முள்மரம் முளையிற்
கிள்ளுதல் நன்று . . . .

கடம்பன் : . . . . .வெள்வே லுடையாய்
நிலைப்படை ஆங்காங் கெல்லையில் நின்றுள
தலைப்படின் அவன்றான் தப்புத லரிது;

பாண்டியன் : விழிப்புட னிருத்தல் வெல்போர்க் கடம்பன்
தொழிற்கது துணைசெயும் . . . .

கடம்பன் : . . . . தொழுதுமேற் கொள்ளுவேன்

செம்புலச் : மற்றுமோர் செய்தி மனத்திற் கொள்ளுக
கத்து கடல்குழ் காழகன் சீயன்
இற்றை நாள்வரை இறைதரும் இயல்பினன்
உரிமை வேண்டி உருத்தெழு வான்போல்
திரிந்துளன் எனவும் செப்பக் கேட்டனம்;

நாகனார் : கார்முகில் சூழிற் கழனிகள் விளையும்
போர்முகில் சூழிற் பூவுல கழியும்;

கணியன் : எடுப்பதுங் கெடுப்பதும் இருமுகிற் குரிய;

நாகனார் : இடித்துரை கூறுதல் எம்மனோர்க் குரித்து;

பாண்டியன் : கூறுக யாமுந் தலைமேற் கொள்ளுதும்
மாறுகொண் டெழுதல் மற்றவர் தாமே;

கடம்பன் : போர்மேற் கொள்வோர் புறமிட் டோடத்
தார்தாங் கணியினர்நம் தாயகத் துள்ளனர்;

பாண்டியன் : நன்று நன்று மேவுக நலமே.

காட்சி 5

வாட்படை தாங்கும் வலந்தரு பாண்டியன்
மீப்படு புலமை விஞ்சிய புலவரொடு
அரண்மனை ஒருசார் அமர்ந்தன னாகி
ஒருமகன் வழுதியின் திருமணங் குறித்துக்
கலந்துரை யாடக் கயல்விழித் தேவியும்
மகிழ்ந்துரை யாடினள் மாலைப் பொழுதே.

o o o o

(புலவர் வருகிறார்)

பாண்டியன் : வண்டமிழ்ப் பெரியீர் வருக வருக
அண்டை யிருக்கையில் அமர்ந்தருள் புரிக

நாகனார் : (இருக்கையில் அமர்ந்து)
ஒப்பருந் தேவியோ டொருங்கினி திருந்த
வெப்பகல் மார்பநின் மெய்ப்புகழ் வாழ்க
எப்பொருட் டாக எனையிங் கழைத்தனை?

பாண்டியன் : நாளைய வேந்தன் நம்மகன் வழுதிக்
காளையின் தகவுகள் கலந்துரை யாடஇவ்
வேளை நுமது வருகை வேண்டினம்;

நாகனார் : வைய மாந்தர் மனத்துறு கருத்தைக்
கையாள் உரைசெயுங் காலம் இரியப்
பைய நாவை யசைத்த பழந்தமிழ்
ஐயன் கற்றுள ஆற்றல் பெரிதுமன்;

வெந்நிட லறியா வெல்போர்க் கடம்பன்
பின்னவள் சுரும்பார் குழலியும் இவனும்
ஒருவர்க் கொருவர் பொருவறு நிலையினர்
இருவருள் முதல்வர் இவனா அவளா
எவரெனத் தெளிதல் இயலாத் தகைத்தே;

மாதேவி : ஆமாம் அவளை அறிகுவென் யானும்
அம்மா மகளின் பொறையும் பொற்பும்
செறிந்தநல் லறிவும் செவ்விய பண்பும்
நிறைந்தவள் அவளென் நெஞ்சங் கவர்ந்தவள்;

நாகனார் : நின்னெஞ் சொன்றோ? நின்மகள் நெஞ்சம்
பொன்மகள் அவள்தான் புகுந்து கவர்ந்தனள்

நாகனார் : காதல் எனயான் கழறினே னல்லேன்;
ஓதுங் கல்வி உயரிய பண்பு
பேதை யவள்பாற் பெருகுதல் கண்டு
தீதிலான் அன்பைச் சிறியாட் கீந்தனன்
எனவே மொழிந்தனென்; ஈதொரு குறையோ?

மாதேவி : மனங்கொளும் ஒருத்தியை மணங்கொள விழைதல்
சினங்கொளற் குரித்தோ? ....

பாண்டியன் : .... சினமே எமக்கிலை
அன்பா? காதலா? அறிய விழைந்தனம்;
இம்மா தேவிக் கிசைவெனில் எமக்கும்
மறுப்பிலை விரைவில் மணவினை தொடங்குதும்;
விரும்புவ தெனிலோ வேல்விழி மொழிக;

மாதேவி : மறுப்பும் விருப்பும் மகன்சொல லன்றோ
பொருத்தம்; ... ...

பாண்டியன் : ..... தேவி, பொங்கு கடல்சூழ்
காழக வேந்தன் கடுங்கட் சீயன்
ஏழிசைச் செல்வி எழிலியாம் மகளை
வழுதிக் கீயும் விழைவினன் என்பது
பழுதிலா அமைச்சர் பகரக் கேட்டுளேம்;

நாகனார் : (குறுக்கிட்டு)
எழிலி குழலி எவரே யாகினும்
வழுதியின் மனத்தைப் பழுதறத் தெரிந்து
செயல்மேற் கொளலே சீர்மைத் தாகும்;

பாண்டியன் : கயல்விழி குழலியைக் கடிமணங் கொள்ள
அயில்வேல் வழுதி ஆவலன் என்பது
செந்தமிழ்ப் புலவர் தெளிகுவர் போலும்;

நாகனார் : தந்தம் மனம்போல் தக்கோர் மணங்கொளல்
முந்தை மரபே ....

பாண்டியன் : .... முரணிலை பெரும;
மரபு மீறான் வழுதி யென்பதும்
அறிகுவம்; அவன்றான் அரசு நடாத்தும்
திறனும் நன்கு தெரிந்துளன் கொல்லோ?

நாகனார் : அம்புவி காக்கும் அறிவன் இவனெனச்
செம்புலச் சிறையார் செப்பக் கேட்டுளேன்;

மாதேவி : நயத்தகு பலனின் நலங்கெழு விதையிடக்
கசக்கும் பாகற் கனியோ நல்கும்?
வயப்புலி பூனையைப் பயத்தலும் உண்டோ?

பாண்யடின் : கொடியனென் றெம்மைக் குறிப்பில் உணர்த்தக்
கடும்புலி யென்று கழறினை கொல்லோ?

மாதேவி : போர்புரி மறவர்க்குப் புலியோ அரியோ
நேரெனப் புகல்வர் நேரிழை அறியேன்;

பாண்டியன் : (மெல்லிய குரலில் அரசியை நோக்கி)
நன்று நன்று நரியெனச் சொலாது
நின்றனை வேந்தி, நின்மகள் பெருமை
கேட்டலும் உளத்துக் கிளர்ந்தெழும் உணர்ச்சி
காட்டினை முகத்தில்; கண்மலர் துளிர்த்தன;

மாதேவி : சிறுவன் பெரும்புகழ் தெரிந்துளேன் எனினும்
பிறர்சொலக் கேட்டலிற் பேருவப் பன்றோ?

பாண்டியன் : (புலவரை நோக்கி)
தன்மகன் தக்கான் எனப்பிறர் சாற்றில்
அன்னை மகிழ்விற் களவிலை; விழிப்புனல்
அருவியிற் பெரிதென அறிந்தனம் இன்று;

மாதேவி : (புலவரை நோக்கி)
மகள்புகழ் கேட்ட மன்னர் மனத்துள்
துன்னிய மகிழ்வு தோன்றுமா றிலதோ?
அரசுறு களிப்பில் அரைப்பங் கெனக்கு
முரசொலி முழக்கிலோ முழுப்பங் கவர்க்கு;

பாண்டியன் : (புலவரை நோக்கி)
செங்களம் வெறுக்கும் மங்கைய ருளத்தை
இங்கொரு குறிப்பால் இயம்புதல் காண்மின்;
பேதையர் கொழுநர்ப் பிரித லாற்றா
மாதர் ஆதலின் மகிழ்வவர்க் கேது?

மாதேவி : வெற்றி தோல்வி வேண்டும் நில்லா;
சுற்றிச் சுற்றிச் சுழலுந் தகைய;
மாளலும் மீளலும் மற்றோ ரன்ன;
மீளுங் காறுங் கேளிர்ப் பிரிந்தோர்
மகிழ்வுறல் யாங்ஙனம்? மனத்துட் பெருந்துயர்
ஆகும் ஆதலின் அவர்விழி புனல்தரூஉம்;

பாண்டியன் : மண்டமர் வேட்டு, மாளல் அஞ்சாது
புண்டாழ் குருதிப் புனலிற் றிளைத்தல்
திண்டோள் மன்னர்க்குத் தண்டா விருப்பாம்;

நாகனார் : மறப்போர் புரிதல் மன்னர்க் குகந்தது;
இறப்போர் தொகையோ எண்கள் இகந்தது;

பாண்டியன் : இறப்போர் தொகையை எண்ணுவ மாகிற்
சிறப்புஞ் சீரும் சேர்வ தியாங்ஙனம்?

நாகனார் : பொருள்பாழ் உயிர்பாழ் புகையும் பகையால்
அருள்பாழ் இந்நிலை யறிவார் யாரே?
பெண்மை யுளமேஅப் பெற்றிமை யுணரும்;

பாண்டியன் : போரின் நிகழ்வாற் பொருள்கள் பாழென
யாரும் அறிகுவர்; யாமும் அஃதே;
படையெனும் உறுப்புப் பார்நலங் காக்கும்
நடைமுறைக் குரியது; நண்ணார் படையெழிற்
செங்கள மன்றி எங்குள தொருவழி?

நாகனார் : மண்ணாள் வேந்தர் மற்றவர் தம்மை
நண்ணார் எனமனத் தெண்ணா ராகின்
நண்ணா தாகும் நடுக்கிடும் போரே;
போரிற் பாழ்படும் பொருளிற் பாதி
பாரில் வாழ்நர்க்குப் பயன்படு மாகில்
நல்குர வென்னும் சொல்லே யிலதாம்;

பாண்டியன் : பாட்டின் கற்பனை கேட்டற் கினியது
நாட்டின் காவல் நடைமுறைக் குரியது;

நாகனார் : பாடல் சொலும்பொருட் பற்றுதல் கொளாஅது
கூடலர் எனப்பகை கொளுமேல் யாண்டும்
நாடும் ஏடும் நனிவே றாகும்;
நாடிய அன்பே நலந்தரும் வாழியாம்;
மறப்போர் மறப்போர் மாநிலங் காக்குந்
திறத்தோர் அல்லர் செந்தமிழ் வல்லீர்

பாண்டியன் : மெல்லில் மனத்தைச் சொல்லினம் நும்முழை
பல்கிய அறவுரை பகருதிர் நீவிர்;

நாகனார் : பொலந்தார் மார்ப புகழ்ச்சி வேண்டிக்
கலந்தோர்க் குறுதி கழறுதல் தவிர்த்து
மெய்ம்மை விடுத்துப் பொய்ம்மை கிளத்தல்
எய்யா தாகின் றெம்சிறு செந்நா;

பாண்டியன் : எம்செவி கைப்பினும் நும்செவி யறிவுறூஉ
நெஞ்சிற் கொடூஉம் நீர்மையேம் அறிகுவிர்;

நனைமொழி நும்பால் நவின்றனம் அவைதாம்
தகவில எனின்அவை தவிர்க பெரியீர்

நாகனார் : மாந்தர் உயர்வும் மானமும் மனத்துள்
ஏத்திப் பொதுநலம் எண்ணி முயலுநர்,
இகழ்ச்சி புகழ்ச்சியென் றிரண்டுங் கொள்ளார்;

பாண்டியன் : நன்றி புலவீர் நம்மகன் வழுதி
மன்றல் குறித்து வரையறை செயாது
பிறபிற பேசினம்; எழிலி குழலி
இருவருள் எவரைத் திருமண மகளாக்
கொள்ளுதும் அதனைக் கூறுக . . . .

நாகனார் : . . . . வேந்தே
மருமகள் யாரென மாறன் தேவி
திருவுள மன்றோ தெளிதல் வேண்டும்;

மாதேவி : எழிலி குழலி எவரே யாகினும்
வழுதியின் மனத்தைத் தெளிவுறத் தெரிந்து
செயல்மேற் கொளலே சீர்மைத் தாகும்;
அயலவர் கருத்தை அறிந்து பயனென்?

பாண்டி : கயல்விழித் தேவி கழறிய துண்மை
அவன்றன் கருத்தை அறிய வேண்டின்
புலவர் தாமே பொருத்தம் உடையர்;

நாகனார் : தலைமகன் உளத்தின் தன்மை யறிந்து
நாளை வருதும் நலமே பொலிக

(புலவர்க்குப் பின் அரசனும் அரசியும் தொடர)

ஊழியல் வழுவா ஒண்டொடி யாரொடும்
ஏழடி எம்பின் வந்தனிர் இனிநீர்
ஈண்டிவண் நிற்க ஏகுதும் யாமே.

காட்சி 6

கன்னி குழலி காதல் மனத்தின்
பன்னிய மொழிக்கெலாம் பகற்பொழு தவள்மனை
வரூஉம் வழுதி தன்மனங் கரந்து
முரணிப் பின்னர் மொழிந்தனன் மெய்யே

ooooo

குழலி : (தன்மனைக்கு வழுதி வருதல் கண்டு)
வருக வருக வலந்தரு பாண்டியன்
ஒருமக னாகிய உரகுவாய் வருக
மன்னவன் மைந்த என்னகம் புக்கலை
என்ன மாதவஞ் செய்ததெஞ் சிறுகுடில்;

வழுதி : அன்பும் பண்பும் அறிவுந் திறனும்
பன்னரும் நலனும் கெழுமிய பாவாய்
என்னகம் நின்னகம் எனவே றில்லை
அன்பகம் பண்பகம் ஆங்கென் னுளம்புகும்;

குழலி : ஈரகம் ஓரகம் ஆகிய தெனுஞ்சொற்
கூறினை பெரும; குலமகள் யான்பெறும்
பெறுமற் றிங்குப் பிறிதொன் றிலையால்;
(உள்ளே சென்று குவளையிற் குளிர்நீர் கொணர்ந்து)
தண்புனல் பருகுக தணியா வேட்கை
மண்புனை பாண்டத்து வார்த்த நீரிது

வழுதி : (நீரைப் பருகியபின்)
தணியும் நோக்கொடு தந்தனை தண்புனல்

தணியா வேட்கை தாங்கவேற் கினுமோர்
குவளைப் புனலாற் குளிர்தரச் செய்க
(மீண்டும் அவள் கொணர்ந்த நீரைப் பருகிவிட்டு)
நவையிலா அன்பின் நல்லாய் நன்றி;

குழலி : பல்கனிச் சாறு பருகும் நினக்குப்
புல்லிய தண்புனல் நல்கினென் அதற்கு
நன்றி நவிலல் நயத்தகு செயலோ?
என்றூழ் பொழுதென எண்ணித் தந்தனென்;

வழுதி : சாற்றிற் சுவைதரும் தண்புனல் நின்குளத்
தூற்றெழும் அன்புடன் ஒருங்கு தருதலின்
சாற்றினென் நன்றி தவறெனில் விடுக;

குழலி : (புன்னகைத்து)
பன்னரும் எழில்நலம் கெழுமிய பாவை
என்ன முன்னர் இசைத்தவை யன்றோ?
யாவை? என நீ இயம்புதி அன்ப

வழுதி : இனியாய் நின்னெழில் எடுத்துயான் மொழியக்
கனியும் புலமை கைவரப் பெற்றிலேன்;

குழலி : அடக்க வுரைகள் ஆன்றோர் அவைமுன்
படித்தல் நன்றாம்; பாவைமுன் எதற்கோ?
சீர்பிழைப் பறியாச் சிலம்புடைச் சீறடி,
பார்மகள் வருந்தாது பாவிய நன்னடை
உடையாய் நீயே உம்பர் அமிழ்தம்;
நடையால் நீயொரு நற்றமிழ் அன்றி
மற்றோர் உவமைச் சொற்காண் கிலெனே;

குழலி : (தனக்குள்)
கொற்ற இவன்மொழி தூயநற் காதற்
பற்றை யுணர்த்தப் பற்றா வாகும்;
(வழுதியை நோக்கி)
மற்போர் மறவ சொற்போர் புரியினும்
நிற்போர் உளரோ நின்முன், அம்ம;

எந்தம் மனையகத் தெழுந்தருள் நினக்குச்
செந்தமிழ் சுவைத்துச் சில்பொழு திருக்க
வாய்ப்புள தாமோ? வையைத் தலைவ;

வழுதி : தாய்ப்பா லருந்தத் தயங்குமோ குழவி?
தமிழே இனிமை; நின்னிதழ் தருமது
அமிழ்தே; அமிழ்தே; ஆய்குவங் கூடி

குழலி : (தனக்குள்)
அரும்புங் காதல் விரும்புங் கொல்? இவன்
தருங்குறிப் புரையாற் றடுமா றுளத்தேன்;
உண்மை யுளத்தை உசாவி யுசாவிப்
பெண்மை விழையும் பெற்றிமை யறிகுவென்;
(வழுதியை நோக்கி)
புறப்பொருள் தேறிய திறத்தினை எனினும்
அகப்பொருள் பயிலும் ஆர்வம் அற்றனை;

வழுதி : பருவத் தன்றிப் பழுப்பது பயனிலை
வருமோர் காலம் வழிசெயும் அதற்கு;

குழலி : வளர்கலை பெரிது வாழ்நாள் அதற்கு;
தளருடற் பிணிகள் தாம்பல வாதலில்
வல்லே முனைக; எல்லையில் இன்பம்
நல்கும்; புதுப்புது நயங்களும் தோன்றும்;

வழுதி : ஆமாம் உண்மை; அடுத்தடுத் ததனை
ஆமா றறிய ஆசாற் சார்குவென்;

குழலி : காலை அரும்பாம் பகலிற் போதாம்
மாலை மலராம் மற்றதன் பொருளென்?

வழுதி : மொழிந்தஇப் பாடல் முரண்டொடை யாகும்;

குழலி : தெளிந்த அறிவினை திசைமா றாது
பொதிந்துள நயத்தைப் புகலாய் கொல்லோ?

வழுதி : அறிந்த துரைத்தேன் அறியா ஒன்றை
விழைந்தனை யாகின் விடைசொல இயலேன்;

குழலி : அறியாய் போல ஆண்மையன் நீஎன்
பொருகயல் காணாது புலம்புதி பெரும;

வழுதி : பொருவரும் எங்கொடி மருவிய கயலை
அறிகுவென் பேதாய் அறியா துரைத்தனை;

குழலி : வேம்பின் தொடையல் விழையகல் மார்பரின்
கூம்பவிழ் இதழ்மொழி வேம்பினுங் கைக்கும்;

வழுதி : என்மொழி வேம்பெனின் நின்மொழி கரும்பு;

குழலி : பொன்மொழி புகன்றனை பூவலர் தாரோய்;
கரும்பென என்மொழி கருதினை யாகின்
விரும்புதி கொல்லோ? இரும்புளம் இனிஏன்?

வழுதி : சுரும்பார் குழலி தூயநின் புலமை
விரும்பார் எவரோ? விளைதேன் விழையாச்
சுரும்பும் உளதோ? . . . .

குழலி : . . . . சொற்போர் வல்லோய்
புலமை விரும்பினை போற்றுமத் தேன்றரும்
மலர்வெறுத் தொதுக்குதல் மாண்புறு செயலோ?
(அருகிலுள முல்லைக்கொடியைச் சுட்டி)
பைங்கொடி முல்லை பைதல் உறல்காண்;

வழுதி : தும்பைச் செடியைக் கொம்பெனக் கருதி
வம்பப் பூங்கொடி வாடுதல் அறிக;

குழலி : குறிஞ்சி யிசைக்கக் கோட்டியா ழெடுத்தேன்
நெருஞ்சி யாமென நீயதை வெறுத்தி;

வழுதி : கவவுயாழ் மீட்டுங் காந்தள் மெல்லிரல்
தவறிப் பகைநரம்பு தடவுதல் காண்நீ,

குழலி : பெட்பும் பாங்கிற் கட்புல னாகிஎன்
உட்புகுந் துயிரொடும் ஒன்றினை அன்று
நட்பிற் பிழைசெய நாடினை இன்று;

வழுதி : செய்யுளில் வேட்கை எனுஞ்சொன் முன்னர்க்
கைகெடும் அவாவரின் செய்கை மானக்

காமங் கதுவக் கையும் நாணும்
போமெனும் உண்மை புலப்படப் புகன்றனை;
அறிவுங் கெடுமோ அவாமுன் வரினே?
செறிதொடி நல்லாய் நெறிதடு மாறேல்
நட்பிற் பிழைசெய நானறி கில்லேன்
கட்கத் தின்மேற் கழறினென் ஆணை;

குழலி : நாணம் இலியென நவின்றனை என்னை
ஆவினம் ஓரா தறைவது முறையோ?
நாணம் பேணல் நங்கையர்க் கியல்பு
பேணுந் தமிழொடு பெண்மைமே லாணை;

வழுதி : வாழிய தமிழொடு வாழ்கநின் நாணம்
ஏழிசை மொழியாய் ஏணிச் சீற்றம்?
காதற் குறிப்பைக் கன்னியர் தாமே
ஓதல் பெண்மைக் குயரற மாமோ?

வழுதி : வஞ்சியர் தம்மை வஞ்சித் தொழுகல்
நெஞ்சிலா ஆடவர்க்கு நிலைத்ததோ ரியற்கை;
பழகுநாள் தொட்டுப் பற்றும் அன்பும்
ஒழுகுதல் போல ஊர்மொழிந் திருந்தனை;
நின்செய லனைத்தும் நீடிய காதற்
றன்மையை யுணர்த்தும் தகைமைய எனயான்
நம்பி நின்றேன்; நலிவுற மெலிவுற
வெம்பி யழிய வெறுப்பினைக் காட்டுதி;
என்னகம் நின்னகம் எனவே றில்லை
என்னநீ மொழிந்ததை இமைப்பினில் மறந்து
பெண்மை யறமோ பேசுதி பெரும;
மண்ணாள் வேந்தர் மரபினில் வந்தோர்க்
குண்மையும் பொய்ம்மையும் ஒருபடித் தன்றோ
பெண்மையை எண்மையாப் பேசினை; பெரும.

வழுதி : அறியா துரைத்தனன் அரியநூற் பாவினுட்
செறிபொருள் உணர்ந்து செப்புந் திறத்தாய்

தெரியா திதனைத் திரிபுற வுணர்ந்தனை
உரிமை யுடையேன் உரைநகை மொழியைப்
பிறழ வுணர்ந்து பிதற்றுதி சினமொழி;
என்னகம் நின்னகம் இருவே றியற்கைய
என்ன நினைந்தநீ இங்ஙனம் மாறினை;
நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண் குவரே
வஞ்சி யதனை வஞ்சம் என்றனை;
மன்னர் மரபில் வந்ததோர் குறையோ?
பெண்மையைப் பழிக்கும் பெற்றிமை ஈங்கிலை
கண்ணிற் புண்செயக் கருதுமோ என்னுளம்?
(அவள் கண்ணில் நீர்ததும்பல் கண்டு)
இனையன கூறியும் எனைநீ புலந்து
புனல்வழி விழியொடு பொருமுதல் முறையோ?

குழலி : அன்புப் பெருக்கின் ஆழங் காணாத்
திகைப்பிற் களிப்பிற் சிந்தும் நீரிது;
(இருவரும் நகைக்கின்றனர்)

வழுதி : மதுரை மூதூர் மாந்தரொடு வையைப்
புதுநீ ராடப் போதுவம் நாளை;

குழலி : நின்னிழல் வாழ நினைத்துளேன் ஆதலில்
என்மொழி இயம்பினும் இசைகுவென் யானே.

காட்சி 7

பொங்கும் வையைப் புதுப்புனல் விழவில்
மங்கை குழலியும் மைந்தன் வழுதியும்
ஆங்காங் குறீஇ இவ்வன தீது கண்டு
தேங்கும் மகிழ்விற் றிளைத்தனர் பகலே.

O O O O

வழுதி : நீரணி விழவில் நிமிர்த்த வேட்கையர்
போரணி வகுத்த பொருநர் மானச்
சேறல் காணுதி சேயிழாய் ஆங்கன்;

குழலி : ஏதம் அறியா இனிய வாழ்க்கையர்
ஓதும் வாழ்த்தொலி ஓங்குதல் கேள்நீ

வழுதி ; நிறைகடற் புகுந்து பொறையொடு பெயர்ந்து
குருநிற வானிற் றிரிதரு கொண்டு
தன்சுமை பொறாஅது தலைமலைப் பொழிய
ஒருவழிக் கலந்தவை பெருகித் திரண்டு
வருவது காணுதி வையை யாற்றில்;

குழலி : புதுப்புனல் வையையிற் புகுந்துநீ ராட
மதுக்குழல் மாதர் நெருக்கின ராகி,
புகைக்கும் அழலும் பூசனை பொருளும்
வகைப்பட ஏந்தி வழிவழி ஊர்ந்த
நடையின ராகிக் குடைவதற் கேற்ற
உடையணி பூண்டு மிடைவது காண்க;

வழுதி : நரையர் மெலியர் நடுங்குநர் சிறியர்
துறைதுறை நின்று தூநீ ரயர்ந்தும்
வலியர் இளையர் வணங்காக் காளையர்
கலிபுனற் பாய்ந்து கண்சிவந் தாடியும்
பருவப் பண்பினைப் பாங்குற வுணர்த்தும்
இருபெரு நிலையும் இவ்வழி நோக்குதி;

விண்டோய் முகட்டின் விளிம்பின் இழிதரும்
தண்டா அருவி தண்டிப் பெயர்த்த

குழலி : வேயும் அகிலும் விளைந்த தேக்கும்
காயுங் கனியும் கடிமணச் சாந்தம்
வேருந் தூறும் விளைவுறு கிழங்குடன்
நனைவிரி மலர்கள் நறவு கெழீஇய
இனையன பலவும் ஏந்தி வையை
திருமண வரிசைப் பொருளொடு பெயரும்
ஒருமகள்போல ஒழுகுதல் நோக்குக;

வழுதி : வேண்டி மணங்கெழும் பாண்டி மைந்தற்
தீண்டும் வரிசை யாது கொணர்வை?

குழலி : என்னை விரும்புதி எனயான் நினைந்துளேன்
பொன்னை விழையும் நின்னுள மாகின்
என்னிற் சிறந்த தெதுவென இயம்புக
முன்னவள் அதனை முந்தித் தருகுவல்;

வழுதி : பொன்னே நின்னிற் சிறந்தது புகல
என்னே ஈங்குள தென்னுயிர் நினக்கே;

குழலி : நின்னுயி ரொன்றோ? பொன்னுட லிஃதும்
என்னரிப் பொருளென இயம்புதி தலைவ;

வழுதி : உயிரோ உடலோ உரிமை எனக்கிலை
அயில்வேல் விழிநின் அடைக்கலம் அவைதாம்;
பேதாய்,
நிலையா, உயிருடல் நிலைப்பவை என நினைந்
தலைவார் உலகில்! அவர்நிலை அளிதே!

குழலி : மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த மேலோய் நின்போற்
கைப்பொருள் இழக்கக் கருதிலேன் பேதை

வழுதி : மெல்லியல் நவின்றதும் மெய்யுணர் வாகும்
சொல்லுமென் மொழியும் மெய்யுணர் வாகும்

குழலி : என்னகம் நின்னகம் இருவே றிலையாற்
சொன்னவை ஒன்றே சுட்டுதல் இயற்கை;
(இருவரும் நகைத்து மகிழ்கின்றனர்)

வழுதி : உதுக்காண்
அடைகரை நின்றோர் அடங்கா தோடிப்
படுதிரை பிதிரத் துடுமெனப் பாய்ந்துளம்
எஞ்சா மகிழ்ச்சியின் எக்களித் தெழூஉம்
அஞ்சாக் காளையர் அணிகொளுங் காட்சி
விழிக்கு விருந்தொடு வியப்பா மெனினும்
குழிக்குட் படாஅது பிழைத்தவர் எழுக;

குழலி : ஆஆ! ஆங்கவன் ஆற்றினுட் பாய்ந்தோன்
ஓஓவென் றலறி உயர்த்திய கையொடு
போதல் உற்றனன் புனலொடும் ஐயஓ!
ஆத லறியான் அளியன் அவனே!

வழுதி : வரம்பின் இகந்தோர் வாழ்விற் பெறுபயன்
திறம்பட வுணர்த்திச் சென்றனன் அவன்றான்;

குழலி : காதலர் தம்முள் ஏதிலர் போலப்
போதரு புனலும் புகுபுகு தோறும்
ஆடியும் ஓடியும் ஆவென் றலறியும்
கூடியுந் தணந்தும் கூக்குர லிட்டும்
அயலார் ஆங்குக் காணா வகையில்

வழுதி : மயல்விழி பேசி மயங்குதல் காணுதி
அயலார் நம்மை அறியும் வகையில்
மயல்விழி பேசி மயங்கினை நீதான்

குழலி : ஏதிலர் நாமோ? தீதில் மணத்துக்
காதல் உறவினர்; கணவன் மனைவி;

வழுதி : மங்கல இன்னிசை மணநாட் பந்தர்
இங்கொன் றிலாமுன் இல்லறந் தொடங்குமோ?

குழலி : வையைப் புதுப்புனல் மங்கல இன்னிசை,
வெய்யில் காணா வியன்மரச் சோலை
மணநாட் பந்தர்; மற்றென் வேண்டும்

வழுதி : பறையொலி முழங்கப் பாயும் புதுப்புனல்,
நிறையழி மாதர் நெஞ்சம் போலவும்
பாடல் அறியாப் பாவலன் போலவும்
கூடுஞ் சிறையழித் தோடுதல் காணுதி;

குழலி : புக்ககம் புகூஉம் புதுமணப் பெண்ணுளம்
மிக்க காதலின் விரைந்த தப்புனல்;

வழுதி : காதற் புனலும் கரைகடந் தேகின்
ஏதம் நிகழும்; எல்லையுட் படுமேல்
யாதுங் குறைவிலை; எழுபயன் விளையும்;

குழலி : காமர் கடும்புனல் கலந்துட னாடப்
போமலர் தம்மைப் பொறுப்பொடு தடுத்த
முதியோர்த் தப்பி முன்னு ரை நண்ணிய
சிறியோர்த் தேடும் பெரியோர்க் காணுதி;

வழுதி : நாணந் தடுப்ப நடுநிலை நிலாது
பேணுங் காதல் பிடர்பிடித் துந்தத்
தலைமகன் பின்செலும் தணியா மனத்தை
அலைந்து தேடும் தலைமகள் மாணும்;

குழலி : நான்கத வாக நன்கனம் காத்தும்
ஆண்மகன் கள்வன் அவள்மனங் கவர்ந்து
செலுமேல் தெரிவை தேடா தென்செயும்?

வழுதி : கவர்ந்த தெவர்மனம் கவர்ந்தவர் எவரென
உவந்தெழு காதலில் உளம்மயங் கினைகொல்?

குழலி : கூறும் பல்பொருள் கோற்றொடி மாதர்
தேறும் பொழுதிற் சிறுமகார் நழுவக்
காணா தலமந்து கண்ணீர் பொழிந்து
நாணா தலறும் நங்கையர் காணுதி;

வழுதி : அயர்வில் மூழ்கியோர் அரும்பொரு ளிழந்து
துயரில் வீழ்ந்து துடிப்ப தியல்பே

குழலி : குளிர்புனற் கரையிற் குழுமியோர் மொழிமொழி
ஒன்றா துடனெழுந் தொலிக்கும் அவைதாம்
கொன்றா வேள்விக் கொழுந்தழல் வளர்த்து
மறையவர் ஓதும் மந்திரம் போலத்
தெரியா வகையிற் றிகைப்புறச் செய்தன;

வழுதி : நாடிய கல்வி நன்கனம் கற்றோர்
கல்லா மாக்கள் கணவர் மனைவியர்
எல்லா மாந்தரும் ஈண்டின் புறல்காண்

குழலி : இன்பம் காதல் எனுமிவ் வுணர்வு
கற்றவர், மற்றவர், காளையர், கன்னியர்,
உற்றவ ரெவர்க்கும் உரிய பொதுமை;

வழுதி : மாந்தளிர் பிறதளிர் போந்தவை மிதந்து
தேங்கமழ் மலராற் தீம்புனல் மறைப்ப
நாணுறு மடந்தை நன்மா மேனி
பேணி மறைந்துறூஉம் பெற்றிமை மான
வையைக் குலக்கொடி வழிவழி நடந்து
செய்யவர் மகிழ்ந்து சீர்பெற வந்தனர்;
ஐயை அவள்வரூஉம் அழகினைக் காணுதி;

குழலி : உடலை மறைத்தவள் உளத்தை மறைத்திலள்
நடவுசெய் வோர்க்கு நலம்பல தந்து
விளைத்தன ளின்பம் உழைத்தவர் தமக்கே.

வழுதி : முல்லைச் சிரிப்பில் முகைப்பரு வத்தர்
நல்லியல் மலரவிழ் பருவ நங்கையர்

வெய்மை கருமை விரவிய நரையினர்
வெண்மை ஒன்றே மேவிய நரையினர்
அனைவரும் மகிழ்ந்துநீ ராடல் காணுதி

குழலி : வண்டலர் குறிஞ்சி மலர்தரு நறவம்
கண்டு மகிழ்ந்தபின் உண்டு மகிழ்தல்
நனிபே ருவகை நல்கு மன்றோ?
பனிமிகு புதுப்புனல் பார்த்து மகிழ்நாம்
குடைந்தெழுந் தின்புறக் கூடிச் செல்லுதும்;

வழுதி : அடைந்த புதுப்புன லாடும் ஆவல்
உடையை யாதலின் உறுபுன லிறங்க
பொருமலை நீராற் பூந்துணர் ஒதுங்கும்
மருத முன்றுறை மருங்கிற் செல்லுதும்

குழலி : காமரு கடும்புனல் கலந்துட னாட
யாமுறு மின்பம் எல்லை யிகந்தது;

வழுதி : எல்லை யிகவேல்; ஈர்க்கும் கடும்புனல்;

குழலி : நல்லைநீ! புனற்கோ நடுங்குதி யிங்ஙனம்?
(ஆடிக் கொண்டிருக்கும் அவள்புனலொடு செல்ல, தாவி யணைத்துக் கரைசேர்த்து)

வழுதி : சொன்மொழி கேட்டிலை! சுழலிற் சிக்கினை!
பொன்மணி மார்பம் பொருந்தப் புல்லி
நின்னுடல் சுமந்து நீரிற் கொணர்ந்தேன்
நின்னுடை நனைந்தது; என்னுடல் குளிர்ந்தது;

குழலி : (நாணிநின்று)
ஐயநீ முன்னர் என்பால் அறைந்த
மெய்யுணர் வதனால் மேனி குளிர்ந்ததோ?

வழுதி : நயமொழி போதும் நாவை யடக்கு
பெயலரும் புதுப்புனல் பேணா தாடிச்
சுழலிற் பட்டுச் சோர்ந்த பின்னரும்
நயமொழி நகைமொழி நவிலுதி கொல்லோ?
வாவா வளமனை ஏகுவம் யாமே.

காட்சி 8

காழக வேந்தன் கடிமனை யமர்ந்தவன்
ஏழிசை எழிலியை எழில்மலைக் கோனுக்குத்
தரநினைந் தமைக்கொடுந் தனித்துரை யாடி
ஒருதலை யாகி உய்த்தனன் தூதே.

o o o o o

வாணன் : இலங்கிலை நெடுவேல் ஏந்தும் வேந்தே
கலங்குளக் குறிப்பைக் காட்டும் நும்முகம்
கலக்கம் உறற்குக் காரணம் யாதென
விளக்கின் அதற்கொரு விடிவு தோன்றும்;

சீயன் : முந்தையர் அயர்ந்த முன்னொரு நாளிற்
செந்தமிழ் வேந்தன் நந்தம் நாட்டை
அடிமை செய்தனன்; அன்று முதலா
அடிபணிந் தேத்தி ஆண்டு வருதும்;

வாணன் : புலிவில் கயலெனப் புகலும் கொடியுள்
வலிய தெதுவோ அதுநமை வணக்கும்;
தலைமுறை பலவாத் தனிநம் ஆட்சி
இலையே! இதுநம் தலைவிதி போலும்!

சீயன் : தலைவிதி யோஇது? தகுவலி யின்மையால்
வலைவிழு மானென வதங்கி நின்றனம்;
இலையின் அடிமை எனநாம் எழுதல்
தொலைவில் இலையால் துணைவரும் அமைச்சே
அல்லார் ஆகும் அவலம் அகல
நெல்லூர் வாண நினைத்தொரு வழிபுகல்;

வாணன் : திரைசூழ் காழகந் திறைசெலுத் தாதென
வரைக ஓலை வருவது வருக;

சீயன் : வேம்பன் படைகொடு விரைகுவ னாகின்
தாங்கும் நிலையினைத் தகுதுணை வேண்டும்;

வாணி : படைவலி துணைவலி பற்றாக் குறையெனில்
நடைமுறை மாற்றி நட்பைப் பெருக்குக;

சீயன் : நட்பைப் பெருக்கி நயந்து திரிதல்
வெட்கம்! வெட்கம்! விடுதலை ஏது?

வாணன் : நயத்தல் எனிலது நடுங்குதேலன்று;
உயத்தகும் வழியால் உறவினன் ஆக்குக;
உரிமை பெற்றுநம் நாடும் உய்யும்
இருவீர் தாமும் சரிநிக ராவீர்;

சீயன் : வெளிப்படை யாக விளம்புக வாண;

வாணன் : களிப்புடைச் செயலே கழறினென் வேந்தே;

சீயன் : சுற்றிச் சுற்றிச் செல்லுதல் விடுத்துத்
தெற்றென உளத்தைத் திறந்து காட்டுக;

வாணன் : பொதியின் இன்று புதியன் நினக்கு
மதிகொடு நினையின் மைத்துனன் நாளை;

சீயன் : புலம்பும் நிலையேன் புகுந்தது நினக்கு?

வாணன் : அலங்கல் மார்ப அமைதியிற் கேண்மோ;
மலர்த்தார் வேம்பன் மைந்தன் என்றும்
நிலைத்த மருகன் நினக்கென ஆகின்
வலந்தரு பாண்டியன் மைத்துனன் அன்றோ?

சீயன் : நவிலும் நின்மொழி நகையே நல்கும்!

வாணன் : புவியில் நிகரிலை எனப்புகழ் பெற்றவன்
வாள்வலி கற்றவள் தோள்வலி யுற்றவள்
ஆள்வினை பெற்றவள் அருங்கலை முற்றவும்
பழுதற வுணர்ந்தவள் பாவை யவள்தான்

எழிலி எனும்பெயர்க் கேற்ற வுருவினள்
தொழுதகும் அவட்குத் தோண்மலர் சூட்டும்
கொழுநன் எனும்நிலை வழுதி பெறுமேல்
அடிமை ஈங்கிலை அடங்கித் திறைதருங்
கொடுமை ஈங்கிலை கொற்றவ நினைக;

சீயன் : நகுதகு மொழிகள் நவின்றனை; என்மகள்
இகலோன் மகற்கோ இன்றுணை யாவது?
மகளைத் திறைதந்து மானங் காக்கவோ?

வாணன் : மாறெனக் கருதின் மற்றொரு வழியுண்டு;
ஆறாப் பகைமை அகத்துட் புகைய
வஞ்சி வேந்தனும் வலந்தரு மாறனும்
வெஞ்சம ராற்ற வேளை நோக்கினர்;
மலைக்கோன் துணையொடு மாறனைத் தாக்கின்
நிலைத்த வெற்றி நேருவ துறுதி;

சீயன் : இஃதொரு நல்வழி! இதுநமக் குவப்பே!
வெஃகும் நமதுளம் விரைந்தவன் அறிய
வஞ்சி நாடற்கு . . . .

(இடையில் எழிலி வருகிறாள்)

எழிலி : . . . . வஞ்சி நாடெனும்
செஞ்சொல் என்னிரு செவியிற் கேட்டேன்;
ஆங்கெழும் நினைவெனில் யானும் வருவேன்;
ஓங்கிய மலைவளங் கெழுமிய நாடாம்
இயற்கை எழில்சூழ் இனிய நாடாம்
மயிற்குலம் முதலா மனங்கவர் பறவை
வகைவகை விலங்கினம் தொகைதொகை யாக
மிகுதருங் காடு செறிதரு நாடாம்;
யானவை காணும் அவாவினேன் எந்தாய்;

சீயன் : மீனவன் நமக்கு மேவலன்; வஞ்சிக்
கோனவன் துணையொடு கூடலன் நாட்டில்
வெஞ்சமர் மேற்கொள விழைந்தே மாகி
வஞ்சி நாடற்கு வரைக என்றனென்;

எழிலி : நல்லர் மறவர் செல்போர் வெல்லும்
வல்லர் வனப்பர் வாயிதழ் நகையர்
இவண்வரு காலை இனியர்க் கண்டுளேன்
(எழிலி சென்றபின் அமைச்சரை நோக்கி)

சீயன் : பொருள்பொதி மொழிகள் புகன்றனள் எழிலி
தருமொழிக் குறிப்பைத் தெளிந்தெனை கொல்லோ?

வாணர் : அம்மகள் குறிப்பும் நும்முளக் குறிப்பும்
செம்மையில் உணர்ந்தனன். ....

சீயன் : .... செப்புக செப்புக

வாணன் : வஞ்சி நாடனை வஞ்சி விழைந்தமை
நெஞ்சக மொழியால் நிழல்போல் தெரிந்தது;
மலைக்கோன் அவற்கு மகட்கொடை நல்கி
நிலைக்கும் தொடர்பை வளர்க்க நினைந்துளீர்;

சீயன் : முற்றும் உண்மை; முயற்சிமேற் கொள்க
சற்றுத் தாழ்த்தேல் சடுதியில் முயல்க;

வாணன் : உன்னி விரைவில் ஆவன உஞற்றுவென்;
கன்னித் திங்கள் காருவா நாளின்
பின்னை வருநாட் பிறந்த வேம்பன்
வெள்ளணித் திருநாள் விழவு மேம்பட
உள்ளிநம் வருகைக் குய்த்துளன் அழைப்பு;
பிறந்த நாளுடன் பெருமகார் நோன்பும்
சிறந்து விளங்கச் சிந்தை கொண்டுளேன்;
அவ்விடை வருமலைக் கோனுடன் அளாவிச்
செவ்விதின் நம்முளஞ் செப்புதும் நன்கு;

சீயன் : மகாஅர் நோன்பா? மற்றஃ தென்ன?

வாணன் : அஃதா தமிழர் அயருந் திருவிழா;
கும்பியுங் கோலுங் கொட்டியும் ஆடியும்
இம்மென் மொழியால் இன்னிசை பாடியும்
மைவிழிச் சிறுமியர் மாண்புற பாவை

கைபுனைந் தியற்றிக் களித்து மகிழ்நாள்
எண்ணும் எழுத்தும் இளஞ்சிறார் பயிலப்
பண்ணுந் திருநாள் பைந்தமிழ்ப் பெருநாள்
வில்லும் வாளும் விளையாட் டுணர்வொடு
சொல்லிப் பயிற்றத் தொல்குவார் தருநாள்
மடங்கொல் கல்வியும் மறமும் பயிலத்
தொடங்கும் நாளெனச் சொல்லுவர் அவர்தாம்;

சீயன் : வெள்ளணி விழாவும் நல்லதோர் வாய்ப்பாம்
உள்ளியது முடிக்க உற்றதோர் துணையாம்;
வில்லோன் அவனை விழலிற் கண்டு
சொல்லுமுன் திருமணத் தூது விடுத்து
மலைநா டுடையன் மனத்தை யறிக;

வாணன் : சிலையான் உளத்தைச் செவ்விதின் அறிய
வாயில் வேண்டா; வாணன் யானே
போயுரை யாடிப் போதர நினைத்தனென்
சேரன் பொதியற்குச் சேரான் ஆகிய
நேரம் ஈது . . . .

சீயன் : . . . . நின்னுரை சரியே
அன்னவன் உளமறிந் தாய்ந்துரை யாடி
நன்மொழி கொணர்ந்து நவிலுக நீயே

காட்சி 9

நாண்மகி ழிருக்கை நலமுற அமர்ந்து
பூணணி மார்பிற் பொலியும் மலைத்தோள்
வேம்பன் நாட்டில் வெள்ளணி காணப்
போந்து மறைகள் தேர்ந்து வருவமென்
றச்சுதன் தேவற் கறைந்தனன் அவனே.

o o o o o

மலைக்கோன்: (அமைச்சரை நோக்கி)
அச்சுதன் தேவநம் அவையில் ஆன்றோர்
மெச்சும் புலமை விஞ்சின ராகித்
தத்தம் துறையிற் றனித்தனி சிறந்துளர்
அத்தகு நிலைகண் டகமிக மகிழ்ந்தனம்:
பாண்டியன் ஓலை பரிவுடன் உய்த்துளன்
வேண்டி யழைத்துளன் வெள்ளணி காண;
யாமும் செல்ல அவாவினம் அமைச்ச;

அச்சுதன் : ஆமாம் யாமும் அழைப்பினை மதிப்போம்;
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
என்னும் உணர்வோ டியங்குவர் மக்கள்;
மிக்க வளம்பல மேவினும் வாழும்
மக்கள் உயிரென மதிக்கும் மன்னன்;
அரசனைக் குடிகள் அன்பால் விரும்ப
அரசன் குடியை அருளால் ஓம்பும்;

மலைக்கோன்: அருளோ அன்போ அவன்பா லில்லை
வெறியன் கொடியன் பிறர்நிலம் விழைவோன்;

அச்சுதன் : மன்னர் திருவுளம் என்னென அறிகிலேன்

மலைக்கோன்: முந்தையர் சிலர்தாம் மொய்ம்பில ராகித்
தந்தங் கடமையிற் றாழ்ந்தும் மறந்தும்
நாடும் எல்லையும் நயவா ராகி
ஆடல் நயந்தும் பாடல் ஓர்ந்தும்
சோர்ந்துள பொழுது சூழ்ந்தன ராகிச்
சேர்ந்தநம் எல்லையைச் சிறுமீன் பாண்டியர்
தமதென் றாக்கித் தருக்கினர்; இன்றோ
நமதென உரிமை நாடிப் புகுந்துளோம்;
பொறாது கயலோன் புழுங்குவ னாகின்
வெறாது செறாது விடுவதோ? . . . .

அச்சுதன் : ……………… …………… வேந்தே
சீற்றமும் வெறுப்பும் ஆற்றல் குறைக்கும்;
ஏற்றநல் லறிவும் ஏற்றங் கொளாது;
பொறுமையிற் சூழ்ந்து புகுதல் வேண்டும்;

மலைக்கோன்: பொறுமை பொறுமை இன்னுமோ பொறுமை?
பொறையெனப் புழுவெனப் பொறையனோ வாழ்வது?
மழவர் காலில் வளைந்து கிடப்பது
கழலோ? அன்றிக் கைவினைச் சிலம்போ?
கார்நிறத் துகிலிற் கட்டிய கச்சு
மார்பிலோ? அன்றி மருங்கில் இடையிலோ?
அஞ்சில் பீலி அணிந்த தலையிற்
குஞ்சியோ? அன்றிக் கூந்தலோ? சொல்வீர்!

அச்சுதன் : சேரர் மரபைச் செப்பலும் வேண்டுமோ?
வீரர் உணர்த்தும் வேளை வரும்வரை
பதுங்கி யிருத்தல் பயன்தரும்; மேலும்
வானநூல் வல்லர் வடநூல் முற்றுந்
தேனென மாந்தித் தெளிந்த மதியர்
தாக்குந் தரியலர் எனினுந் தணிந்து
தூக்கிச் சொல்லுஞ் சொல்லினர் மனத்துட்

காக்கும் மறையைக் கரக்குங் கண்ணர்
கற்றவர் மெச்சும் கணியன் நம்பியென்
கற்ற பெயரினர் நாள்கோள் உரைப்பர்
நலவழி மொழிவர் நாடாள் மன்னன்
குலவழி வணங்குங் குலத்தினர்; அவர்மொழி
கடவான் காவலன் . . . .

மலைக்கோள்: (குறுக்கிட்டு)
. . . . கணியன் மொழியைக்
கடவான் கொல்லோ காவலன்? . . . .

அச்சுதன் : . . . . ஆமாம்
அவரால் எல்லையை அடைதல் கூடும்;

மலைக்கோள்: படையில் தலைவன் பண்புகள் எப்படி?

அச்சுதன் : நடையில் நல்லன் நாட்டின் அன்பன்
விழுப்புண் வேட்டு வெஞ்சமம் புக்கு
வழுத்தும் புகழ்பெறூஉம் வாய்வாட் சமரன்
ஏற்புடை வகையில் நாற்படை நடாத்தித்
தார்ப்படை தாங்குந் தலைமகன் ஆவன்
எழிலும் அறிவும் பழுநிய சுரும்பார்
குழலி உடன்பிறப் பாகிப் புரக்கும்
விழுமியன் அவன்றான் வெல்போர்க் கடம்பன்;

மலைக்கோன்: அவற்கோர் உடன்பிற் பாட்டி யுண்டுகொல்?
அவட்குக் கொழுநன் ஆகியோன் யாவன்?

அச்சுதன் : கொழுகொம் பறியாக் குலக்கொடி யம்மகள்
அழகிற் பண்பில் அவட்கோர் இணையிலை;

மலைக்கோன்: சுரும்பார் குழலி தோகையின் பெயர்கொல்?
விரும்பும் பெயர்தான்! வெல்போர்க் கடம்பற்குப்
பின்னவன் கொல்லோ? . . . .

அச்சுதன் : . . . . ஆமாம் பின்னவள்
சின்னவள் அரியணைச் சீர்பெறுந் தகுதியள்

மன்னவன் கருதின் மங்கையின் மாலை
மருவும்நும் தோளில்; திருவுளம் யாதோ?

மலைக்கோன்: தன்மகள் எழிலியை என்மனை யாக்க
மன்னன் சீயன் மனத்துட் கொண்டுளன்;
நீயோ
கொள்ளற் கேற்றவள் குழலி யென்றனை;
உள்ளம் இருவர்க் குறைவிடம் ஆமோ?

அச்சுதன் : பலரை மணத்தல் பார்புரந் தோம்பும்
குலவழி யோர்க்குக் கொள்மர பாகும்;

மலைக்கோன்: செல்வச் செருக்கிற் செய்பிழை யாவும்
நல்லவர் கோடல் நயத்தகு செயலோ?

அச்சுதன் : குழலியை மணப்பிற் கூர்வேற் கடம்பன்
பழகும் உறவாற் பணித்து நடப்பன்
பாண்டி மன்னன் பகையும் ஒழியும்;
ஆண்டுள சீயன் அரும்பெறன் மகளும்
ஈண்டு வருமேல் இருபெரு நாடும்
உறவாற் பிணையும்; ஒருபகை ஈங்கிலை;
உரிய எல்லையும் உளதாம் நமக்கே;

மலைக்கோன்: இழந்தநம் எல்லையை உழந்து பெறவே
விழைந்த தெம்முளம்; வேறு கருதேல்.

அச்சுதன் : வேறு கருதிலேன் வேலை வருங்கால்
மாறுகொண் டெழுந்து மண்ணை மீட்குதும்;

மலைக்கோன்: முரணிய சீயன் பொருகயற் கொடியனைச்
செருவிற் காணும் ஒருபெரும் நினைவொடு
வேண்டினன் நம்துணை வேளை வாய்ந்தது;
பாண்டியன் செருக்கும் பஞ்செனப் பறக்கும்;
கூண்டுக் கிளியெனக் கொட்டமும் அடங்கும்;

அச்சுதன் : பகைகொடு போர்செயல் பலபல பாழ்படும்
நனைமுக உறவால் நலம்பல விளையும்;

போர்தான் முடிவெனின் புகலேன் மறுப்பு;
கூர்வேல் விழியன் குழலியைச் சேரர்
பார்தாங் கரசியாப் பார்க்க விழைந்தனென்;

மலைக்கோன்: ஏக்கப் பெருமூச் செறிதரு சொற்கள்
ஊக்கின எம்மை உறுதுயர் விடுக;
சீயன் ஒருபாற் சிறந்து தாக்கப்
பாயும் புலியென யாமொரு பாலெழில்
இடுக்கித் தாக்குதல் ஏலா னாகி
மிடுக்கழிந் தொழியும் மீனவன் ஆங்கே;
குலமகள் குழலியைக் கொணர்குவம் ஈண்டு;

நலவழி மீதென நயந்துளேன் . . . .

அச்சுதன் : . . . . நன்று
மணவினை காண மகிழுமென் னுளமே;

மலைக்கோன்: வேம்பன் வெள்ளணி விழவு காண
யாம்செல விழைதலின் ஆவன செய்க
சின்னாள் உளவாற் செய்வன செய்தே
அந்நாள் ஆங்கண் அறிவன அறிகுவம்
ஒன்னார் நாட்டின் உட்புகுந் திருந்தே.

காட்சி 10

கரும்பார் குழலியும் தொல்குடி வழுதியும்
கரும்பின் மொழியாற் கலந்துரை யாடி
மாலைப் பொழுதின் மணங்கமழ் மலர்நிறை
சோலைக் காட்சியைச் சூழ்ந்துநோக் கினரே.

O O O O O

வழுதி : (சோலையில் தனிமையில் அமர்ந்து தனக்குள்)
அரண்மனை துறந்தனன் அருமனை துறந்தனன்
அரசு துறந்தனன் அரசில் அமர்ந்தனன்
மழலை பேசும் மதலை துறந்தனன்
பழகும் உறவினர் பற்றுந் துறந்தனன்
அடிபணிந் தேத்த அரியணை யமரும்
குடைநிழல் மறந்தனன் குடிநலம் நினைந்தனன்
மணிமுடி கடிந்தனன் மயிர்முடி முடிந்தனன்
தன்னலம் விட்டனன் பொதுநலம் வேட்டனன்
என்னே! என்னே! அவன்றன் ஈகம்!
மன்னன் வாழ்வினும் மக்கள் வாழ்வை
உன்னியோன் உயர்வழி உலகுக் குய்த்தனன்;

குழலி : (சோலையுட் புக்கு, அங்குத் தனித்திருக்கும்
வழுதியைக் கண்டு)
தனிமை நாடினை தண்ணளி யுடையோய்
இனிமைப் பொழுதில் ஏன்முக வாட்டம்?
எண்ணக் கடலுள் ஆழ்ந்த தென்கொல்?

நண்ணுந் தனிமை நனிபடர் தருமே!
மலர்கா புகுவோர் மனத்துயர் தணிவார்
நலத்துட னமைதி நண்ணுவர்; நீயோ
கலக்கம் குழப்பம் கையறு மயக்கம்
புலப்பட இருத்தி; புக்க தென்கொல்?

வழுதி : கனிமொழி நீயேன் கலங்கினை? எனக்குத்
தனிமை இனிமை; தருபடர் காண்கிலேன்;
மயங்கிக் குழம்பி மனமுங் கலங்கி
இயங்கும் நிலையும் யானறி கில்லேன்;
ஆழ்ந்த சிந்தையான் அந்நிலை பெற்றேன்;
வாழ்ந்த மன்னன் வையகத் துயரம்
களைவான் வேண்டிக் காதல் மனையும்
வளைமதில் மனையும் தளையென ஓரீஇ
அரசடி யமர்ந்தோன் ஆய்ந்து கண்டு
பரசுங் கொள்கை பாருக் கீந்தனன்;
பற்றால் வருவது முற்றிய துன்பம்
அற்றால் வருவதோ ஆரா இன்பமென்
றுலகம் உய்யக் கலகம் அகல
நலவழி கண்ட நன்மா மகனைப்
புலனுயர் புத்தனைப் பொதுநலப் பித்தனை
உள்ளினென்; அதன்றலை உலக மாந்தர்
உள்ளமும் நினைந்தனென்; உலவா இன்பப்
புதுமை உலகுட் புகுந்தனென் அன்றி
மதிமயக் குறலோ மற்றோ ஒன்றிலை;

குழலி : உலவா இன்ப வுலகுட் புகுந்து
தலைவா தகுபொருள் யாது கண்டனை?

வழுதி : உலக மென்ப தலகிலாப் பெருங்கடல்;
அலைகடல் மிதக்கும் கலமே வாழ்க்கை;
முயற்சி துடுப்பா முந்நீர் ஊர்வோன்
அயர்ச்சியோ டளவிலா அவாக்கொளின் அவைதாம்
பெருவலி யாகிப் பேதுறச் செய்யும்;

கரைசெல விடாது கலத்தைக் கவிழ்க்கும்.
அவாஅ வறுக்கும் ஆற்ற லுற்றோர்
தவாஅத் துயரம் தவிர்ப்போர் ஆவர்
இன்ப வுலகில் இஃதே கண்டேன்

குழலி : உரவோய் இளையை உலகின் நீங்கிய
துறவோர் போல ....

வழுதி : (இடை மறித்து)
.... தோகைநின் சாயல்,
குவளை நிகர்வழி, கூரிய நன்மதி
தவலில் மூரல், தண்டமிழ்ப் புலமை,
நவையது பேரெழில், நல்லியற் பண்பு
துறவைத் தடுத்துத் துணையொடு வாழும்
உறவை வளர்க்கும் உயர்பெருங் கருவிகள்;
என்முன் நின்னுரு வெழில்நலங் காட்டி
மின்னுங் காலை மேவுமோ துறவு?

குழலி : அறிவுத் தெளிவின் ஆன்றோய் போலவும்
செறியும் ஆண்மைத் திண்ணியோய் போலவும்
அரும்பெறற் சால்பின் அமைந்தோய் போலவும்
நிறைதரும் அமைதியில் உறைவோய் போலவும்
முகத்தெழில் காட்டும் ... .

வழுதி : (குறுக்கிட்டு)
.... முகமன் வேண்டா
அகத்தில் மாசகல் அழகே அழகு;

குழலி : முகத்தின் பொலிவே மொய்ம்பநின் தூய
அகத்தின் பொலிவை ஆடிபோற் காட்டும்;

வழுதி : எற்புகழ்ந் தேத்தல் எப்பொருட் டோஉயிர்ப்
பொற்சிலை யனையாய் புகழ்ச்சி வேண்டா;
மன்னவர் நாளும் மகாஅர் நோன்பும்
பின்வரு திங்களிற் பெருவிழா வாதலிற்
பாவரங் கமைத்தது பைந்தமிழ்க் கழகம்;

ஆவல்மீக் கூர அடியனும் அகவற்
பாவொன் றாங்கண் பரிவுடன் உய்த்தனென்;
பாவாய் நீயும் பனுவல் யாத்துக்
கழகப் பாவலர் குழுவிற் சேர்த்தி;

குழலி : உழுவ லன்ப உய்த்துவென் யானும்
காவலன் மைந்தனின் கற்பனைப் பாடல்
தேர்வுறும் உறுதி . . . .

வழுதி : . . . . தேர்வு செய்குநர்
யார்புனை பாடல் எனவறி யாவணம்
ஓர்புனை பெயராற் பேர்புனைந் ததன்கீழ்
எழுதி யுய்த்துளென் ஏடறி குழுவிற்கு;
பழுது நிகழ வழியொன் றிலையால்;

குழலி : பேரை யென்மொழி பிறழ வுணர்ந்தனை;
புலமைப் பெருக்கால் பொருள்செறி சிறப்பால்
தலைமை பெறும்நின் தண்டமிழ்ப் பாடலென்
றியம்பிய தன்றி விளம்பிய தொன்றில்;

வழுதி : நயம்பட மொழியும் நல்லாய் நின்பா
புலமும் அணியுடன் பொருளும் பிறவும்
இலம்பா டுடைத்தோ? இனிமைத் தன்றோ?
நம்மிற் சிறந்ததா நற்றமிழ்ப் பாவலர்
தம்புலப் பெருக்காற் றருமுயர் பாட்டும்
செம்புலக் கழகஞ் சேர்தல் கடுமால்
தகுதி மிகுதி தலைமை கூறல்
நகைதரு செயலே நாமது தவிர்கம்;
நிழலும் மணமும் நிறைதரு சோலை
எழில்நலங் காண்குதும் எழுந்துடன் வருக;
(குழலி அவனைத் தொடர்கிறாள்)

குழலி : பாடல் வல்லான் பாட்டிசைக் கேற்ப
ஆடரங் கேறும் அணங்கின் இடையென
வளிநடன் ஆட்ட வளரிளம் பூங்கொடி
நெளியும் ஓசியும் நிமிரும் நுடங்கும்;

வழுதி : நங்காய் ஆங்கண் நறுமுக விரிமலர்
கொங்கு வழியும் கொழுவிய இதழுடன்
மென்கால் மோத மெல்லென நுடங்கி
நன்பூச் செடியில் நகைப்பது காணுதி;

குழலி : அன்னைநற் றோளில் அணைக்குங் காலை
நில்லாக் கழுத்தொடு நிமிருங் குழவியின்
தலையென அம்மலர் தளர்ந்தசைந் தாடிக்
கலையெழில் காட்டும் . . . .

வழுதி : . . . . கனிமொழிப் பாவாய்
போதுமென் றமையாப் புல்லியர் மனம்போற்
போது தோறும் போய்ப்புகுந் தலமரும்
வண்டினம் நோக்குதி . . . .

குழலி : . . . . வாய்மை வாய்மை
பெண்டிரை மலரெனப் பேசும் ஆடவர்
உளத்தில் பாங்கை உணர்த்தும் அவைதாம்;

வழுதி : கிளைக்குக் கிளைபாய் கிழமைக் கடுவன்
மந்தியொ டாடி மகிழ்தல் காண்க;

குழலி : இருக்கை மாறினும் இன்றுனை மாறாப்
பொறுப்பை அதுதான் பொருந்த உணர்த்தும்;

வழுதி : கிளையிற் றத்தங் கிளையுடன் பேசும்
இளமைக் கிளிகள் எத்தனை! எத்தனை!

குழலி : உலகை மறந்தன உறவை நினைந்தன
இலவு காவா இளமைக் கிளிகள்;

வழுதி : (நகைத்துக் கொண்டே)
ஆவணத் தெருவில் அவரவர் பொருளைக்
கூவும் ஒலியும் கொள்வோர் ஒலியும்
பொருளறி யாவணம் ஒருகுர லாகி
வருவது போல வகைவகைப் புள்ளினம்
ஒருங்குடன் கூடி ஒலிக்கும் பழுமரம்
மருங்கில் நிற்கும் மாட்சிமை காணுதி;

குழலி : புலமைப் பெரியர் புகல்பாச் சொற்கள்
பலபல பொருள்தரூஉம் பான்மை போல
இடுவிதை சிறிதே எனினும் அதுதான்
படரிய கிளையொடு படுமர மாகி
விழுதுகால் ஊன்ற விரிந்தும் உயர்ந்தும்
நிழல்தரும் இடன்தரும் நெடுநாள் நிலைபெறும்;

வழுதி : நல்கி நல்கி நல்குர வெய்தி
அல்குங் காலையும், அரும்பொருள் பெறுவான்
உள்ளி வாழுநர்க் குளமுவந் தீயும்
வள்ளியோர் தம்மை வழங்கு மாபோல்
காய்கனி வருபோர் களிப்புற வழங்கிச்
சாய்நிலை பெற்றும் தழையுதிர் வுற்றும்
நுடங்கு பூங்கொடி படர்ந்து வளர
உடம்பை நல்கும் உயர்மரங் காணுதி;

குழலி : தழுவிய மனைக்குத் தன்னை ஈயும்
கொழுநன் தன்மை கூறும் அதுதான்;
(ஆடும் மயிலைக் காட்டி)
மேடெனப் பசும்புல் மேவிய அரங்கில்
பாடினி யிசைக்கும் பாலைப் பண்ணின்
நீடிய பாடலின் நிறைகுறை போல
ஆடும் மஞ்ஞை அகவும் ஆங்கண்;
(வழுதி வேறுதிசையில் நோக்குவது கண்டு
சற்றே புலந்தவளாய்)
என்மொழி கொளாஅது யாங்கோ நோக்குதி
என்னை எள்ளினை; என்னுளம் வருத்தினை;

வழுதி : ஆய்தொடி நின்னிசை ஆங்கிருந் தெழுதல்
என்னே எனவியந் தென்னுளஞ் செலுத்திக்
கொன்னே தளர்ந்தேன்; கூவுங் குயிலது;
கூவிப் பன்முறை குடியில்தான் முயலினும்
மேவிப் பெறுங்கொல் மெல்லியல் நின் குரல்?
அளிய தக்குயில்

குழலி : ....ஆஆ! கொற்றவ
குளிர்மொழி நின்போற் கூறுநர்க் காண்கிலேன்;

வழுதி : இயல்பே மொழிந்தனென்; என்மொழி யதனை
மயலோய் குளிர்மொழி எனநீ மதித்தனை;
பெண்மையால் உண்மையின் பெற்றிமை தேறாது
தண்மை வெம்மை என்றெலாம் சாற்றுதி;

குழலி : சினவேல் மன்னன் சேயென வந்தோய்
சினவேல்; விழியிற் செம்மை தவிர்க;

வழுதி : செம்மை தவிரும் சிறுவிழி எனக்கிலை;
நம்மை அதுதான் நன்னெறிப் படுத்தும்;

குழலி : புலமை விஞ்சிய தலைமகன் ஆகினை!
பலபொருள் படநீ பகர்தலின் அதனைத்
தெளிய வுணர்ந்தனென்; ....

வழுதி : ....செந்தமிழ் மொழியிற்
கழிமிகு புலமை கற்ற தலைமகள்
ஆகினை யாதலின் அவ்வவர் புலமை
வாகை தேர்ந்து வழங்குதி சான்று;

குழலி : இயல்பே மொழிந்தனென்; என்மொழி யதனை
மயலாற் பிழைபட மதித்தனை நீபெறும்
ஆண்மையா னுண்மை அறியா துரைத்தனை
வாய்மை யுடையோர் வாய்மை மறைப்பர்

வழுதி : பிள்ளை மொழிபுகல் பேதாய் கூண்டுக்
கிள்ளை யெனநீ கிளத்துதல் அறிகுவென்;

குழலி : மன்னன் எவ்வழி மன்னுயிர் அவ்வழி;
என்னகம் நின்னகம் எனவே றில்லை;
சொன்னது சொற்றனென்; பின்னது பிழையோ?

வழுதி : சுருள்படு குழலி சொல்லுக சொல்லுக;
மருள்தரு மாலை வருவது காண்க;

வழுதி : உட்குவரத் தோன்றும் ஒருபெரு வேந்தன்
கட்கம் ஏந்துங் கடுங்கண் மறவர்
படையோடு புகூஉம் பருவம் நோக்கி,
நடையெழில் மாதர் நடவாப் பிணியர்
கருவுறு மாதர் கன்றின் ஆவினம்
பிறரும் காப்பரண் பேணிப் புகல்போற்
புறவும் பூவையும் பிறபிற புள்ளும்
சிறகர் ஒடுக்கிச் சிற்றில் புகல்காண்;

குழலி : ஆடித் திரிந்த அங்கட் சிறாரைப்
பாடித் துயிற்றப் பரிந்தெழு தாயர்
பண்கொடு பாடப் பைந்துகிற் றொட்டிலுட்
கண்படை கொளாஅது கையுங் காலும்
நீட்டியும் ஆட்டியும் நெளியு மாபோற்
காட்டிற் றிரிந்துன வீட்டிய புள்ளினம்
கூட்டுட் புகுந்து குறுகுறுத் திருந்தன;

வழுதி : காலை மன்னன் கவர்ந்தனன் ஏக
மாலை மன்னன் மறித்து மீட்டென
ஈண்டிய ஆனிரை இல்லம் வேட்டு
மீண்டன மறுகிடை மேற்றிசை நோக்குதி;

குழலி : மருத முன்றுறை வருபுன லாடிப்
பெறுமக வுள்ளி விரையுந் தாயென
நின்னுந் திரிந்தும் நெடிய மேய்ந்துபின்
கன்று நினைந்து கறவைகள் மீண்டன;

வழுதி : காமர் மலர்க்கா கண்டு களித்தனம்
யாமும் மீள்வோம் எம்முடைய மனைக்கு;

குழலி : நில்லாக் கழுத்தொடு நிமிருங் குழலி;
தொட்டிற் கிடந்து துள்ளும் இளஞ்சிறார்,
மருத முன்னுறை வருபுன லாடிப்
பெறுமக வுள்ளி பெயருந் தாய், என
முன்னர் உரைத்த மொழிக்குறிப் பெல்லாம்
நின்செவிப் புகாது நீங்கின கொல்லோ?

வழுதி : கேளாச் செவியன் எனவோ கிளத்தி?
தேறாக் குறிப்பைத் தெரிய வுரைத்தி;

குழலி : ஆய்புல முடையோய் அறிந்தும் மறைத்தி
தாய்மை பெறயான் தவிப்ப தறியாய்?

வழுதி : நெருநல் நினைவு நிறைவுறா வுலகில்
வருநாட் கணக்கு வரைந்தனை மனத்துள்
பேரவாக் கொள்ளிற் பெருவலி யாகிப்
போரவாக் கொண்டது பொருங்காற் கலமே
கவிழ்தல் கூடும்; கற்பனை யுலகில்
அவிழும் ஆவலை அடக்கப் பயில்நீ;

குழலி : திருமணம் வேட்டல் தெரிவைக் கியல்பே
பெருகிய அவாவெனப் பேசுதல் முறையோ?

வழுதி : நடப்பது நடக்கும்; நாளைக் கனவு
நடக்குமோ இன்று? நங்காய் அவியை!
சரிசரி வாவா சாருதும் விரைந்தே

காட்சி 11

மாண்பமை மாறன் மாதேவி தன்னுடன்
நாண்மங் கலத்தன் நாளவை யமர்ந்து
நாடறி புலவர் நாடாள் வேந்தர்
ஏடறி யமைச்சர் இனிதிற் சூழப்
பாடல் வாகை சூடியோர் தமக்கு
நாடும் பரிசில் நல்கினன் மகிழ்ந்தே.

செம்புலச் : துதியாப் பகைஞர் மிதியா மாமலைப்
பொதியிற் குரியோன் புகழொடு வாழ்க

அவையோர் : வாழ்க வாழ்க ....

செம்புலச் : .... வற்றா வளந்தரச்
சூழ்புன லோடும் தூயநற் பொருநை
நாட்டின் வேந்தன் நல்லோன் வாழ்க

அவையோர் : வாழ்க வாழ்க ....

செம்புலச் : .... வையப் பாவலர்
வாழ்வுடன் கலந்த வையைக் கோமான்
சூழ்கழல் மன்னன் தோள்கள் வாழ்க

அவையோர் : வாழ்க வாழ்க ....

நாகனார் : .... வண்டமிழ் மூன்றும்
வாழ்வென விழைந்து வளர்ப்போன் வாழிய!

அவையோர் : வாழிய வாழிய ....

கனியன் : ...... வண்குடி யோம்பும்
குடையுங் கோலும் கொற்றமும் வாழ்க

செம்புலச் : நடையறா தொழுகும் நாளவைப் பெரியீர்
நடையுடை வேந்தர் பலராய் வந்துளீர்
தெருவிடைப் புதுமணல் தெள்ளிதிற் பரப்பி
நிழல்தரு பந்தர் நீளிடை யியற்றி

எழில்பெறு தோரணம் எங்கணும் நாற்றிச்
சுவரெலாம் வான்சுதை கண்ணந் தீற்றிக்
கவரும் வகையாற் கைத்திறங் காட்டப்
பழம்பெரும் மூதூர் அழகுறு வனப்பால்
புத்தூ ராகிப் பொலிவது கண்டீர்;
முத்தமிழ் நிகழ்ச்சி எத்திசை நோக்கினும்
பத்தி பத்தியாப் பார்த்து மகிழ்ந்தீர்;
கோட்டச் சிறையகங் குறுகியோ ரின்மையிற்
பூட்டாக் கதவொடு பொலிவதும் நோக்கினிர்;
துறைதொறும் வல்லார்த் துருவி யவர்தம்
நிறைவுறு திறமை நிறுத்து நோக்கி
குறைவறப் போற்றுதுங் கூர்ந்தது காண்மின்;
பாவலர் திறமை பாருல கறியும்
ஆவலின் அரங்கொன் றமைத்தனம்; ஆங்குப்
பாடல் தாங்கிய பலப்பல ஏடுகள்
நாடி வந்தன நடுவர் ஆய்ந்து
முதன்மை காண முயன்றனர் அவற்றுள்
எதனைத் தேர்வ தெனத்தடு மாறிச்
சிறந்தன இரண்டு தேர்ந்தனர் ஏடுகள்
திறந்தவை காண்குநர் திறமை யுணர்வர்;
ஆடவர் மகளிர் ஆயிரு பாலர்
பாடற் குரியர் பரிசிற் குரியர்
அவர்தாம்
மாலிருங் குன்றன் மலர்சூழ் சுரும்பு
கோலுங் குழலி கூறும் பெயரினர்;
(அவையோர் கையொலியெழுப்புதல்)
இருவீர் தாமும் ஈங்கிவண் வருக

பெறுவீர் வேந்தன் பீடுறு பரிசில்
மாலிருங் குன்றன் வருக வருக
(ஒருவரும் வாராமையால் மீண்டும்)
மாலிருங் குன்றன் யாண்டுளன் வருக!
(வழுதி வருகிறான். அனைவரும் வியப்பில்
ஆழ்கின்றனர். பாண்டியன், தேவியை நோக்க)

மாதேவி : என்முகம் நோக்குதல் ஏனோ? பெரும;

பாண்டியன் : நின்கடைக் கண்ணால் என்முகம் நோக்கினை
ஆதலின் யானுன் அருள்முகம் நோக்கினென்;

மாதேவி : ஐய போதும் அவையோர் நம்முகம்
பைய நோக்கினர் பார்மின் அவையை;

நாகனார் : (வழுதியை நோக்கி)
மாவிருங் குன்றன் வருக என்றனம்
வாலறி வுடையாய் வழுதிஏன் வந்தனை?

வழுதி : யார்புனை பாடல் எனவறி யாவணம்
பேர்புனைந் தொருபா பேரவைக் குய்த்தனென்
பழுதுரை நிகழா வழியிஃ தெனநினைந்
தெழுதத் துணிந்தனென் ....

நாகனார் : .... எனின்அப் பாடல்
அவையோர் முன்னர் அறைகுவை கொல்லோ?

வழுதி : நவையறு பெரியீர் நவிலுவன் கேண்மின்;
"உண்டா லம்மஇவ் வுலகம்; இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவிலர்;
துஞ்சலு மிலர்பிறர் அஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர்; பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும்கொள்ளலர்; அயர்விலர்;
அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே."
(அவையோர் ஆர்ப்பொலியெழுப்ப)

நாகனார் : கருவிற் றிருவினை; கழறிய பாடல்
பொருண்மொழிக் காஞ்சி புகல்வ துணர்ந்தனம்;
பாவலர் பெரும பரிசில் பெறுக
காவலன் நல்குவன் கடிதிற் பெறுக
(பரிசில் பெற வழுதிவர)

பாண்டியன் : (மெலிய குரலில் தேவியை நோக்கி)
காலவன் மைந்தன் பாவலன் ஆகினன்;
பாவலற் பயந்த தாய்நீ யாகினை;

வழுதி : (பாண்டியன் நல்கிய முத்துமாலையைப் பெற்று)
தண்டலை சூழ்ந்து தண்ணிழ லளிக்கும்
வெண்டலை யுறையும் விறன்மிகு புலவீர்
என்சிறு பாடல் ஏற்றம் பெறுதல்
நும்மருட் கொடையே; நுண்பல நாவால்
புன்மனச் செய்யிற் புலர்பொழு துழுது
நன்செய் நிலமென நற்பயன் விளைத்தீர்
ஒருபெரும் பரிசில்நும் திருவடி வைத்துப்
பெருமிதங் கொள்ளுவேன் பெரியீர் நும்மடி
தொழுமெனை வாழ்த்துக தொண்டனை வாழ்த்துக;

நாகனார் : எழுக எழுக என்னுயிர் மைந்த
வாழ்நாள் நினக்கு வளர்க; என்விழி
சூழ்புனல் மல்கித் **துவித்தது;** புலனம்
அளக்கற் பாற்றோ? அளித்தஇப் பாடல்
அளக்கர் சூழுல கறிந்தறி தேத்த
நிலைத்துத் திகழும்; நின்பெயர் வாழும்;
நிலையா வுலகத்து நிலைத்தது நின்பா;
(அவையை நோக்கி)
அவையீர் யானொன் றறைகுவென் கேண்மின்
இவனோர் இளைஞர் எனினும் சான்றோர்

மெச்சும் புலமை மேலுயர் பண்புடன்
அச்சமில் ஆண்மை **அடக்கம்** முதலன
உளனிவன் பெருமைக் குரியன் ஆதலின்
இளம்பெரு வழுதி எனும்பெயர் வழங்கி
உளங்கனி கொள்ளுவென் உலகும் அப்பெயர்
வழங்கி யழைக்கும் வாழ்த்துக அவையே;
(அவையோர் வாழ்த்த)
சுரும்பார் குழலி தோன்றுக அவையில்
(குழலி அவை முன்வர)
நறும்பா கெனநீ நாட்டவர்க் குவந்து
தரும்பா நவில்க தையால் கேட்குதும்;

குழலி : **மரக்கலம் நடுக்குற அலைக்கும் மாகடல்**
புரக்கும் எனினும் பொங்குங் காலை
அழிப்பன பலவே; அகல்வான் மிசையெழில்
கொழிக்கும் பாலொலி அளிக்கும் வெண்மதி
புணர்ந்தார்க் கின்பம் புரியும் அதுதான்
தணந்தார்க் குறுதுயர் தரூஉம் மறுநாள்;
நல்லன யாவும் நல்லன வல்ல
அல்லன யாவும் அல்லன வல்ல;
ஒருகால் இனிதென உணரும் ஒன்றே
மறுநாள் துனிதரும் அறிகதில் மனனே;
(அவையோர் ஆர்ப்பொலியெழுப்ப)

நாகனார் : ஞாலத் தியற்கை நவில்பா வழங்கு
கோலக் குழலி குடைநிழ லமர்ந்த
மாறன் தேவி மனத்தொடு நல்கும்
ஆரக் கோவை அவையிற் பெறுக

குழலி : (பரிசில் பெற்று வந்து)
ஐய நும்மடி ஆரம் வைத்துத்
தையல் என்றலை தாழ்த்தி வணங்குவேன்

நாகனார் : வாழிய மகளே வாழிய வாழிய
ஆழ்கட லுலகின் அமைதரும் இயல்பைச்

காட்சி 12

எல்லை கடந்தனன் மலைக்கோன் என்னுஞ்
சொல்லது நெஞ்சிற் சுடுதலின் வெகுண்டு
நாளவை யிருந்த வாள்வலி மீனவன்
கேளெனுங் குழுவோடு சூழுரை யாடிப்
படை தொடக் கடம்பனைப் பணித்தனன் அவனே.

காவலன் : (நாளவை யமர்ந்த பாண்டியனை வணங்கி)
தென்னா டுடையா திருமா வலியோய்
பன்னூ றாண்டு பார்புரந் தோம்பி
மன்னி வாழ்க மழைவளஞ் சுரக்கும்
நாஞ்சில் ஒற்றன் நம்மலை வந்துளன்;

பாண்டியன் : தீஞ்சொல் தருவன் தென்பா லொற்றன்
உள்வர விடுக ....

ஒற்றன் : .... ஒருகுடை நிழலமர்
ஒள்வேல் மன்ன ஓங்குக கொற்றம்
தென்றிசை மருங்கின் நின்னுள நிலைப்படைக்
கொன்றிய தலைவன் ஓலை தந்துளன்;
(ஓலையை வாங்கிப் படித்துக் கொண்டே
பாண்டியன் கனன்று நகைசெய்ய)

ஏவலன் 1 : காவலன் நகைத்தனன் கார்பொரும் இடியெனப்
பாவும் அவ்வொலி பன்மணி மண்டபம்
யாவும் எதிரொலி யெழுப்புதல் கேள்நீ
நிகழ்வ தியாதோ? நெஞ்சதிர் கின்றது;

காட்சி 12

எல்லை கடந்தனன் மலைக்கோன் என்னுஞ்
சொல்லது நெஞ்சிற் சுடுதலின் வெகுண்டு
நாளவை யிருந்த வாள்வலி மீனவன்
கேளெனுங் குழுவோடு சூழுரை யாடிப்
படை தொடக் கடம்பனைப் பணித்தனன் அவனே.

காவலன் : (நாளவை யமர்ந்த பாண்டியனை வணங்கி)
தென்னா டுடையா திருமா வலியோய்
பன்னூ றாண்டு பார்புரந் தோம்பி
மன்னி வாழ்க மழைவளஞ் சுரக்கும்
நாஞ்சில் ஒற்றன் நம்மலை வந்துளன்;

பாண்டியன் : தீஞ்சொல் தருவன் தென்பா லொற்றன்
உள்வர விடுக ....

ஒற்றன் : .... ஒருகுடை நிழலமர்
ஒள்வேல் மன்ன ஓங்குக கொற்றம்
தென்றிசை மருங்கின் நின்னுள நிலைப்படைக்
கொன்றிய தலைவன் ஓலை தந்துளன்;
(ஓலையை வாங்கிப் படித்துக் கொண்டே
பாண்டியன் கனன்று நகைசெய்ய)

ஏவலன் 1 : காவலன் நகைத்தனன் கார்பொரும் இடியெனப்
பாவும் அவ்வொலி பன்மணி மண்டபம்
யாவும் எதிரொலி யெழுப்புதல் கேள்நீ
நிகழ்வ தியாதோ? நெஞ்சதிர் கின்றது;

ஏவலன் 2 : நகைதவழ் முகத்திற் பகைகொளுஞ் சீற்றம்;
அடர்தரு புருவம் அகல்நுதல் ஏறின
நிமிர்ந்தெழு மீசை தொடர்ந்து துடித்தன
அருள்விழி யிரண்டும் அழன்றன பார்நீ;

ஏவலன் 1 : விரிநுதற் புருவம் வியர்த்தது காண்நீ
வியனகல் மார்பம் விம்மிப் புடைப்பக்
கயலுயர் வெல்கொடிக் காவலன் தோள்கள்
வீங்க ஆங்கண் விடுநெட் டுயிர்ப்பொலி
இங்குநம் செவியுள் இடிப்பது கேள்நீ;
பொறுமைக் குரியர் புலவர் முகமும்
கருமை மருவிக் கலக்கம் உறல்காண்;

ஏவலன் 2 : உறுசினந் தோன்ற ஒற்றன் ஓலை
தருபொருள் யாதோ? வருவது போரோ?

ஏவலன் 1 : செம்புலச் சிறையார் சிந்தையும் முகமும்
வெம்பித் தவித்தனர் விளக்கங் காணாது;

ஏவலன் 2 : இடைவாட் கையன் படைஞர் தலைவன்
குடையோன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினன்;

ஏவலன் 1 : கணியன் நம்பி கடுகள வுணர்வும்
அணிகொள் முகத்தில் அரும்பா திருந்தனர்;

ஏவலன் 2 : முற்றும் உணர்ந்த நற்றவத் தவரைப்
பற்றுமோ உணர்வு? ....

ஏவலன் 1 : .... பார்பார் அங்கே
இளம்பெரு வழுதியின் உளங்கொள் உணர்வு
விளம்பும் முகமும் விழியுஞ் சிவந்தன;

பாண்டியன் : அமைச்சர் பெரும அருந்திறற் கடம்ப
நமைச்சிறு தூசெனப் பகைத்தனம் மலைக்கோன்;
நாஞ்சிற் றலைவன் நம்முழை உய்ந்தது
தீஞ்சொல் லன்று தீச்சொல் லாகும்;
தென்றிசை யெல்லை மண்தினும் ஆவல்

துன்றிய மனத்தோடு தொடுத்துளன் நெடும்போர்;
எல்லைப் படையை இரியச் செய்தவன்
அல்லிற் புகுதந் தமைத்துளன் பாசறை;
நெஞ்சுட் கரவு நிறைந்தவ னாகி
வஞ்சியான் வெள்ளணி காண வந்தனன்;
ஒழுகுதே னுதட்டில் உரைபல வடித்துப்
பழகினன் நம்பினம்; பகைபுகை மனத்தன்
வஞ்சனை செய்தனன்; வஞ்சியான் எனுஞ்சொல்
வஞ்சனை யுடையாற்கு வாய்புடைத் தாமோ?
மாற்றார் காலடி மண்படாப் பொதியிற்
காற்றோ நுகரக் கருதினன்? கயவ.!
கூற்றொடு பொருதக் குறித்தனன் போலும்!
ஏற்ற நட்பின் இழுக்கில னாகிற்
போற்றுவம்; தென்றற் புதுமணம் பெறலாம்;
இகலொடு வருமேல் இருப்புள உயிர்ப்பும்
பகல்முன் பனியெனப் பரந்துகெட் டொழிவன்;
முழுமுதல் தடிய விழுமரம் போல
அழியும் அவன்றான் அரசொடுஞ் சாய்ந்து;

நாகனார் : தகைசால் வேந்தே தணியா தோங்கும்
வெகுளி தவிர்க வேண்டுவ செய்க;

பாண்டியன் : இகன்மை யறியா இன்றமிழ்ப் புலவீர்
வெகுளி தவிரும் வேளையோ ஈது?
தரியலர் தாமே உரியநம் எல்லையுட்
செறிவது கண்டுஞ் சினவா தென்செய?
இனப்போர் எனினோ சினப்பீர் இவன்நம்
இனத்தான் எனவும் இயம்புவீர் ஐய'
மனத்தான் நினைமின்; வஞ்சகர் நம்மண்
தினத்தான் விடவோ? திருடர் புகவோ
வாளுந் தோளும் வட்டவெண் குடையும்
கோலும் பெற்றுளேன்? ....

நாகனார் : .... கொற்றவ கேண்மதி;
வெகுளி தவிர்த்து வேண்டுவ செய்கெனப்
பகர்ந்ததை மறைக்கும் பதற்றம் உற்றனை;
பதறா தறிவாற் பகுத்துணர்; நன்மை
சிதறா தாய்ந்து செயற்படு வல்லே;
படையெடுத் தாற்றும் பகைப்போர் வெறுப்பேன்
படைதடுத் துஞற்றும் நடைதடுத் தறியேன்;
தடுத்துத் தாங்குந் தானைகொண் டெழுக
தொடுத்த போரைத் துணிவுடன் எதிர்க;

பாண்டியன் : மானம் ஓம்பும் மறத்தமிழ்ப் புலவர்
மீனும் வேம்பும்மேம்பட மொழிந்தனர்
'வருபொரு ளுணர்த்தும் பெருமதி அமைச்சர்
தருமொழி யறியத் தவிக்கும் நம்முளம்;

செம்புலச் : பொருவ தென்ப தொருமுடி பாகும்
இருவே றில்லை; எண்ணித் துணிந்து
மறுநாள் மொழிகுவேன் ....

பாண்டியன் : .... மண்டமர்க் கடந்து
வாகை சூடும் வாளுடைக் கடம்ப .....

கடம்பன் : தோகை மகிழுந் தொடர்முகில் ஆர்ப்பின்
ஓகையென் மனத்தெழும் ஒருமுர சார்ப்பின்;

பாண்டியன் : நன்று நன்று நண்ணார் தொலைந்தனர்
வென்று மீள்குவம்; விரகறி கலியீர்
நாளுங் கோளும் நல்லன வாகச்
சூழும் மதியாற் சொல்லுக .....

கணியன் : .... சொல்லுதும்;

பாண்டியன் : பகைஞர் புகாவனம் பாண்டி யெல்லையில்
அகநிலைப் படையொன் றமைத்தனம்; மந்தணம்
அதனை மலைக்கோன் எவ்வணம் அறிந்தனன்?
மதனுடைப் படையை மடக்கிய தெவ்வணம்?

வெள்ளணி காண விழைந்தான் போல
மெள்ள நுழைந்து மேவிய மறையறிந்
தெள்ளிப் பகைத்தனன்; எலியோ புலியை
வெல்ல விழைவது? வெறுங்கன வன்றோ?
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் அவனைப்

பஞ்செனப் போரிற் பறந்திடச் செய்குவேன்;
ஆழம் அறியா ஆழியுள் ளிறங்க
வீழ்மதி யுடையோன் விடுத்தனன் காலை;
குன்று முட்டிய குரீஇ யாகிச்
சென்று தொலையச் சிந்தை கொண்டனன்;
சையத் தருவியிற் சார்தரு சருகெனக்
கையற் றேங்கிக் கடிதின் ஓடும்;

வழுதி : அரணும் அரண்சூழ் அகப்படை நிலையும்
முரணியோர் யாங்ஙனம் முற்றுந் தெரிந்தனர்?
மறையந் தெரிந்து மாற்றலர்க் குரைக்குநர்
மறைய நின்றுளர் மன்னவைக் களத்தே;

கடம்பன் : ஆமாம் யானும் அஃதே நினைந்தனென்
தீமா றுளத்தரைத் தெரிந்து கடிகுதும்;

செம்புலச் : அற்றம் உரைக்குநர் ஈண்டில ராகிலும்
ஒற்றான் ஒற்றி ஓர்ந்தது காண்குவம்;

வழுதி : வேந்தே விடைதரின் வெருவலர் செருக்கிப்
பூந்தே னிறைக்கும் பொழில்சூழ் எல்லையிற்
றாமே புகுந்தவர் தருக்கினை யடக்கிப்
போமா றவரைப் புறமிடச் செய்குவேன்;
என்னாட் டெல்லையை இகக்கக் கருதும்
ஒன்னார்த் தெரூஉம் உரமிலே னாகின்
ஓங்குயர் தமிழின் உரிமை காவாத்
தீங்குள் நினையும் சிறிய னாகுக;
பிறர்நலம் பேணாப் பேதைமை விஞ்சுங்
கரவுளங் கொளூஉம் கடைய னாகுக;

பேணிய நட்பிற் பிறழ்ந்து வஞ்சங்
காணிய விழையுங் கயவ னாகுக;

கணியன் : மலைவளங் கெழுமிய மலைக்கோன் அவனோடு
மலைதற் கேற்ற வலியன் வழுதி;
காளை நிகழ்த்துங் கன்னிப் போர்க்கு
வேளை யிதுவே விரைந்திது செய்க;

கடம்பன் : இளையார் சமர்செய எனினுங் களஞ்செலா
இளையர் ஆகலின் இளம்பெரு வழுதி
போர்வேட் டெழுதல் பொருந்துவ தன்று;
தார்தாங் கமரில் தானை நடாத்திப்
பாண்டி நாட்டின் பழம்பெரும் மானம்
ஈண்டுக் காத்தல் என்பெருங் கடனாம்;

வழுதி : வழுதியின் வலியிற் கடம்பர் கையம்
எழுவ தென்கொல்? என்வலி நம்பிலர்;

கடம்பன் : ஐய நின்னுழை ஐயங் கொண்டிலேன்
செய்யெனச் செய்யும் செயலேன் தாய்நா
டோம்பும் பணியேன் ஒருவர்ப் பணியேன்
வீம்பும் அறியேன் விரகும் அறியேன்
நாளை மன்னர் நலிவுறா தோம்பும்
தோளும் எனதே ஆதலிற் சொன்னேன்

நாகனார் : தடந்தோட் கடம்பன் தவறாக் கணியர்
தொடர்ந்துள மொழிகள் தூயன வெனினும்
கடமை பிழையாக் கடம்பன் உரைத்தாங்
கடுபோர் நடாத்த அவனே செல்க;

கணியன் : என்னுடன் முரணி இயம்புத லொன்றே
தென்மொழிப் புலவர் தந்தொழி லாகும்;

நாகனார் : ஆய்ந்து நல்லன அறைகுவ தெந்தொழில்
காய்ந்த மொழியெனக் கழறுவ திவர்தொழில்;

செம்புலச் : பூசல் தவிர்க போர்மேற் கொண்டுழிப்
பேசல் பலவகை; பிழைபடா வொன்றை
வேந்தர் தேர்க வினைமேற் கொள்ளுதும்;
புலவர் நாவிற் பொருந்தும் மொழிகள்
நலமே தருமென நம்புதும் யாமும்;

பாண்டியன் : இடும்பை தரவரூஉம் ஏதிலர் தம்மேற்
கடம்பன் படையொடு கடிதிற் செல்க;
நன்னாட் குறித்து நவில்வர் கணியர்;
ஒன்னார்த் தேய்க்கும் உரவோர் தாம்பெறப்
பிண்டம் மேய பெருஞ்சோ றளிக்குதும்
மண்டமர் குறித்த மறுநாள் அதனைத்
தண்டு மகிழத் தகுமா றியற்றுக

செம்புலச் : நறைகமழ் தொடையோய் முறைமுறை யாகக்
குறைவற நிறைவுறுந் திருவுளக் குறிப்பே;

காட்சி 13

கணியன் கடம்பன் இருவர்க் குறித்தும்
தனிமையில் அமர்ந்து தண்டமிழ்ப் பாண்டியன்
அமைச்சர் புலவரோ டாய்ந்துரை யாடிப்
பகைப்புலம் அழிக்கப் பணித்தனன் அவனே.

பாண்டியன் : நூலறி கணியர் மேலுள குறையை
நாளவை வினவுதல் நன்றிலை யாதலின்
தனித்துச் சிலசொல் தந்துரை யாட
நினைத்தீண் டுமைவர வழைத்தனம் பெரும
கற்றறி புலவீர் கணியன் றன்னுழை
உற்ற குறையென்? உரைக்கும் மொழிக்கெலாம்
மறுப்புரை நல்க மனங்கொளல் என்கொல்?

நாகனார் : கருத்துண ராது கலங்குதி வேந்தே
மறைக்குரி யார்மேல் மனக்கசப் பறியேன்
வெறுப்புள மிருப்பின் வேதிய ரவரைத்
தவறாக் கணியர் எனவோ சாற்றுவேன்?
தவறாக் கருதேல்; தானை நடாத்த
வழுதி செலுமேல் வட்கார் களத்து
வழுநிகழ் வுறுமென வருமோ ரையம்
எழலால் மறுப்புரை எடுத்து மொழிந்தனென்;

பாண்டியன் : வழுநிகழ் ஐயம் வருமா றென்கொல்?
தெளிவின் விளம்புக ....

நாகனார் : .... தெரிந்தன கூறுவென்;
வஞ்சி நாட்டு வம்ப மாக்கள்

அஞ்சாக் கடம்பன் அணிமனை நோக்கிப்
பல்கால் வரலும் பல்பொழு தாங்கண்
அல்கிச் செல்லும் அவிழா ஒலியொடு.
மொழிதலும் உண்டெனு மொழிந்துளன் குழலி;
அழிசெயல் சூழ்ந்திவன் ஆற்றவுங் கூடும்
எனுமோர் ஐயம் எழுந்ததென் மனத்துள்;
இளவல் வழுதிக் கிகலோர் நாப்பண்
பிழைகள் வருமெனப் பேதுற் றெண்ணி
வெல்போர்க் கடம்பன் செல்கவென் றுரைத்தேன்;
செல்வோன் ஆங்கட் சிறுமை புரியின்
பெரும்பழி வருமெனப் பெரிதும் அஞ்சுவன்
வருபகை முருக்கி வாகை கொள்ளுவன்
எனயான் நினைந்தே இளவலைத் தடுத்தேன்;
முனமுணர்த் தொருசொல் முந்துற வெண்ணிக்
கடமை பிழையாக் கடம்பனென் றவற்கோர்
அடைமொழி தந்ததும் அப்பொருட் டாகும்;

செம்புலச் : புலவர் பெரும பொறுத்தருள் புரிக
சலமிகு செயலனென் றையுறல் தவறு;
கடம்பன் அத்தகு கயவனென் றுள்ள
உடம்படா தென்மனம்; ஒள்வேல் மன்னர்க்கா
இடும்பை வரினும் ஏற்கும் இயல்பினன்;
தாயகப் பற்றிற் றளராப் பிடியன்;
தீய நினைவிற் பாயுமோ அவனுளம்?

நாகனார் : நல்லவர் பண்பர் நடுவர் என்போர்
பொல்லா ராகும் பொழுதும் உண்டு;
பேரவாப் பேயின் பேழ்வாய்ப் பட்டோர்
நேரவாம் மனத்தின் நீப்பர் வேர்ப்பர்;
கரைப்பார் உரைப்பிற் பொருப்பு உருகும்;
ஆட்டு வித்தால் ஆடா ருளரோ
கேட்டு மனத்தர் கூட்டாற் கடம்பன்
விரிமனம் அதுவுந் திரிதரும் அன்றோ?
பிரையுறு தீம்பால் திரிதல் இயல்பே;

செம்புலச் : ஒற்றர் தருஞ்சொல் உண்மை யாகலின்
மற்றவர் செயலினில் மாசிலை ஐய;

நாகனார் : ஐயம் எனயான் அறைகுவ தன்றி
மெய்யென நிறுவ விழைந்திலேன் அமைச்ச;
மாசிலல் எனிலென் மனமகிழ் வுறூஉம்;
ஆசில னாகுக அஃதென் னாவல்;

செம்புலச் : உளவு பகைஞர்க் குரைப்போ னொருவன்
உளனெனல் முற்றும் உண்மை எனினும்
கடம்பன் அவனலன்; கடமை புரிய
உடம்படு வோனை ஒற்றின் ஆய்ந்து
விரைவிற் கூறுவென் விலங்குடைக் கையனாய்ச்
சிறையுட் படுவன் சின்னாட் பொறுமின்;
மெல்லியற் குழலி சொல்லிய பாடலில்
நல்லன யாவும் நல்லன வல்ல
என்னுந் தொடரில் மன்னும் பொருடான்
உன்னி யுன்னி உணரற் பாற்று;

பாண்டியன் : யாவரே யாகினும் ஆகுக; இனிநம்
பாவலர் ஐயம் படரா திருக்கச்
செல்செல் லிடந்தொறும் செவியுங் கண்ணும்
பல்பல் வகையாற் பயன்படல் வேண்டும்;
கல்லோடு மண்ணும் கட்டிய சுவரும்
புல்லுக புல்லுக புரையறு செவியே.

செம்புலச் : வேற்றவர் அறியா வேறுவே றுருவில்
மாற்றமுஞ் சூழ்ச்சியும் மறைந்தறி ஒற்றர்
ஒவ்வார் மனத்துள் உன்னுங் குறிப்பும்
நன்னர் அறிவாரை நாற்புறத் தமைத்துளென்;
கால்புகா விடத்தும் அவர்தங் கால்புகும்
வேல்புகா விடத்தும் அவர்தம் விழிபுகும்;
கடிமனை யகத்துக் கரந்துரை யாடினும்
கடிதிற் சென்றவர் காதுட் புகூஉம்;
மாற்றலர் தேஎத்து மறையும் அறிவான்
மாற்றுருக் கொளுமேல் மனையும் அறியாள்;

பாண்டியன் : வஞ்சியான் எனநாம் மனத்துள் நினைந்தனம்
வஞ்சியான் அவனோ வஞ்சம் செய்தனன்;
மலையான் எனநாம் மகிழ்ந்தனம் மேலை
மலையான் நம்மொடு மலைய வந்துளன்;
சிலையான் நம்மைச் சிலைவலி யறியாச்
சிலையனோ நம்மொடு சினங்கொண் டெழுவது?
சிலம்பாறு கொள்ளச் சிலம்பன் எழுமேல்
இலம்பா டுடைத்தோ எம்தோள் வலிமை?

செம்புலச் : அடுபோ றின்றி நெடுநாள் உறையும்
கொடுவாள் உரைகழித் தோச்சும் ஒருநாள்
தொடுத லிலாது தூசுறும் வேல்கள்
கொடுநுனி சிதையுங் கோலத் திருநாள்
வாங்குதல் அறியாது தூங்கும் வில்லும்
ஏங்கு தூ ணியும் இணையும் நன்னாள்
வந்தது வேந்தே ....

பாண்டியன் : .... வருக வருக

நாகனார் : முழங்கால், புறவடி மழுங்கித் தேயக்
குழந்தைப் பருவத்துக் குலவிய திம்மண்;
அன்னை யூட்டும் அமிழ்தினும் மேலெனத்
தின்ன விழைந்த திருமண் ஈது;
நடந்துந் திரிந்தும் ஆடியும் ஓடியும்
படர்ந்து வளர்ந்து பழகிய மண்ணிது;
வாழ்வின் கூறுகள் வகைவகை நுகர்ந்து
மாள்வதும் இம்மண் மாற்றார் கொளவோ?

பாண்டியன் : கொளவிடோம் கொளவிடோம் உளமுடை யாதீர்
தாய்க்கொரு பழிவரத் தரியோம் தரியோம்
வேய்க்குலம் எம்முளத்துச் சினத்தீ மூட்டியோர்
தீக்கிரை யாதல் திண்ணம் திண்ணம்;
பூழி நாடெனப் புகலும் அதற்குப்
பூழிக் காடெனப் பொருத்துவம் பெயரே.

காட்சி 14

நள்ளென் யாமத்தும் நண்ணி பாசறை
மன்னர்க் கண்டு மனம்நெகிழ் கனிமொழி
பலபடக் கூறிப் பரிசிலும் நல்கி
மலையன் வீறுரை வழங்கினன் வெகுண்டு
தலைவன் விறல்வேள் தன்னொடுஞ் சூழ்ந்தே.

காவலன் 1 : (மலைக்கோன் பாசறைதொறும் புகுந்துவரல் கண்டு)
கண்படை கொள்ளாக் காவல ஆங்கண்
வெண்படாம் விசித்த வியனகல் பாசறை.
மதநீர் பொழிந்து மதர்த்துத் தறிப்படாக்
கதமிகு களிறு பிளிறும் பாசறை,
விழுப்புண் ஏற்றோர் செய்துயிர்த் திருக்கும்
புகுக்கல் நாறும் புலவுப் பாசறை,
விளக்கந் தாங்கி வீரன் முன்செலத்
துளக்கம் அறியார் துணிவினர் தொடரப்
படையின் முன்னோன் பணிவொடு செல்லத்
தொடையற் பணையணி தோளுயர் வேந்தன்
புகுந்து புகுந்து போதல் காண்நீ;

காவலன் 2 : புகுந்தோன் ஆங்கட் புண்படு மறவர்
தோளில் அமைந்த தொடிப்பூண் கையன்
வாள்வாய் முனைஞர் வகைவகை யறிந்து
முகனமர்ந்த தினிய மொழிந்து பலபொருள்
அகனமர்ந் துருகி அருவி அவரைத்
தேற்றும் பாங்கும் திண்டோள் மென்றுகில்

காற்றின் நெகிழக் கையிற் றழுவி
நள்ளிராப் பொழுதினும் பள்ளி கொள்ளான்
மள்ளர் சிலரொடும் திரிதரும் மாட்சியும்
உள்ளியோர் சமரில் ஊறெது நேரினும்
உள்ளா ரதனை உயிரும் ஈகுவர்;

காவலன் 1 : நமது பாசறை நண்ணினன் பேசா
தமைக ....
(அரசன் அருகில் வர)

இருவரும் : ..... அரசே அடியோம் வணக்கம்
(மன்னன் புன்னகை செய்துவிட்டு)
மற்றொரு பாசறையுட் புக)

விறல்வேள் : கைவேல் களிற்றொடு போக்கக் களிறு
மெய்ம்மேற் சாய்தலின் மீளி யிவன்றன்
கால்கள் நைந்தன; காளை யிவனோ
வேல்பட மார்பில் விழுப்புண் பட்டனன்;
பகழி நுனியாற் பழுதுற் றொருவிழி
மிகுபுண் ணீரொடு மேவினன் இவனே;
கொய்யுளைப் புரவிக் குளம்புகள் படலாற்
பெய்யுங் குருதிப் பெரும்புண் பட்டு
மெய்யெலாஞ் சிதைந்து வீழ்ந்தனன் இவன்றான்;
குழுவோடு வந்த கொடும்படைப் புகுந்தோன்
அழுவத் துற்ற அடையலர்த் தொலைத்து
வாள்வாய் படலாற் றோள்க ளிழந்து
மீள்வோன் மயங்கி வீழ்ந்தனன் இவனே;
தலையுந் தோளும் தாரணி மார்பும்
பலபல காயம் பட்டோ ரிலரே;

மலைக்கோன் : (படைத்தலைவனை நோக்கி)
வெற்றித் திருமகள் விழைந்தோ ராதாலின்
உற்ற விலைதந் துரிமை பெற்றனர்;
அத்தகு மறவர் அகமகிழ் வுறுமா

றெத்தனைப் பொன்னும் இல்லிற் குய்க்க;
(சிதைந்த படைக்கலங்களை நோக்கி)
கருவிகள் பலவும் உருவழிந் தனகொல்?

விறல்வேள் : உருவழி கருவிகள் பெருகின மன்னா
உரைகழி நெடுவாள் உடன்றவர்ப் பொருங்கால்
மருமம் பாய்ந்து குருதி தோய்ந்து
கதுவாய் போகிக் கைப்பிடி யிழந்தன;
தகவேல் அவ்வழிக் கடந்தரன் முற்றிக்
கதவம் உடைத்துக் கடும்போர் நிகழ்த்த
நுதிகள் மழுங்கிச் சுரைகள் கழன்று
காம்பும் ஆணியுங் கலங்கிக் கெட்டன;
விடுகணை இடைவெளி விடாது தொடலாற்
கொடுவிற் பூட்டிக் குழையா திறுக்கிய
நெடுநாள் தேய்புரி யாகி நின்றன;

மலைக்கோ : கருவிகள் புதியன விரைவின் இவண்வரும்;
பொருசமர் புரிவீர் ஒருசொற் கேண்மின்;
கடலான் இன்று கடல னாகிப்
பேடென நம்மைப் பிறழ வுணர்ந்து
பூமி நாடு பூழி யாகுமென்
றூழுறு பூவென உதிர்த்துளன் சிலசொல்;
மிதியற் செருப்பை மேவலன் அவன்றான்
மிதிக்குஞ் செருப்பென மதித்தனன்; முன்னோர்
போற்றிக் காத்த புகழ்பெறும் அயிரை
ஆற்றுக் குறுமணல் அயிரையென் றெண்ணிப்
போற்றல னாகிப் போர்மேற் கொண்டுளன்;
ஆயிரை பற்ற ஆற்றுட் செல்லான்
அயிரை மலையை அணுகினன் மீனவன்;
உரிமை அடிமை இரண்டுள் ஒன்று
தெரிதல் அவ்வழிச் செயற்படல் நுங்கடன்;
சுவர்வாழ் பல்லி உவரிவாழ் முதலையைக்
கவர நினைப்பிற் கனவினுங் கூடுமோ?

விறல்வேற் : (படைஞரை நோக்கி)

உடையா நெடுவே லுடையீர்! எதிர்க்கும்
படையா ரறியாது பதுங்கித் தாக்கும்
நடையும் சிலகால் நயத்தல் வேண்டும்;
எப்படை யெத்திசை என்றறி யாவணம்
அப்படை மயங்க ஆங்காங் கமைக;
பிறரறி யாவணம் விரைவொடு சென்று
நிலைப்படை மறைந்துள நெடுவிலை யரணை
வளைத்து நின்று தொலைத்தல் வேண்டும்;
குன்றின் பாங்கர்க் கொடும்படை யொன்று
நின்றுள தென்றும் நெடுமரஞ் செறிந்த
காட்டில் ஒருபடை கரந்துள தென்றும்
வேட்டம் போகும் மிளைசூழ் காட்டின்
கோட்டில் வேற்படை குவிந்துள தென்றும்
எல்லைக் கோட்டில் இருபெரும் படைகள்
வில்வாள் மறப்படை விரைந்துள தென்றும்
செவியிற் புக்கன சிந்தையிற் கொள்க;
அவையவை நன்கறிந் தாங்காங் குறைவோர்
புறத்துறா வண்ணம் புடைபடை முற்றி
மறத்துறை காட்டுக மாற்றார் களத்தே.

காட்சி 15

தோல்வியிற் கவன்ற தொடித்தோட் பாண்டியன்
மேலெழு செங்கதிர் விரிபொழு தத்துக்
கடிமனை யிருக்கக் கன்னி குழலியைக்
கடத்தினர் என்னுங் கடுமொழி கேட்டுக்
காவலன் றன்மகன் காளை வழுதியை
மேவலர் மேற்செலப் பணித்தனன் சினந்தே.

நாகனார் : நிலந்தொழ வந்த வலந்தரு பாண்டிய
இலங்கொளி வீசி எழில்தவழ் நின்முகம்
கலங்கிய மனத்தைக் காட்டுவ தென்கொல்?
அஞ்சுத லறியா ஆண்மை யுணர்த்தும்
செஞ்சுடர் விழிகள் சிறுத்தன எதனால்?
புன்னகை மாறா நின்னிதழ் உலர
என்னோ நிகழ்ந்தது? மன்னா உரைமதி;

பாண்டியன் : தென்றிசை மருங்கிற் சென்ற நம்படை
வென்றி காணாது வெந்நிட் டோடக்
குன்றும் மிளையும் நின்ற படையும்
பொன்றின எஞ்சொற் புகுந்தநாள் முதலாக்
கன்றி யென்றுங் கசிந்துநெக் குருகும்;
என்றும் என்குலம் ஏலாப் பெரும்பழி
ஒன்றித் தாழ்ந்து குன்றிய தென்னால்;

செம்புலச் : களம்பல கண்ட காவல கலங்கேல்
உளங்கொள வேண்டுவல் யாதுரை ஒருமொழி;
புதைகணை பாய்ந்து புண்படப் பெருமை

சிதையா தூன்றும் மதகரி போலச்
சிதைவு வருங்காற் சிறிதும் ஒல்கார்
மதனழி யாது மானங் காப்போர்;

பொருசமர்க் களத்துப் புகுவோர் தாமும்
இருவ ரன்றோ? இருவரும் ஒன்றே
பெறுதல் உண்டோ? ஒருவர் தோற்பதும்
ஒருவர் வெல்வதும் உலகத் தியற்கை;
எழுமதிற் பூனை எப்பாற் றாவும்?
பழுதற வுரைப்போர் பாரில் இல்லை;
தோல்விக் குழன்று துவளா மனத்தர்
மேல்வரும் வெற்றி மிலைவோர் ஆவர்;

பாண்டியன் : இகலியோர் நம்முன் அந்நாள் வரையும்
புகலிடந் தேடிப் போதுவ ரன்றி
வென்றா னெனுஞ்சொல் விளைந்த துண்டோ?
கொன்றா பன்ன கொடுஞ்சொல் கேட்டேன்
குனற்றா வன்மை குன்றிய தென்கொல்?
பின்றாழ் கூந்தற் பேதைய ராகி
நின்றார் கொல்லோ நெடுவேல் மறவர்?

நாகலார் : இடர்வருங் காலை இன்னா தெனக்கொளிற்
றொடருந் துயரந் துளிர்த்துப் படரும்;
வாளாற் பகையை வணக்குதல் போலத்
தாளால் ஊழையுந் தடுத்தல் ஆகும்;
சூழ்ந்தொரு முடிவு துணிந்து செய்க;
தாழ்ந்த தோல்விக்குத் தளரா மனத்தொடு
துன்பம் அகற்றி இன்பந் தருவினை
இன்னே ஆற்ற எழுக வேந்தே;

பாண்டியன் : தோலாக் கடம்பன் தொடுத்த போரில்
ஏலாப் பழியோ எய்துவ தெமக்கு?

செம்புலச் : படையின் மறைகள் பகைவர்க் குய்ப்போர்
இடையுள ரெனவறிந் தினிநட வாது

தடைகள் அமைத்தனம்; தரியலர் போரில்
உடைபடல் உறுதி உருத்தெதிர் எழுக;

நாகனார் : அன்றே உரைத்தனம் அடுபோர்க் கடம்பன்
நன்றே செய்வான் போல நடித்துளன்;
ஐயம் உளதென அவன்மேல் உரைத்தவெனன்
பொய்யென மறுப்புரை புகன்றனர் அமைச்சர்
மெய்யெனச் செய்து மீண்டுளன் அவன்றான்;

செம்பலச் : கடுகின் அளவும் கடம்பன் பிழைத்திலன்
விடுக ஐயம் வெண்டலைப் புலவீர்;

நாகனார் : அன்றும் மறுத்தீர் அவன்செயல் கண்டபின்
இன்றும் மறுப்பில் எவ்வணம் ஏற்பது?

செம்புலச் : வாகை நமக்கு வாய்த்தில தால்அத்
தீமைக் கவனெனச் செப்புதல் நன்றோ?
பழிப்புக் குரியன் படைமுன் னோனலன்;
இழித்தற் குரியோன் இனுஞ்சின் னாளில்
வெளிப்பட லுறுதி; வேண்டுவ சூழ்குவம்;

பாண்டியன் : அமர்க்கு மீண்டும் அணிவகுத் தெழுதல்
அமைச்சர் குறிப்போ? ....

செம்புலச் : (இடைமறித்து)

.... ஆமாம் காலங்
கடவா தெழுதல்நம் கடமை யாகும்;
குடமலைக் கோனவன் கொண்ட வெற்றிக்
களிப்பில் மூழ்கினன் கரையிலாச் செருக்கிற்
குளித்துத் திளைத்துப் பழிக்கும் அவனைக்
களத்துப் புனலில் விழச்செய் வேளையீ
துளத்திது கொண்டு விழித்துடன் றெழுக;

பாண்டியன் : குலப்பழி துடைத்துக் கொடிதவழ் மீனுடன்
மலர்த்துணர் வேம்பின் மானங் காத்தல்
முதற்பணி யாகும்; முனைப்படை கூட்டி

மதர்த்தெழச் செய்க மருவலர் நாட்டே
கதப்படை கொண்டுயான் களம்புக நினைந்துளேன்;

வழுதி : வளம்பல நல்கும் வையை வேந்தே
இளம்பெரு வழுதியென் னிருசெவி கேட்க
உம்மிகச் சினந்து களம்புகு வேனென
விளம்பும் அச்சொல் வேலெனத் தைத்தது;
களம்புகும் தகுதி காளை யென்பால்
இலையென வேந்தர் என்னினீர் போலும்;
கொலைவே லேந்தும் கோட்புலி புகட்டிய
கலையெலாம் பொய்யோ? கையிற் கொள்வது
சிலையோ? அழகுக் கலையோ? என்னை
அன்று தடுத்தீர் அமைந்தனென் யானும்
இன்றுந் தடைசெயின் என்வலி நம்பிலீர்;

பாண்டியன் : மகிழ்ந்ததெம் முளமே மைந்துறு மைந்த
இகழ்ந்திலம் நின்வலி ....

வழுதி : .... எமையாள் பெரும
வேந்தர் மைந்தன் என்பது விடுத்து
மாந்தருள் ஒருவனா மதித்து நாட்டின்
பீடு காக்கப் பேருளங் கொள்க
நாடாள் மைந்தன் நானெனுஞ் சொல்லின்
நாடுவாழ் மைந்தன் எனலே நலத்தது;

செம்புலச் : வாய்த்துள தலைமை வழுதிக் களித்தல்
ஏற்புடைத் தாகும் ....

நாகனார் : .... இனியது செய்க;

பாண்டியன் : அமைச்சர் புலவர் ஆமென இசைந்தனர்
உனைச்சுமந் தீன்றாள் உடன்படல் வேண்டும்;
(இடையில் மாறன்மாதேவி வர)
தக்க வேளையிற் புக்கனை தேவி
புக்கம ராற்றப் புகன்று நின்மகன்
தக்கன கூறித் தாழ்ந்து வேண்டினன்;

இவ்விரு புலத்தரும் இசைந்தனர், போர்நின்
செவ்விய உளத்துக் கொவ்வா தென்பை;

மாதேவி : (இடையிற் குறுக்கிட்டு)
வலித்து செல்போர் மறுப்ப துண்மை
வலிந்து வருபோர்க்கு வாள்தொட மறுப்பின்
பேடியர் என்று பேசுமிவ் வுலகு;
சாடித் தகர்ப்பதே சால்புடைத் தாகும்;
அருஞ்சமம் முருக்கி ஆடவர்க் கடந்து
பெருங்களி றெறிந்து பெயர்ந்தனம் காளை
எனுமொழி கேட்பின் ஈன்றாட் கதனின்
இனியதொன் றுளதோ? ....

பாண்டியன் : .... இனிய மொழிந்தனை;
மறக்குடி மகளிர் மனத்தின் பாங்கைத்
திறப்பட வுணர்த்தினை தீந்தமிழ் மொழியாய்;
(அமைச்சரை நோக்கி)
நன்னாள் குறிக்க நான்மறைக் கணியர்
இந்நாள் ஈங்கிலர் யாது செய்குவம்?

வழுதி : தோகும் வாகும் துணிவும் உடையோர்
நாளும் கோளும் நாடார் வேந்தே;
வெலும்நாள் முன்னர் வேதியர் குறித்துச்
சொலினர் எனினும் தோல்விவந் துற்றது;
நன்மையும் தீமையும் நாளில் இல்லை
நன்மதி வலிமை நடுங்கா முயற்சி
மிகினுங் குறையினும் மேவும் அவைதாம்;
பெற்றதும் ஆணையாற் பேரமர் உழக்கி
வெற்றி கொண்டு மீள்குவென் உறுதி
தோனிற் கொண்ட தூய வாகைநின்
தாளிற் சூடத் தருகுவேன் நாளை;

காவலன் : (இடையே ஓடிவந்து)
செல்வி குழலியைச் சிறைசெய் தேகினர்
புல்லிய பகைவர் எனுஞ்சொற் புக்கது;

பாண்டியன் : யாண்டுளன் கடம்பன்? ....

காவலன் : .... யாரும் அறியார்;

மாதேவி : பாண்டிநன் னாட்டிலோ பாவையர்க் கிந்நிலை?

பாண்டியன் : வில்லன் அவன்றன் வினையிது போலும்;
கொல்ல னுலையிற் குதித்துளன் கொடியன்
மண்ணைக் கவர்ந்தவன் பெண்ணையும் கவர்ந்துளன்
உண்ணிறை மானத்திற் கோரறை கூவல்
விடுத்துளன் வெம்போர் தொடுத்துளன் அவனைத்
தடுத்துத் தொலைத்துத் தலையைக் கொணர

பாண்டியன் : எழுக எழுக இன்னே எழுக
வழுதி தலைமையில் வயவர் எழுக
பாண்டியர் குடிக்குப் பழியோ என்று
கூண்டு திறந்த கொடுவரிப் புலிபோல்
ஈண்டி யெழுக எதிர்க போரே.

காட்சி 16

மீண்டு வந்த மேலவன் குழலியைக்
காண்டலும் உளமிகக் களித்தன ராகிப்
பாண்டியன் அவனுடன் பட்டத் தரசியும்
வேண்டிய கூறி விளம்பினர் வாழ்த்தே.

பாண்டியன் : வந்தாய் கொல்லோ? வாஎன் மகளே!
என் தாய் நினக்கோர் இடரும் இலையோ?

குழலி : வெந்துய ரொன்றும் விளைந்திட வில்லை
வந்தவர் தமக்கே வளவிய நல்லடி.

பாண்டியன் : எந்துயர் களைந்தனை! யாது நிகழ்ந்தது?
வந்தோர் யாவர்? மலைநாட் டவரோ?

குழலி : எந்நாட் டவரோ ஏந்திழை யறியேன்;
என்னாட் டோலர் என்பது தெரியும்;

மாதேவி : ஏனுனைக் கடத்தினர்? எங்குனை நடத்தினர்?
தேன்மொழி யுடையாய் திருடரோ அவர்தாம்?
(நாணி நிற்க)
நாணம் எதற்கு? நடுக்கம் எதற்கு?
பேணும் எம்முழைப் பேசுக துணிந்து;

குழலி : வம்பலர் ஆகினும் வழிப்பறி செய்யும்
வன்பவர் பாலிலை; வாள்வாய் கையர்
மன்னர் அழைத்தனர் என்ன மொழிய
நன்னுதல் யானும் நம்பித் தொடர்ந்தேன்;

வழியிற் றமக்குள் வாயுட் பேசிய
மொழியென் செவியில் முழுதும் விழவிலை;
செவ்வேள் குன்றத் திசையிற் செல்ல
இவ்வழிச் செலல்ஏன்? எனயான் வினவ,
'வாய்திற வாது வருக' எனலும்;
ஓய்த லின்றி உளந்துடிப் பேறப்
போயொரு நெறியிற் புகுங்கால் அவ்வழிக்
காவலர் வருதல் கண்டுவாய் திறந்துயான்
ஓவென் றலற ....

மாதேவி : .... ஊர்காப் பாளனோ
ஆங்கு வந்தவன்? ....

குழலி : .... அறியேன்; கைவேல்
தாங்கி வந்தவர் தடுக்க வம்பலர்
வாள்கொடு மோத வாரும் மேலும்
நீள்பொழு துராய்ந்து வாள்கீழ் வீழ்ந்தது
வீழ்ந்த வாளை விரைந்தெடுத் தியானும்
சூழ்ந்து தாக்க, ...

பாண்டியன் : .... சொல்சொல் மகளே

குழலி : அவ்வுழைப் பரிமிசை அண்ணன் வரலும்

பாண்டியன் : எவ்வணம் கடம்பன் அவ்வுழை வந்தனன்?

கடம்பன் : இல்லினும் புகலும் ஏவலர் கூற
வில்லிற் கணையென விரைபரி யேறித்
திருநகர் யாண்டுந் தேடி வருங்கால்
முருகன் குன்றின் அருகிற் கண்டேன்;

குழலி : அண்ணன் வருதல் அறிந்ததும் வம்பலர்
கண்ணிமை மூடுமுன் கடுகி ஓடினர்;

பாண்டியன் : (கடம்பனை நோக்கி)
கன்னி யிவட்குக் கடிமணங் காணா
தின்னும் இருத்தி இயற்றுதி விரைவில்;

கடம்பன்	:	பொருசமர் மூண்டுள பொழுதிஃ தாதலின் திருமணங் குறித்துச் சிந்தை செய்திலேன்; அவட்கும் அஃதே அமைந்த கருத்து தவமகள் கருத்தைத் தாண்டி யறிவேன்;
பாண்டியன்	:	அஞ்சா வழுதி அமர்மேற் கொண்டு வஞ்சி சூடி வஞ்சிமேற் சென்றுளன்;
மாதேவி	:	இச்சமர் முடிந்ததும் இனிவரும் தையில் மெச்சுந் திருமணம் மேவுக இவட்கே;
கடம்பன்	:	அரசியின் வாழ்த்தால் அவ்வணம் ஆகுக;
மாதேவி	:	உரியான் மணமகன் ஊரெது கடம்ப?
கடம்பன்	:	(நகைத்துக்கொண்டே) அறியேன் தாயே அவள்மனம் விழையும் ஒருவனை மணக்க உரிமை தந்துளேன்;
மாதேவி	:	இனியன், இளைஞன்; வழுதிபோ லெழிலன் தனிமக ளிவட்குத் தலைவன் ஆகுக;
கடம்பன்	:	உள்ளுணர் வுந்த உரைமொழி மெய்யாய்க் கள்ளவிழ் மலர்க்குழற் கன்னியைக் காக்க;
மாதேவி	:	அன்பும் அறிவும் ஆன்ற கல்வியும் பண்பும் அழகும் பாவை பெற்றவள் அனையளை மணக்க அரசனே வருவன் முனமே அவட்கு மொழிகுவென் வாழ்த்தே.

காட்சி 17

மொய்ம்பன் கடம்பன் முரணியோர்ச் சார்ந்து
பொய்ம்மலி வஞ்சம் புரிந்தான் மன்னர்க்கென்
றையுறு குழலி அவனோடு சினந்து
வெய்ய உரைத்தனள் வெயில்சாய் பொழுதில்
பைய உலவும் படர்மனைப் புறத்தே.

(கவலைதோய்ந்த முகத்துடன் வெல்போர்க் கடம்பன் அங்குமிங்கும் உலவ)

குழலி : கரிய முகமுங் கவலை விழியும்
உரியை யாகி உலவுதி யென்கொல்?

கடம்பன் : மேல்வரு நாளெலாம் மிடல்மிகு போரில்
தோல்வி யறியாத் தோள்கள் இன்று
சோர்ந்தன; பகைஞர் சூடினர் வாகை;
ஈர்ந்தண் வையைக் கிழக்கு நேர்ந்தது;

குழலி : மெய்காப் பாளர் மேவல ராகின்
உய்வழி ஏது? செய்வன செய்தபின்
கவன்றாற் போமோ களங்கம்? செய்த
தவறுகள் புனலாற் றவிர்தலும் உண்டோ?

கடம்பன் : தொடர்பிலா மொழிகள் தொடுத்தனை நின்மனம்
படர்துயர் யாதெனப் பகருதி இன்னே;

குழலி : ஒன்றும் அறியாய் போல உரைத்தி
நன்றோ நின்செயல்? நாடே தூற்றும்;

கடம்பன் : நாடு தூற்ற நானென் செய்தேன்?
கேடு நினையுங் கீழ்மையென் கண்டனை?

குழலி : கேடிது போலக் கேட்டிலேன் முன்னர்
நாடழி வுறலால் விளைபயன் நமக்கென்?

கடம்பன் : நாடழி வுறுசெயல் யானோ நயந்தனன்?

குழலி : உயிர்உயிர் என்றெனை உவந்துவந் தழைத்தனை
செயிர்கொள யானிவண் செய்பிழை யாது.

கடம்பன் : பிழைசெய் தனையெனப் பேசவோ செய்தேன்?
மழையெனப் புனல்விழி பொழிவதும் என்னோ?

குழலி : கண்ணே மணியே கார்குழற் பாவாய்
பெண்ணே உயிரே பின்பிறந் தாளே
அன்னாய் என்றெலாம் அழைத்தனை களித்தனை
என்னோ நீதான் இப்பிழை செய்தனை?

கடம்பன் : கண்ணே மணியெனக் கருதுவ தென்றும்
உண்மை யம்மா ஒருபிழை கருதேன்;
பிழைபிழை யென்று பேசுதி யென்கொல்?
விளைந்தது யாதென விளம்புதி இன்னே;

குழலி : தூசு படிந்தென் துணைவிழி கலங்கின்
வீசு வெயிலின் விழுமென் புழுப்போல்
துடிதுடித் தெழுவை துவள்வை; அவ்விழி
கொடிபிடித் தெனநீர் கொட்டுமா றியற்றினை;
ஒருமுடி கலையின் ஒதுக்கிநின் கைகொடு
வருடி வருடி வருந்துவை திருத்துவை;
இன்றோ
கலைந்த கூந்தலும் கம்பலைக் குரலும்
உலர்ந்த இதழும் ஒழுகிய விழியும்
யான்பெறச் செய்தனை; அளியோய் இனியே
வான்வழிப் படர்குவென் வாழ்வினி வேண்டேன்;

கடம்பன் : உணர்ச்சித் துடிப்பின் உதிர்த்தனை சுடுமொழி
துணர்ப்பூங் கோதாய் துடிதுடித் துரைத்த
நின்மொழி என்னை நெடுவே லாகிப்
புண்படச் செய்தன; புலம்புதி யென்கொல்?

குழவி : பின்னவள் வாழ்வைப் பேணா நின்றன்
புன்செயல் கண்டபின் புலம்பா தென்செய?

குழவி : மணமலர் அணியுமென் மலர்முகங் காணாது
பிணமலர் சூட்டும் பெருந்தீங் கிழைத்தனை;
உயிரிலா உடலை ஒளியெரி கொழுவ
அயலில் நின்றழு; அன்னையின் அன்பை
நின்பாற் கண்டு நேரிழை வாழ்ந்தேன்
என்பால் எரிகுணம் ஏன்கொண் டனைநீ
உடன்பிறந் தேகொலும் உறுபிணி யென்பர்
உடன்பிறந் தெனக்குநீ ஓர்பிணி யாகினை!

கடம்பன் : பேதைநின் வாழ்வைப் பேணுதற் கென்றே
மேதினி மிசையுயிர், மெல்லுடல் சுமந்துளேள்;
பெண்ணெ நின்னை என்னே னாகி
ஆண்மகற் குரிய அரும்கலைப் பயிற்சி
அளித்து வளர்த்தேன் அதற்கோ இம்மொழி?
தக்கோன் நினைக்குத் தாரணி திருநாள்
எக்கால் வருமென ஏங்கித் துடிக்கும்
எனையோ உறுபிணி என்றெலாம் ஏசுதி?
மனம்நீ பிறழ்ந்து மயங்கினை கொல்லோ?

குழலி : அன்னை தந்தை அண்ணன் என்றெலாம்
நின்னை யுளத்துள் நினைந்துளே னாதலின்
உள்ளத் துள்ளது தெள்ளத் தெளிய
விள்ளுவ துடையேன் வெறாஅ திதுகேள்;
அன்னை தந்தை அற்றவ ளென்னை
மன்னன் மைந்தன் மாபெரும் வழுதி
மன்றல் கொள்ள மனத்துள் நினைந்துளன்;
நின்னொடுஞ் சூழாது நேரிழை யானும்
என்மனக் கதவம் இசைந்து திறந்தனென்;

கடம்பன் : (குழலியின் கண்ணீரைத் துடைத்து)
இதற்கோ சுற்றினை இத்துணை நேரம்?
மதர்த்தெழும் இளங்கொடி வளர்மரந் தாவிப்
பற்றுத லியல்பே; பாவை நீயும்
கற்றவள் பகுத்தறி வுற்றவளை நின்னைப்
பெற்றவர் மானம் பேணிக் காப்பவள்
என்னோடும் உற்றவள் இழையாய் பிழையே;
சின்னவள் நின்னுளம் செய்யோன் அவனுளம்
பின்னுதல் குறிப்பாற் பிழையா தறிவேன்;
தென்னன் அவைக்களத் தீந்தமிழ்ப் புலவர்
மன்னர்க் குரைக்க மாபெருந் தேவியும்
நின்னைக் கொளற்கு நேர்ந்த செய்தியும்
செம்புலச் சிறையார் செப்பக் கேட்டுளேன்;
அம்பலப் புலவர், அரசர், அரசி
இசைந்தன ராதலின் யானுந் தடாது .
நசைந்துளம் மகிழ்ந்தனென்; நடுக்கந் தவிர்க;

குழலி : நடந்தன தெரிந்துமோ நாடாள் மன்னற்கு
நடலை புரிந்தனை? நகைதரும் நின்செயல்!

கடம்பன் : நடலையா? நானா? நாடாள் மன்னற்கா?

குழலி : உடன்பிறப் பாகி உயர்ந்தோய் ஆம்ஆம்;
கூடார் தம்மொடுங் கூடிப் பாண்டி
நாடாள் வேந்தர்க்கு நடலை புரிந்தனை;

கடம்பன் : என்மொழி புகன்றனை இளையோய்? பிறரிப்
புன்மொழி யுரைப்பிற் றம்முயி ரிழப்பர்;
பின்னவ ளாதலிற் பிழைத்தனை போபோ'

குழலி : என்னோடு சீறி யென்பயன்? நாட்டின்
மன்னர் இதனை மனத்துட் கொண்டே
பின்னைப் போர்க்கு நின்னை உய்த்திலர்;

கடம்பன் : அடாமொழி என்செவிப் படாமுனம் துடித்து
விடாதுயிர் கொண்டுளேன் வீணன் ஆகினேன்;

அம்மா இவ்வணம் அடாப்பழி கூற
நின்வாய் துணிந்ததோ? நினைப்பினும் நடுங்கும்;

குழலி : என்வா யென்ன! இவ்வுல கனைத்தும்
வஞ்சகர்க் காலில் வாய்திற வாவோ?

கடம்பன் : தடந்தோள் மார்பு தாங்கிய புண்ணும்
படர்ந்த நெற்றியிற் பட்டுள காயமும்
கடம்பன் கடந்த கடும்போர் தந்த
வெற்றிப் பரிசில் விழுப்புண் காண்நீ
மற்றிவை கண்டும் வஞ்சகன் என்றோ
சொற்றனை மடவை? சூழ்பகை நாப்பண்
கொற்றவற் காக்க உற்றென் னுயிரும்
பொருளாக் கருதாது பொருது மீட்டுளேன்;
மருளால் அறிவு மயங்கினை போலும்;
தாயக மண்ணுந் தாயும் ஒன்றே
தாய்க்கோ தீமை தன்மகன் நினைவன்?

குழலி : சீற்றம் விடுக; தென்றிசைப் போரில்
தோற்ற தெதனால்? ....

கடம்பன் : .... மாற்றலர் நம்படை
மறைகள் பலவும் நிறையத் தெரிந்துளர்;

குழலி : (இடை மறித்து)
மறையம் அனைத்தும் மாற்றலர் அறிய
நிறைய வுரைத்தோன் நீயே யன்றோ?
வீரர் தலைவன் வெல்போர்க் கடம்பன்
சேரற் கொற்றுரை சிறிய னாகினன்
அவன்றன் உடன்பிறப் பாட்டியைக் கொள்ள
எவர்மனம் இசையும்? இளம்பெரு வழுதி
உடன்படும் என்னும் ஒண்ணுதற் றேவியும்
தடந்தோள் மன்னரும் தடுப்ப ரன்றோ?
உடன்பிறந் தாட்கே உறுதுயர் தந்தனை!

கடம்பன் : மட்படு மொழியாய் மூடுநின் வாயை
கடம்பனோ மறையங் கழறுவன் சீசீ!

குழலி : என்வாய் மூடுவென் இவ்வூர் வாயை
என்கொடு மூடுவை? இகல்நாட் டுள்ளோர்
நம்மில் புக்கும் நயந்துரை யாடியும்
தம்மில் போலத் தங்கியுஞ் செல்வோர்
தம்முடன் தனித்துத் தனித்துரை யாடி
மகிழ்ந்த தென்கொல்? மறையம் அன்றோ?

கடம்பன் : (வாய் விட்டுச் சிரித்து)
பேதாய் தனித்துப் பேசிய துண்மை
நீதான் அதனை வேறா நினைந்தனை;
நின்செவிப் படாது நின்றுரை யாடிய
உண்மை யாதனைப் பிறழ வுணர்ந்தவை;

குழலி : பொய்யா மொழியன் என்றுனைப் போற்றி
எய்யா மகிழ்வில் இருந்தேன் என்பாற்
பொய்ம்மொழி துணிந்து புகல முயலுதி
செய்வினை மறைக்கச் சிரித்துங் காட்டுதி;

கடம்பன் : ஐயோ நின்மனத் தையம் அகலச்
செய்வழி யறியாது திகைத்துளேன் அம்மே;

குழலி : பின்னவள் மறியாது பேசிய மொழிகள்
சொன்னபின் ஐயம் தொடரா தன்றோ?

கடம்பன் : பின்னவள் அறியாது பேசிய மொழிகள்
என்னநீ மொழிந்தனை இஃதே சாலும்;
முன்னர் மொழிபழி முற்றும் மறப்பேன்;

குழலி : (குறுக்கிட்டு)
எனையே மாற்ற எண்ணித் திசைதிருப்
பினையேல் தோல்வி பெறுவை நீயே
அன்றவர் தம்முடன் தனித்துரை யாடிய
மாற்றம் அனைத்தும் மாற்ற மின்றிச்
சாற்றுக இன்றேல் தூற்றுமிவ் வுலகு;

கடம்பன் : நின்னைக் குறித்து நிகழ்த்திய மொழியை
மன்னர்க் கென்று மாறுற வுயர்ந்தனை
பின்னற் குழலி பின்னிப் பின்னி
என்னை ஐயுற் றிகழேல் இனியே;

குழலி : தையலெற் குறித்துத் தனித்துரை யாடினிர்
மெய்யெனில் அதனை வெளிப்பட விளம்ப
அஞ்சுவ தென்கொல்? ....

கடம்பன் : .... அச்சமொன் றில்லை;
வஞ்சி நின்னுழை வாய்விட் டுரைத்தல்
ஒவ்வா தென்றே உனைமறைத் திருந்தேன்;

குழலி : பேசப் படுபொருள் பேதை யானெனிற்
பேசிய கூறக் கூசுதல் எதற்கு?
மாசிலை யெனிலவை மறைத்தல் ஏனோ?

கடம்பன் : ஏசுதல் ஒழிக இனிமறை யில்லை
பேசின அனைத்தும் பிறழா துரைப்பென்;
பன்னருஞ் சிறப்பிற் பாண்டியன் மைந்தனை
நின்னுளத் திருத்தி நினைகுவை நாளும்
மன்னன் மைந்தனுற் மனத்துணை விழைந்தனன்;
இருவர் மனமும் ஒருமன மாதலை
அரசரும் அரசியும் அறிந்துடம் பட்டனர்
எனநம் அமைச்சர் இயம்பினர் என்பால்
ஆதலிற் சேரர் அணுகிய செய்தி
பேதை நின்பால் ஓத விழைந்திலேன்;

குழலி : பேதையென் றெள்ளிப் பேசிய மறையை
ஓதுத லின்றி உறழ்ந்துறழ்ந் துரைத்த;
ஒன்றுடன் மற்றொன் றுறாமொழி பேசுதி;
ஒன்றுபொய் மறைக்க ஓரா யிரம்பொய்
பன்னுதல் வேண்டும் ....

கடம்பன் : .... பாவாய் உண்மை
பன்னுமுன் ஏன்நீ பதறுதி? .....

காவலன் : (அங்கு வந்து)
.... ஐய!

கடம்பன் : யாங்கு வந்தனை? ....

காவலன் : .... அரசர் செலுத்த
ஈங்கு வந்துளன் ஏவலன் ஒருவன்;

கடம்பன் : வரவிடு ....

ஏவலன் : ..... வணக்கம்; மன்னர் நும்மை
விரைவில் வருகென விடுத்தனர் செய்தி;

கடம்பன் : மன்னர்க் கண்டு மற்றிவண் மீண்டு
பின்னர்க் கூறுவேன் பேசிய மொழியே.

காட்சி 18

மறையம் உரைத்தோன் மறையோன் எனக்கண்
டவளை ஒறுத்தபின், அணிபடைத் தலைவன்
கடம்பன் பிழையிலன் எனவறி காவலன்
தடவிழிக் குழலியைத் தன்மகள் வழுதிக்
குடன்பட லறிய உசாவினன் இசைவே.

செம்புலச் : தொடுக்கும் வேம்பின் தொடையல் அணிந்து
குடைக்கீ ழமர்ந்தோய் கொற்றம் வாழ்க
அடுத்துள எல்லையில் அழிசெயல் புரிந்தோன்
தொடுத்தமர்க் களத்துத் தோற்றனன் மலைக்கோன்;
கன்னிப் போரிற் கடுஞ்சமர் புரிந்து
ஒன்னலர் வெந்நிட உறுபுகழ் நண்ணிட
வென்று மீண்டனன் வீறுகொள் வழுதி;
நின்ற முனையில் வென்றி காணாத்
தானை முதலி தறுகண் விறல்வேள்
மோனை யெதுகை முதலன இழந்த
புன்மொழிப் பாட்டெனப் பொலிவில னாகி
வன்மை யிழந்து வந்துளன் ஈண்டு;

பாண்டியன் : வென்றனன் வழுதி வெஞ்சமர்க் களத்தே
என்ற நன்மொழி எஞ்செவிப் படலும்
கூடல்மா நகர்க்குக் கோலஞ் செய்து
பாடல் வென்றி படைத்த நம் வழுதியை
எல்லையிற் கூடி எதிர்கொண் டழைக்க

வெல்போர்க் கடம்பனை விடுத்தனம்; அவன்றான்
வென்றான் போல வீறுறு களிப்பிற்
சென்றான் செய்தான் குன்றா வகையில்;
அருகமர் தேவி, அரும்பெறற் செல்வன்
செருவில் வென்ற செய்தி கேட்டலும்
அன்றலர் நறுமலர் அழகினை வென்று
நின்று திகழ்ந்து நிவந்த திவள்முகம்;

நாகனார் : பண்டமர்க் களத்துப் பயின்றறி யாகிவன்
கொண்டனன் வென்றி எனுமொழி கூறலும்
வெண்டலை யறைவேன் வீறுற் றெழுந்தேன்
முதுமை மறந்தேன் முத்தமிழ்ப் பாடினேன்;

பாண்டியன் : கன்னிப் போரில் கண்டனன் வெற்றி
என்னலுங் கடம்பன் பின்னவள் கொவ்வை
இதழில் நகையும் இருவிழிப் புனலும்
பொதுளக் காண்கினும் பூவெழில் முகத்தில்
தவழும் ஒளியிலை; தனிமையள் போலக்
கவலை தோயக் கரணியம் என்கொல்?

செம்புலச் : சிறியோள் அவள்தான் செய்வகை தெரியாது
வறிதே கலங்கினன் அறியா துளத்துள்;
நிவந்தெழு திருமண நினைவினற் போலும்;
அவரவர் மனத்தை அளந்து விளம்பினிர்
நும்முளக் களிப்பை நுவல்வோர் யாருளர்?
செம்புலப் புலவர்தாம் செப்புதல் வேண்டும்;

பாண்டியன் : அனைவரும் மகிழ அதன்பின் எஞ்சியது
தினையள வெனினும் பனையள வாக்கிக்
கொள்ளும் எமதுளம்;கூரியீர் நும்முகம்
உள்ளோர் ஈங்குக் கொள்ளும் மகிழ்வின்
வேறாக் காணல் வியப்புடைத் தாகும்;
நேரா வொன்று நேர்ந்தது போலவும்
புதுமை கண்டாற் போலவும் மகிழ்வீர்
எதுகண் டிவ்வணம் எக்களிப் புற்றீர்?

செம்புலச் : நேரா வொன்று நேர்ந்த தன்றி
போரான் ஈண்டுப் புதுமையும் நேர்ந்தது;
ஆண்டுக் காண்மின் ....
(விறல்வேள், கணியன் விலங்குடன் வர)

பாண்டியன் : .... ஆஆ! ஈதென்?
பூண்ட விலங்கொடு புகுவோன் பின்னர்ப்
பிணிப்புறு கையொடு கணிப்பர் வரலேன்?

நாகனார் : கணிக்குங் கைகள் பிணிப்புறல் நன்றோ?
அகற்றுக வேந்தே அகற்றுக இன்னே;

கடம்பன் : புகற்கரும் போரிற் புதுமை காட்டும்
விறல்வேள் கையும் விலங்கி அகலத்
திறலோய் ஆணை தேர்ந்தருள் செய்க;

பாண்டியன் : ஆம்ஆம் அவனோர் அரும்படைத் தலைவன்;
நான்மா மறைதெரி நல்லோர் இவர்தாம்
ஆமாறு செய்க அகற்றுக பிணிப்பு;
(விலங்கு அவிழ்க்கப்பட்டபின்)

விறல்வேள் : வணக்கம் வேந்தே ....

கலியன் : .... வாழ்க மன்னா;

பாண்டியன் : பிணக்குற் றெழுந்த பேணாப் பகைஞனை
வணக்குற விலங்கிட் டழைத்து வந்தனிர்
குணக்குன் றிவர்க்கேன் கொடுமை யிழைத்தீர்?

செம்புலச் : பொறுத்தருள் புரிக பூசுரர் இவர்தம்
நரித்தனம் அனைத்தும் புலப்படும் காண்மின்;
(விறல்வேளை நோக்கி)
தார்ப்படைத் தலைவ தண்டமிழ்ப் பாண்டியன்
போர்ப்படை கொண்டு புகுதர நினைந்ததென்?

விறல்வேள் : எமக்குரித் தாய எல்லைப் பகுதி
நுமதெனக் கோடலின் நோனா தெழுந்தனம்;

செம்புலச் : யார்க்குரித் தென்பது நோக்குதும் பின்னர்;
தேக்கிய படையைத் தாக்குதற் கேற்ப
உளவறிந் தனைத்தும் உமக்குரை செய்த
களவன் யாவன்? கரவா துரைசெய்;

வில்வேள் : நும்முறை யிருப்போர் ஒருவர் நுவன்றனர்

செம்புலச் : எம்முழை யிருப்போன் இயம்பினன் என்பது
யாமும் அறிகுவம்; யாவனக் கயவன்?
(விறல்வேள் கடம்பனை நோக்க)

பாண்டியன் : வெல்போர்க் கடம்பனோ? ....

விறல்வேள் : .... வீண்பழி! வீண்பழி!

நாகனார் : இல்லெனிற் கடம்பன் இல்லில் நும்மவர்
செல்லுதல், சின்னாள் அல்குதல், ஆண்டு
மற்றையோர்த் தவிர்த்து மறைமொழி பேசுதல்
ஒற்றறி செயலலால் பிறிதொன் துளதோ?

விறல்வேள் : படைமுன் மனையிற் பன்னாட் புக்கதும்
இடையிடை ஆய்கண் இருந்ததும் உண்மை;
படைநிலை குறித்துப் பழுதிலாக் கடம்பன்
விளம்பினன் என்பது வீண்பழி யாகும்;

செம்புலச் : விளம்பில னாகின் வெல்போர்க் கடம்பன்
வியன்மனை யதனுள் நுமக்கென் வேலை?

விறல்வேள் : நறும்பா நல்கும் கரும்பார் குழலியை
விரும்பினன் மணங்கொள வில்லவன் ஆதலின்
மகட்கொடை வேண்டி மனையுட் புகுந்தனம்
அதற்கவன் மறுத்தனன் அன்றிமற் றொன்றிலை;

செம்புலச் : மகட்கொடை வேண்டின் மறைத்துறை யாடலேன்?

விறல்வேள் : நகத்தகும் நும்வினா! நல்லோன் ஒருவனை
மிகைப்படு பழிக்குள் வீழ்த்த முயலுதிர்;

செம்புலச் : மந்தணம் நுமக்குத் தந்தவ னாதலின்
நந்துயர் காணாய் நல்லோன் என்றனை

விறல்வேள் : (சற்றே சினந்து)
இடைமறித் தும்மிடை இயம்புதல் பொறுக்க
படையில் தலைவன் பகையெமக் கெனினும்
நல்லோன் அவன்றான் நாட்டுணர் வுடையோன்
பொல்லா மொழிகள் புகுத்தேல் அவன்பால்;

செம்புலச் : நன்று நன்று! நம்மவன் தொழிலும்
கொண்டநின் றொழிலும் ஒன்றே யாகலின்
இழுக்கவற் கணுகா தியம்புதி தலைவ;

விறல்வேள் : வழுக்கியும் அம்மொழி வாயாற் புகலேல்
மணப்பேச் சன்றி மற்றொன் றறியான்
குணத்தின் உயர்ந்தான் கூறிய இவைதாம்;
'அன்னை யில்லாள் அத்தன் இல்லாள்
என்னுயி ரனையாள் பின்னவ ளாதலின்
அவள்விழை வெதுவோ அஃதென் விழைவு
திவலையும் மாறுறச் செய்யேன் உறுதி;
நெஞ்சள் ஒருவனை நினைந்தன ளாதலின்
வஞ்சி யறியா வகையிற் பேசுதும்
பிஞ்சு மனத்தள் பேதுறும் அறியின்'
என்றவன் தனிமையில் இயம்பிய தன்றி
ஒன்றும் அறியான் உயர்மதி யமைச்சே
பன்முறை முயன்றோம் பல்வகை முயன்றோம்
தன்பிடி விடாது தடுத்தே மொழிந்தனன்;

செம்புலச் : தந்தவன் அவனலன்; சாற்றுதல் வாய்மையேல்
மந்தணம் எவ்வணம் வந்ததும் நும்பால்?

விறல்வேள் : அந்தணர் தந்தனர் ....

பாண்டியன் : .... ஆஆ! அவரா?

விறல்வேள் : அம்மறை முழுதும் அவரே தந்தனர்
நம்பிய கணியன் நம்பியே தந்தனர்;

செம்புலச் : அணிதிகழ் வயல்சூழ் கணிய மங்கலம்
அண்மையில் நும்நாட் டரும்பிய தென்கொல்?

விறல்வேள் : தெளிவுற அனைத்துந் தெரிநதுளீர் சிறுகடு
களவும் அறியார் போலெனை வினவுதிர்!
உளவறிந் துரைக்க உடன்படா இவர்க்குக்
கழனிசூழ் சிற்றூர் கணியர் பெயரால்
வழங்குக எனயாம் வழங்கினம் அதனை;
துளங்கிய மனத்தர் துவிந்து மொழிந்தனர்;

பாண்டியன் : நல்வழி காட்டும் நான்மறை யாளரோ
அல்வழிப் புக்கனர் அடுக்குமோ இச்செயல்?
மறைநவில் நாவோ மறையம் புகல்வது?
முறைதெரி நெஞ்சுட் கறையோ படிவது?
விண்வழி நமக்கு விளம்பும் இவரோ
மண்விழைந் திழிசெயல் மனத்தாற் றுணிவது?
நம்ப இயலா நயவஞ் சகச்செயல்
நம்பியோ செய்தனர்? வெம்பும் எம்முளம்!

நாகனார் : (தமக்குள்)
கற்றவர் செயலோ காட்டிக் கொடுத்தல்?
மற்றவர் செய்யின் மடிவ துறுதி;

பாண்டியன் : பொருந்தா இச்செயல் புரிந்தனம் அனைத்தும்
அருந்திற லமைச்ச யாங்ஙனம் அறிந்தனை?

செம்புலச் : தோலாக் கடம்பன் தோற்றனன் எனலும்
நூலார் இவர்பால் நுண்ணிய ஐயம்
என்னுள் எழலான் இவரறி யாவணம்
மன்னிய ஒற்று வளைவுற அமைத்து
வழுதி போர்க்கு நன்னாள் வகுக்க
வழுவுடை யாரிவர் வாரா வண்ணம்
தடையும் செய்து தக்காங் கிருந்தனென்;
படைமறை யனைத்தும் பகர்ந்த பிழைக்குக்
காவல இவர்க்குக் கைவிலங் கிடாது
பூவது கொண்டு போற்றவோ? புகல்க;
தென்னவர் அரசுக்குத் தீங்குசெய் தார்க்கு
மன்னவர் ஒறுக்க மனங்கொளல் வேண்டும்;
யாது செய்குவம்? ....

விறல்வேள் : .... ஓதுநல் லமைச்சே
தீது செய்தோர்த் தெரிந்தும் கடம்பனைப்
பழிசெய் தானெனப் பகர்ந்த தென்கொல்?

செம்புலச் : அழிசெய லாளரை அறிகுவம் எனினும்
பொன்வாட் கடம்பன் புரையிலன் என்பது
நின்வாய் மொழியான் நிறுவுதல் வேண்டி
நின்பால் வினவி நேர்மை யுணர்த்தினம்;
மன்னர்க் குண்மை மறுவறத் தெரிந்தபின்
என்செயக் கருதினும் அன்னது செய்க;

பாண்டியன் : கலங்கிய மனத்தேன் கழற வாயிலேன்
புலங்கொள் நீரே பொருந்துவ செய்க;

செம்புலச் : ஏழிரன் டாண்டுகள் இருஞ்சிறைக் கொட்டில்
வாழும் ஆணை வழங்குக இவர்க்கே;

கணியன் : என்னடி தொழுதனை இந்நாள் வரைஇனி
நின்னடி தொழுதேன் என்பிழை பொறுக்க;
திருவுளக் குறிப்பிற் சிறைதான் முடிவெனின்
மறுமொழி புகலேன் மகிழ்வுடன் புகுவேன்.

நாகனார் : வேந்தே ஒரு மொழி விளம்புவென் கேண்மதி
ஈர்ந்தண் வேம்பு கைக்கும் எனினும்
உடற்பிணி யகற்றி உறுதி நல்கும்;
தொடுத்த வேம்பின் தொடையல் உடையாய்
நீயும் நன்றே நிகழ்த்துதல் வேண்டும்
காயும் மனத்தைக் கடிதின் விடுக;
நல்லர் பண்பர் நடுவர் என்போர்
பொல்லா ராகும் பொழுதும் உண்டு;
பேரவாப் பேயின் பேழ்வாய்ப் பட்டோர்
நேரவாம் மனத்தின் நீப்பர் வேர்ப்பர்

கரைப்பார் கரைப்பிற் கல்லுங் கரையும்
உரைப்பார் உரைப்பிற் குன்றும் உருகும்
ஆட்டு வித்தால் ஆடா ருளரோ?
கேட்டு மனத்தர் கூட்டாற் கணியன்
விரிமனம் அதுவும் திரிந்துள தைய
பிரையுறு தீம்பால் திரிதல் இயல்பே;
மறைதோய் மனத்துள் மாசு நினைந்தது
குறைதான் எனினும் குற்றம் உணர்ந்தனர்
நிறைவாழ் வவர்தம் சிறப்புக் குரித்தோ?

செம்புலச் : சால்பின் உயர்ந்த தண்டமிழ்ப் புலவீர்
நூல்தெரி மனத்தர் நோய்தான் எனினும்
மருந்துவேண் டாவென மனங்கொண் டீர்கொல்?

நாகனார் : திருந்துநன் மதியீர் மருந்து தருக
அளவறிந் ததனை ஆய்ந்து தருக

செம்புலச் : உளப்படு குறிப்பை வெளிப்படை யாக்கின்
களத்திடைக் காவலன் கருத்திற் கொள்ளும்;

நாகனார் : அணிமையிற் றோன்று கணிய மங்கலம்
கணியர் வாழுங் கணியூர் ஆகுக
நம்நாட் டெல்லையுள் நயந்து புகாவணம்
அந்நாட் டாங்கண் உறைவோ ராகுக;

செம்புலச் : நாடு கடத்த நயந்தனிர் போலும்;

நாகனார் : கேடு குறித்துக் கிளந்தே னல்லேன்;

பாண்டியர் : அஃதே சாலும் அவ்வணம் செய்க
(கணியனைக் காவலர் அழைத்துச் செல்ல)

பாண்டியன் : திருந்துவேற் கடம்ப தீங்கிழைத் திலைநீ
எனினும் ஐயம் எழுந்தது நின்மேல்

ஆதலின் ஒறுக்க அகத்துள் நினைந்தனம்;
(அனைவரும் வியந்து நோக்க)

கடம்பன் : யாதுரை கூறினும் ஏற்பதென் கடமை

பாண்டியன் : தீதிலாய் எங்களை திருமா மகற்குநீ
மைத்துனக் கேண்மை மருவுதல் வேண்டும்
மைத்தடங் கண்ணி மாபெருந் தேவிக்கு
மருகிநின் தங்கை; தருதிநின் னிசைவு;

கடம்பன் : பெருமநும் ஆணை பிறழ்ந்துயான் அறியேன்
உரியாள் அவள்தன் உடன்பா டறிந்து
மறுநாள் நுமக்குத் தருகுவென் இசைவே;

காட்சி 19

•••••••

எதிர்வருங் காழகன் எழுசமர் முருக்கிப்
புதுமண மாலை புனைகென வழுதி
கதிரெழு பொழுதிற் கடம்பன் மனையில்
முதிர்புல நாகர்க்கு மொழிந்தான் விடையே.

நாகனார் : வெல்வோர் இலாத வெல்போர்க் கடம்ப,
அல்லல் தருமோர்த் தொல்லை யொழிந்தது
நல்லன் இங்கினி நடைபெறல் வேண்டும்;
இளம்பெரு வழுதியின் உளங்கொள் குழலியின்
நலங்கொள் வதுவை, நடைபெறல் வேண்டும்;

கடம்பன் : தங்கை மனத்துள் தங்கியோன் யாவன்
அங்கவன் தோளுக் கவள்மலர் சூட்டும்;

நாகனார் : குழலி நின்னுளக் குறிப்பு மொழிமதி;
வழுதி மணங்கொள விழைதி கொல்லோ?

குழலி : (நாணி நின்று)
பின்னவள் எனக்கெனப் பிறிதோ ருளமோ?
அண்ணன் உளமே என்னுள மாகும்;

கடம்பன் : கூடலர் தம்மொடுங் கூடிப் பாண்டி
நாடாள் வேந்தர்க்கு நடலை புரிந்தேன்;
தீய விழையுந் தீயேன் உளந்தான்
மேய இவள்தன் மெல்லுள மாமோ?

குழலி : சின்னவள் அறியாது செப்பிய புன்மொழி
நின்னகங் கொளாஅ தென்பிழை பொறுத்தருள்
அண்ணா நின்னை அடாப்பழி கூறிப்
பெண்மதி யாலுனைப் பெரிதும் இகழ்ந்தேன்
(காலில் வீழ்ந்து வணங்க)

கடம்பன் : நாட்டுப் பற்றால் நவின்ற நின்மொழி
கேட்டு நெஞ்சம் கிளர்ந்தெழ லன்றி
வருந்திலேன் கண்ணே வாழ்க நின்னுளம்
வருந்தேல் அன்னாய் வழிபுனல் இனிஏன்?

நாகனார் : ஆண்மதி பெண்மதி ஆயிரு மதியும்
காண்மதி ஐயம் கதுவுத லியல்பே;
தோள்வலிக் கடம்ப தூயநின் னுணர்வைச்
சூழ்நிலை ஐயுறத் தூண்டிற் றறய
ஐயம் எனையும் ஆட்டிப படைத்தது.

கடம்பன் : ஐயந் திரிபற ஆய்ந்துயர் புலவீர்
ஐயந் தெளிந்ததே அஃதே சாலும்;
நல்லா ருளமெலாம் நடுவிற் பிறழவும்
அல்லது நினையவும் அமைந்ததே என்செயல்

கடம்பன் : சூழ்நிலை உண்மையைச் சூழ்ந்து மறைக்கும்
ஆழ்மதி யுடையரும் அதற்கடிமை யாவர்;
ஐயம் எழினும் மெய்யை மறைக்கும்
பொய்யை நம்பிப் புலம்ப வைக்கும்;

வழுதி : (எதிர்பாராவகையில் உள்ளே வருகிறான்)

அனைவரும் : வருக ஐய வருக வருக

நாகனார் : சிலம்படி ஒன்றோ வலங்கொள் கழலும்
புலம்புத லுண்டுஅப் பொய்யை நம்பி;
குழலியின் வதுவை குறித்துரை யாடினேம்
பொழுதுணர்ந் தீங்குப் புகுந்துளை நீயும்.

வழுதி : மலைக்கோன் றனக்கு மகட்கொடை நல்கச்
சிலைக்கோன் கடம்பன் செப்பினர் போலும்!

கடம்பன் : சிலம்படி ஒன்றோ வலங்கொள் கழலும்
புலம்புதல் உண்டுஅப் பொய்யை நம்பி;

வழுதி : பொய்யோ மெய்யோ புகன்றனர் சிலர்தாம்
ஐயை குழலி அவள்மனம் யாதோ?

குழலி : என்னகம் நின்னகம் இருவே றில்லை

நாகனார் : சொன்ன குறிப்பு நின்னகம் அறியும்
மன்னர் பால்நின் மணஞ்சொல விழைந்தேன்
உன்னுளம் அறிந்தே உரைசெயல் வேண்டும்;

வழுதி : எண்ணிய யாவும் இயலுமோ நிகழ?

குழலி : திண்ணிய ராகின் எண்ணிய எய்துவர்;
உண்ணிறை ஆவற் கோரள வின்று
நண்ணிய போர்தான் ....

நாகனார் : .... போர்தான் ஒழிந்ததே!

வழுதி : கன்னிப் போர்தான் கழிந்தது; காழகன்
முன்னிப் போர்செய முயன்றுளன்; மலைக்கோன்
தன்துணை யாகத் தருக்கி எழுந்துளன்;
வருசம ராற்றி வாகை சூடி
வருவேன் எனிற்பின் திருமண மாலை;
இம்மொழி புகல இவ்வுழை வந்தேன்

நாகனார் : அம்ம நின்னுளம் யாதோ? .....

குழலி : .... ஐய
என்னகம் மன்னகம் இருவே றில்லை;
அன்னை நாட்டிற் கல்லல் வருங்கால்
என்ன திருமணம்? எழுக சமர்செய;
அவர்நிலை யாதோ அஃதே என்னிலை;

நாகனார் : எவர்நிலை எதுவென எவர்தாம் அறிவர்?
திருமண மாலை இருவிருஞ் சூடி
ஒருமன மாகும் பெருநாள் கண்டு
வாழ்த்த விழைந்தேன் வாய்ப்பெமக் கிலையே
தாழ்த்த லின்றித் தாங்குக போரே.

காட்சி 20

••••••

கடம்பனும் வழுதியும் காழகப் போர்க்குக்
கடிதிற் செல்கெனக் கழறினன் வேந்தே.

காவலன் : வாழிய வேந்தே வாழ்கநும் கொற்றம்
காழக ஒற்றர் கடுகி வந்துளர்;

பாண்டியன் : விரைவில் வரவிடு ....

ஒற்றன் : .... வேந்தே வாழ்க
திரைகடற் கப்பாற் செங்கோ லோச்சும்
காழக வேந்தன் கடுங்கட் சீயன்
தோழமை மறந்து தொன்று முதலாச்
செலுத்துந் திறையுஞ் செலுத்த மறுத்து
வலுத்த படையும் வகுக்க முயன்றுளன்;

பாண்டியன் : ஓஓ! அவனோ உறுபகை கொண்டனன்?
காவா நிலையனோ கடும்போர் நினைந்தனன்?
ஈங்கொரு போரில் ஈடுபட் டோமென
ஆங்கவன் அறிந்தே ஆர்ப்பரித் துளனால்

ஒற்றன் : மலைக்கோன் துணையால் மனச்செருக் குற்றுஇந்
நிலைக்கவன் துணிந்து நேர்ந்துளன் வேந்தே.

பாண்டியன் : வலியறி யாற்கு வலிமை காட்டுதும்
புலிநிகர் கடம்ப புறப்படு வல்லே
முளையிற் கிள்ளுக முண்மரம் அதனை
வழுதியும் துணையா வருவன் செல்க;
(கடம்பன் மலைத்து நிற்க)
மலைத்தனை முகமும் மாறினை என்கொல்?

கடம்பன் : கொலைக்களம் வேட்ட கொங்கட் சீயன்
பொருதிரைக் கடாரம் புகுத நினைவோர்
விரிகடல் இறத்தல் வேண்டும் பெரும
இவரோ இளைஞர்;, இருநீர்க் குட்டத்துச்
சுவர்போல் அலையெழும்; துணிந்ததை எதிர்த்துக்
கலத்திற் செல்லக் கலங்குவர் எனஎன்
உளத்தெழும் உணர்ச்சி உறுத்தலால் வெருவி
மலைத்தனென் முகமும் மாறினேன் அரசே;

பாண்டியன் : மலைக்கோன் நம்மொடு மாறுகொண் டெழுந்து
முற்றிய பகையை முருக்கிநம் வழுதி
வெற்றி கொண்டான் மீண்டும் வெல்வன்
தானை கொண்டெழு தயங்கேல் துணைக்கொள்;

கடம்பன் : ஆணை மன்னவ ஆம்வகை செய்குவென்;

நாகனார் : (மனத்துக்குள்)
ஒருபோர் தொடங்கி ஓய்ந்தது மீண்டும்
மறு போர் எனினோ மனம்நடுக் குறூஉம்;

பாண்டியன் : புலவர் மனத்துட் பொங்கும் உணர்வைப்
புலர்முகம் நமக்குப் புலப்படச் செய்தது
நாமோ விழைந்தனம்? நள்ளார் பொரவரின்
ஆமா றியற்றல் அரசர்தங் கடனே.

நாகனார் : கடமை அதுதான்; கடும்போர் எனின்என்
மடமனம் நடுங்கும்; மன்னநீ செயற்படு;

பாண்டியன் : பௌவம் பிளந்து பரந்து விரையும்
நௌவொடு திமிலொடு நாவாய் செல்க
வங்கம் அம்பி மதலை என்பன
எங்குங் கடலலை எதிர்ந்து செல்க
பாது பஃறி தோணி தொள்ளை
கூறு கூறாக் கூடிச் செல்க
பாதை முதலாப் பாய்மரக் கலங்கள்
போதம் பலவும் புணையொடு புகுக;
கருதலன் காழகன் வெருவுறப் பொருது
தருக மாய்ந்தனன் எனுமொரு சொல்லே.

காட்சி 21

காழகம் வென்று மீள்வோர் தம்மைச்
சுழும் நெடும்புயல் சுழன்று தாக்க
ஆற்றா ராகி ஆழிவீழ்ந் தோருடன்
தோற்றான் உயிரைச் சூழ்கழல் வழுதியென்
றாற்றா மொழியை அறைந்தனர் மறவர்
மாற்றங் கேட்டலும் மயங்கினன் வேந்தே.

படைஞர் : வாழ்க வேந்தே வாழ்க கொற்றம்!
சூழ்கடற் காழகன் தொடுத்த போரில்
வழுதி வென்று வாகை சூடினர்
தொழுதகு வெற்றி சொலமுன் வந்தனம்;
விரைவில் நம்படை மீளும் ....

பாண்டியன் : .... வாழ்க!
வெற்றிச் செய்தி விளம்பினீர் வாழ்க!
மற்றங் கியற்றிய மறச்செயல் கூறுக;

பாடைஞன் 1 : கோலஞ் செய்து குறுமணல் பரவும்
ஓலஞ் செய்கடல் சூழுங் காழக
அக்கரை வைகும் அருந்திறற் பாண்டி
நற்குடி மறவர் நல்வர வுரைக்க,
இருபெரும் படையும் இணைந்து சீயன்
பொருபடை மோதப் புகுந்தனம்; அவனும்
அச்சம் விடுத்தோன் அடிமை வெறுத்தோன்
மெச்சும் தோள்வலி மிக்கோன் மானம்
உந்தும் ஊர்வால் உருத்தெழு வேந்தன்
முந்த வந்து மோதினன் களத்தில்

படைஞன் 2 : செங்கட் சீயன் சினந்தெழு படையும்
வங்கம் ஊர்ந்த நம்மவர் படையும்
கரியெனப் புலியென அரியெனப் பொருதன
வெருவுறு பொருகளம் குருதியின் நிறைந்தது;

படைஞன் 1 : கணிக்க இயலாக் கடும்போர்க் களத்தில்
அணிக்கணி மோதின அனற்பொறி வீசின;
வழுதி சீயன் வாள்கள் மோதின
புழுதி யெழுந்துவான் பூசி மறைத்தது
பொழியுங் குருதி பூமியை மறைத்தது;

படைஞன் 2 : வெங்கட் சீயன் வியனகல் மார்பிற்
செங்கணை வழுதிவாள் சீறிப் பாய்ந்தது
காழகன் கூர்வாள் காளை வழுதியின்
தோளிற் பாய்ந்து தொட்டது ....

பாண்டியன் : .... ஆ! ஆ!

படைஞன் 1 : சாய்ந்தனன் சீயன் ஓய்ந்தனன் வழுதி
பாய்ந்து சிதறின காழகப் படைகள்;

மாதேவி : பொல்லாக் களவாற் புழுவெனத் துடித்து
நில்லா தொருநிலை நெஞ்சம் அழுங்கினென்
சுமந்த வயிற்றிற் சுவைப்பால் வார்த்தீர்
தவந்தான் செய்துளேன் தாய்மனங் குளிர்ந்தது;

பாண்டியன் : அடாது செய்தவன் அழிந்தனன் போபோ;
(இடையில் மறவர் சிலர்வர)
மறக்குடிப் பிறந்தீர் வருக வருக
புறத்துறை முற்றும் புலிகாள் வருக
பகைவற் பணித்த பாங்கினை மொழிக;

மறவன் 1 : கடாரப் படையைக் கடந்தது போல
விடாது வீசும் வியனலை கடந்து
கடலின் நாப்பண் கலத்தொடு மீண்டனம்;
சீயன் படைகள் சீறிப் பாய்ந்தெனக்

காயுங் கடுங்கால் கனன்றுடன் தாக்கப்
பாயுறு கலங்கள் பதறின சிதறின;
இருளிடை விழியிலார் இயங்குதல் போல
மருளோ டாங்கண் மரக்கலஞ் செலுத்தினம்;
ஆடல் முற்ற ஆடிய பெருவளி
சாடித் தொலைத்துச் சற்றே ஓய்ந்தது;

பாண்டியன் : கலத்திடை ஊர்ந்தீர் கடுங்கால் தப்பி
நிலத்திடை யாங்ஙனம் நெடுங்கரை யேறினிர்?

மறவன் 2 : கல்பொரு துராயக் கைகா விழந்தோர்
பல்பொழு துணவிலோர் பசித்தோர் கடலிடை
மிதந்தனர் வதைந்தனர் மீளாத் துயரினர்;
சிதைந்த கலத்திற் சிதறி வீழ்ந்தோர்
இரைகடல் மூழ்கித் திரிதரு பெருமீன்
இரையென ஆகியோர் எண்ணிலர்; ஆங்கண்
உடைமரம் பற்றி உய்ந்தோர் அலையால்
அடைகரை யேறி அயர்ந்தோர் சிலர்சிலர்;

பாண்டியன் : அம்மஓ! அம்மஓ! ஆழ்துயர்க் கடலுள்
நம்மையும் வீழ்த்தி நடுக்கிய திதுவே;
மானங் காத்தஎன் மைந்தன் எங்கே?
(எவரும் வாய்திறாவாதது கண்டு)
ஏனிங் கெவரும் எழுசிலை யானீர்?
எங்கே வழுதி? ....

மறவன் 1 : .... யாங்ஙனம் மொழிகுவம்,
கடலுண் மாய்ந்தார்! ....

நாகனார் : .... கடிய திம்மொழி!
வாரியிற் கலவா வையை மைந்தன்
ஆருயிர் தன்னை வாரி கவர்ந்ததோ;
(பாண்டியன் மயங்கிவிழ)
மன்னன் ஓ! ஓ! மயங்கினன்; வருக,

பாண்டியன் : (மயக்கந் தெளிந்தெழுந்து)

வென்றாளுந் திறனுடையாய்
　　வீறுகொளுந் திருநாட்டை
நின்றாளும் நிலைபெறுவாய்
　　எனவன்றோ நினைந்திருந்தோம்;
வென்றாயோ எமைவிட்டுச்
　　சிறுவளிக்கோ தோற்றனைநீ?
ஒன்றாலும் இனித்தெளியோம்
　　உளமழிந்தே வதங்குகிறோம்!

முத்தெடுத்த காரணத்தால்
　　முரணியெங்கள் நல்வயிரச்
சொத்தெடுத்துப் போயினையோ?
　　சூழ்ந்தெமது முத்தமிழின்
வித்தெடுத்துப் போயினையோ?
　　வெறுப்பேறி எமதுயிரின்
கொத்தெடுத்துப் போயினையோ?
　　கூறாயோ? பாழ்கடலே;

காவலன்றன் மைந்தனெனக்
　　கண்குளிர வந்தவனே
பாவலனாய் வளர்ந்துவரல்
　　பாரத்துமனம் பூத்ததடா;
பூவரும்பு தானுதிரப்
　　புயல்வலிந்து வீசியதால்
நாவுலர நெஞ்சலர
　　நலிவுழந்து புலம்புகிறோம்;

மாதேவி : வயிறுனையே சுமந்ததடா
　　மாகடலுள் நீமாய்ந்த
துயரைமனம் சுமந்ததடா;
　　தொடர்திங்கள் ஈரைந்தில்
வயிறுசுமை குறைந்ததடா;
　　மகனேஎன் மனச்சுமைதான்
உயிருளநாள் வரைகுறைய
　　ஒருவழிதான் உளதோடா;

கருவகத்தே உருவாகிக்
 காரிருளை அகற்றஎழும்
ஒருவிளக்காய் வந்தவனே
 ஒளிபரவும் வேளையிலே
பெருவளிக்கோ அணைந்தாய்நீ
 பேரிருளில் தடுமாறி
ஒருவழியுந் தெரியாமல்
 உழல்கின்றோம்! உழல்கின்றோம்!

நெய்தல்நிலக் கருங்கடலே
 நீடுநினைந் திரங்களமைச்
செய்தலன்றிப் பிறிதொன்றும்
 தெரிந்திலையோ? இளமலரைக்
கொய்தலுக்கு நினதுளந்தான்
 கூசாது துணிந்ததுவோ?
பைதலுனைப் பற்றாதோ?
 பழியுனைத்தான் தொடராதோ;

காட்சி 22

வழுதி குழலி மாய்விற் கிரங்கி
அழுது புலம்பும் அவைக்களப் புலவர்பால்
மகவிழந் துழலும் மன்னன் சார
மிகுபுல நாகர் வேண்டுவ கூறி
மனப்புண் ணாற்றி இனிப்போர் வேண்டா
எனப்பல விளம்பி இசைவித் தனரே.

நாகனார் : (வழுதியும் சூழலியும் மாய்ந்ததை எண்ணித் தமதில்லில் தனித்திருந்து புலம்புகிறார்)

(1) பாண்டியனார் குலக்கொழுத்தே பாடல் சான்ற
பைந்தமிழின் தவக்கொழுந்தே பண்ப னைத்தும்
ஈண்டியவோர் செயலகமே எடுக்கும் போரில்
இணையில்லாப் புறப்பொருளே எழிலின் தோற்றம்
பூண்டிருந்த நல்லுருவே எனது நெஞ்சட்
பூத்திருந்த பொன்மலரே புலம்ப விட்டு
மாண்டனையோ நன்மகனே கொடுமை தாளா
மனங்கலங்கிப் புலங்கலங்கி மாள்கின் றேனே;

(2) மனமுடைந்தேன் முன்னொருநாள் மாளாத் துன்பம்
மனத்துறினும் நிலையாமை உணர்ந்த என்றன்
அகமுடைந்து போகாமல் ஆற்றி நின்றேன்;
அரியதமிழ்ப் பாநல்கும் ஆற்றல் சான்ற
தகவுடையோய் நினையிழந்த இன்றோ துன்பந்
தாளாமற் புலம்புகின்றேன் கலங்கு கின்றேன்
அகவுதமிழ் அன்னையடா வாடு கின்றாள்
அழகுமிகு பாமகனை யிழந்த தாலே;

(3) கொழுநனென மனங்கொண்டு மணங்கா ணாது
கோமகனை யிழந்தவளே! குழலி! நானிங்
கழுதிடவோ நின்னுயிரை அழித்துக் கொண்டாய்?
அம்மாநீ பொருண்மொழியுங் காஞ்சி பாட
வழுதியுமப் பொருண்மொழியே பாடி நின்றான்;
வாழ்க்கையிது காஞ்சியென முன்னு ணர்ந்தோ
மொழிபுகன்றீர்? ஒருபொருள்மேல் ஒன்றி நின்றீர்?
முடிவிலுமோ இருவீரும் ஒன்றல் வேண்டும்?

(4) ஒன்றுமுளங் கொண்டவளே! உவமை யின்றி
உயர்ந்தவளே! நல்லவளே! உன்னை மாலை
மன்றவிடைப் பெருவழுதி சூட்டும் நாளில்
மணவாழ்த்துப் பாடுதற்குக் கனவு கண்டு
நின்றஎனைப் புலம்பவிட்டுச் சென்றா யம்மா!
நெஞ்சமெலாம் எரிகிறதே! யாது செய்வேன்?
கொன்றனைய கொடுமையிது தாங்கா திங்குக்
குழம்புகிறேன் வெதும்புகிறேன் தேம்பு கின்றேன்!
(தேம்பும் ஒலிகேட்டுத் திரும்புகிறார் புலவர்.
அரசன் அழுத கண்ணொடு அருகில் நிற்க)

நாகனார் : கயல்தவழ் கொடியோய் களமர் உழக்கும்
வயல்கெழு நாட்டின் வளங்கொளும் வேந்தே
மயல்தரு நிலையில் வடிநீர் விழியோடும்
துயர்படர் முகத்தொடும் தோன்றுவ தென்கொல்,

பாண்டியன் : ஆறாத் துயரில் அழுந்தும் புலவீர்
தேறா மனத்தொடு திருமுன் வந்தேன்
மறக்குல மைந்தன் மாய்ந்த துயரம்
மறக்க லாற்றேன் மனந்திறந் துரைத்தேன்
வேதனை யகற்ற விழைந்திவண் வந்தேன்
நோதலும் புலம்பலும் நும்முழை நோக்கி
வேதனை கூர்ந்து விம்முத லுற்றேன்
ஒருவர்க் கொருவர் உறுதுணை யிலேமாய்
இருவரும் கலங்கின் தேற்றுவ தெவரோ?

நாகனார் : மன்னவ கலங்கேல்; மனமென ஒன்று
துன்னுதல் உளதால் இந்நிலை பெற்றோம்;
பிறப்பும் இறப்பும் பேரா இயற்கை;
இறப்பின் வரூஉம் இப்படர் களைய
மறப்பெனும் ஒன்றே மாமருந் தாகும்;

பாண்டியன் : ஒருமகற் பிரிவான் உழல்வேன், துயரின்
ஒருவுதல் யாங்ஙனம்? உளமொன் றிலனேல்
மறதி பெறுவன் ....

நாகனார் : .... மன்னவ! மைந்தர்
ஒருவர் பலரென் றோருமோ இறப்பு?
நெருநல் இருந்தார் இன்றிலை யென்னும்
பெருமை யுணராது பேசுதல் நன்றோ?
மகற்பிரி துயரம் மாற்றுத லென்பது
பகற்கன வெனயான் பட்டறிந் துளென்முன்
மகனை நினையேல் மக்களை நினைநீ
அகலும் அத்துயர் அணுஅணு வாக;

பாண்டியன் : நிலையா வுலகம் இதுவென நினைப்பினும்
இளையான் இவற்கோ இறப்பிங் குறுவது?

நாகனார் : இளமை முதுமை ஆண்மை பெண்மை
வளமை வறுமை அறிவறி யாமை
வரைப்பறி யாது வாரும்அக் கூற்றம்;
இறப்பின் திருமுன் எல்லாம் சமமே;
பூப்பன யாவும் காய்ப்பன வல்ல
காய்ப்பன யாவும் கனிவன வல்ல;
பூவும் பிஞ்சும் பொலிவுறு காயும்
மேவுங் கனியும் வீசும் வளியால்
உதிர்தல் உண்டுநீ உணராய் கொல்லோ?

பாண்டியன் : காவலன் மைந்தன் பாவலன் ஆகினன்
பாவலன் அவனோ சாவுல கேகினன்?

நாகனார் : பூவுல கேத்தும் புகழவன் பெறினும்
சாவுல குய்த்தது சமரே யன்றோ?
பயில்நாள் முதலாப் பழகிய வழுதியைக்
கயல்விழிக் குழலி கருத்திற் கொண்டனள்
மணங்கொளும் நன்னாள் வரும்வரம் என்றே
அணங்கு நினைந்தனள் ஐயஓ அவளும்
பிணமென ஆகினள்; பேதையும் அவனும்
பொருள்நிறை பாடல் பொருண்மொழிக் காஞ்சி
அருளினர் உலகுக் கவைதாம் எச்சம்;
பிரிந்த துயரான் வருந்தி வருந்திக்
கருங்களி றனையான் கடம்பனும் பிணியில்
வீழ்ந்து நொந்தனன் விளைவிவை எதனால்?
ஆழ்ந்து நினைமதி; அரசமா தேவி
விழிநீர்க் கடலுள் வீழ்ந்தவ ளின்னும்
எழவே யில்லை எழாது கிடந்தனன்;
நீயும் இழப்பை நினைந்து நினைந்து
தேயும் நிலையினை; தீமை யிவைதாம்
தீய போரான் ஆயவை யன்றோ?
சாயும் போர்தான் ஓயும் நாளெது?
போர்தான் நின்போற் பூவுல காள்பவர்க்
கோர்விளை யாட்டு; பொன்றிய மாந்தரின்
வீடுறை வோர்க்கா விழிப்புன லாட்டு;
நாடுறை வோர்க்கு நாளுங் கவலை
கூடுவ தன்றிக் கொள்பயன் யாது?

பாண்டியன் : குடிபுரந் தோம்புங் கொற்றவர் தமக்குக்
கடிபகை யோட்டுதல் கடமை யன்றோ?

நாகனார் : கடமை யெனச்சொலிக் காவலர் ஆற்றும்
மடமையின் நேருங் கொடுமைகள் கேள்நீ
மகளிர் புலம்பல் மகவின் அகவல்
முகமும் மார்பும் விழுப்புண் முகத்தல்
உறுப்பறை யுறுதல் ஓலம் அனைத்தும்

செருப்புலந் தந்த சீர்முறை யன்றோ?
நேரார் எனச்சொலி நின்றிகல் புரியும்
போரான் விளைவது தீராத் துயரே;

பாண்டியன் : வெந்த புண்ணில் வேலென நும்மொழி
வந்து பாய்ந்தது; வருமோ அமைதி?

நாகனார் : வரும் வரும்; விரும்பின் வாரா தெங்குறும்?

பாண்டியன் : ஒருவழி கூறி உய்வகை செய்க;

நாகனார் : குவியும் மனத்தை விரியத் திறநீ
செவியும் அதனொடு சேரத் திறந்து
செஞ்சொல் செப்புந செவியான் உண்டு
நெஞ்சு களனா நிறைத்துப் பயன்பெறு;
தொடுபகை முருக்கித் தொலைக்கத் தொலைந்தோர்
நடுகல் எத்தனை நாட்டிற் காண்குதும்;
நகையோடு மங்கல நாண்மலர் களைந்து
புகையும் மனத்துப் பூவையர் எத்தனை!
எந்தை யாண்டுளன் எனுஞ்சிறு மகார்க்கு
நொந்தழல் அன்னையர் நுவல வாயிலர்
கண்ணீர் காட்டக் கண்டழும் மதலை
எண்ணில் அம்மஓ! எத்தனை எத்தனை!
கையொடு காலும் கண்ணொடு தோளும்
நையச் சிதைந்து நலிந்தோர் எத்தனை!
கொழுநர் இழந்த கொடிநிகர் மாதர்
அழுகுரல் விடுபுனல் அளவிடற் பாற்றோ?
ஒருமக னல்ல தில்லாத் தாயர்
பொருமுகத் திழந்து புலம்பிப் புலம்பி
விடுமூச் சனைத்தும் அடுபுய லன்றோ?
இறந்தோர் உடலிற் பிறந்ததே வெற்றி
பரந்தடு போரிற் பிறந்ததே கொற்றம்
மற்றவர் அழிவிற் பெற்றஇக் கொற்றமும்
வெற்றியும் புகழும் வேண்டுந கொல்லோ?

பாண்டியன் : வேண்டேன் ஐய விழித்தநென் னுணர்வு
தாண்டேன் நும்சொல் தலைமேற் கொள்ளுவேன்;

நாகனார் : நின்மகற் பிரிந்து நிலைகுலை வுறல்போற்
நம்மகற் பிரிந்த தந்தையர் நிலைநினை;

பாண்டியன் : இழப்பின் துயரம் இனைத்தென உணர்ந்தேன்
பிழைக்கும் நல்வழி பேணுவென் உரையின்;

நாகனார் : முடிகெழு வேந்தர் மூவரும் ஓரினம்
அடிதொழு தாரும் அரசரும் ஓரினம்
ஒருவர்க் கொருவர் முரணுவி ராயின்
பொருசமர்க் களத்துப் பொன்றுவ தெவ்வினம்?
நும்முடி பகைகொளின் வம்பலர் புகுந்து
தும்பை சூடத் துணிகுவர் எளிதே;
இனத்தின் ஒற்றுமை மனத்திற் கொள்க
முனைப்பினை விடுக முரணுதல் தவிர்க;
அமராக் கிப்பகைத் தவர்நிலங் கொளாது
மதராக் கிப்பிணித் தவர்மனங் கொள்க;
நாட்டை யாரும் நன்மகன் ஒருவனை
வீட்டிய கொடும்போர் விடுவிடு இனியே;

பாண்டியன் : அழிவுகள் தொலைக அமைதி நிலவுக
பழிசெயும் போரினிப் பரவா தொழிக
நேரிலாப் புலவீர் நிகழ்த்துநும் மொழியாற்
போரிலா வுலகம் பூத்துக் குலுங்க
ஆவல்மீக் கூர்ந்தனென் ஆவன புகல்க;
சாவினை நல்கும் சமரினி யொழிய
மேவும் நல்வழி மேம்பட மொழிக;

நாகனார் : திருந்துநன் னெறியிற் பொருந்துளம் உற்றோய்
வருந்துதல் தவிர்க வாழ்கநின் னுள்ளம்;
அனைத்து வேந்தரும் வருகவென் றழைத்து
நினைத்தது மொழிக தினைத்துணை யளவும்
நடுவிற் பிறழாது நயந்து கெடுபோர்

முடிவை விளைவை முற்றுங் கிளத்துக;
அவ்வவர் நிலங்கள் அவ்வவர்க் குரிய
கவ்வும் பேரவாக் கடிதில் ஒழிக;
ஒருவர் மண்கொள ஒருவர் அவாக்கொளுஞ்
சிறுமை தவிர்க சிந்தை விரிக;
கொற்றவர் உரிமையில் மற்றவர் புக்குப்
பற்றக் கருதும் பாழ்மனந் தவிர்க
செற்றமுங் கலாமுஞ் செயநினை யாது
பற்றுதல் கொள்ளும் பான்மை வளர்க;

பாண்டியன் : ஈண்டுநம் அழைப்பின் ஈண்டியோர் தாமும்
வேண்டுகோட் கிணங்கி விழைத்திசை வளிப்பினும்
கலைந்தபின் அவ்வவர் கருத்திற் கிணங்க
மலைத்தும் பிரிந்தும் மாறுவ ராகின்
அருஞ்சம ரன்றி அமைதி காணுதல்
அரிதே யன்றோ? அதற்கென் செய்குவம்?

நாகனார் : அவ்வந் நாட்டுள் ஆன்றவிந் தடங்கிய
செவ்வியர் சிலருள் ஒவ்வொரு நல்லோர்த்
தேர்ந்தொரு குழுவாச் செய்தல் வேண்டும்;
ஓர்ந்தவர் வழங்கும் ஒவ்வொரு சொல்லும்
ஆணையாக் கொண்டு பேணுதல் வேண்டும்;
தொல்லை முதலாத் தொல்லை தரூஉம்
எல்லைச் சிக்கல் எழுமேல் நீவிர்
விற்கொடு பொருந விழையாதவர்தம்
சொற்கொடு தீர்வு சூழ்ந்து காண்க;
சிற்றர செனவும் மற்றர செனவும்
சொற்றல் அறிவே தொலைதல் வேண்டும்;
அரசர் தம்முள் ஒருநிக ராகி
ஒருவர்க் கொருவர் உதவுத லன்றித்
திறையெனக் கோடல் தீர்தல் வேண்டும்;
நினைவில் தூய்மை நேர்மை யுண்மை
வினையிலும் அவைதாம் வேர்கொளல் வேண்டும்;

உடன்பிறப் புணர்ச்சி ஒவ்வொ ருளத்தும்
இடம்பெறின் அழிபோர்எழுதல் உண்டோ?
மக்கட் பற்றும் மக்கட் பண்பும்
மிக்க மனத்தில் மேவும்நல் லமைதி;
இனையன கூறி முனைகுவை யாகின்
கனவினும் அரும்பாது கடும்போ ருணர்வு;
போரழி வொழிந்த, புன்மைகள் அழிந்த
ஒருல கிங்கே தோன்றுத லுறுதி;

பாண்டியன் : போர்மறுப் புரைப்பின் யார்மறுப் புரைப்பர்?
ஊர்புரப் போர்க்கெலாம் உய்க்குதும் ஓலை;
நலந்தரும் அனைத்தும் நயம்பட வுரைத்துக்
கலந்துரை யாடிக் காண்குறுந் தீர்வு;
அழிவெலாந் தொலைக அமைதி நிலவுக
ஒழிக போரே ஒழிக போரே.

காட்சி 23

வழுதியின் கதையை வழங்கிய முதியர்
இளைஞனோ டாங்கண் ஏகினர் புறத்தே.

இளைஞன் : அம்மஓ அம்மஓ ஆழ்துயர்க் கடலுள்
நம்மை வீழ்த்தி நடுக்குங் கதையிது!
இரங்குங் கடல்தான் இரங்கா வுளத்தால்
இரங்கச் செய்தது இளையேம் எம்மை!

முதியர் : இளைஞர் எனாது முதியர் எனாது
வளைகடல் விளைத்த துயர்க்கதை பலப்பல
இலக்கிய இலக்கண ஏடுகள் எத்தனை
தொலைத்த திக்கடல் தொன்மை நாளில்
நிலத்தின் பகுதியை நெடுங்கடல் இதுதான்
தொலைத்தும் சிதைத்தும் கொண்டதும் எத்தனை!

இளைஞர் : கண்ணும் மனமுங் கலங்கேல் பெரியீர்
எண்ணும் இளைஞர்க் கிஃதொரு பாடம்;

முதியர் : எழிலார் வடிவன் இளம்பெரு வழுதியின்
அழியாச் சிலையை அகத்துள் நிறுத்தி
நாடும் மொழியும் நலம்பெறச் செய்க
கூடும் பண்பும் குலவிடச் செய்க;

இளைஞர் : பற்பல உண்மைகள் பயனுள பெற்றேன்
கற்பன கற்றேன் காப்பவை காப்பேன்;

முதியர் : காதல் உலகம் கண்ணீர் வடித்தது;
ஓதும் இலக்கிய உலகும் அஃதே!
மறவர் உலகம் மாழ்கி நின்றது!
மருகுது மாலை இருளுடன் வந்தது
கருநிலக் காவலன் கதவம் பூட்ட
விரைந்தனன் வாவா ஏகுதும் வெளியே.

முற்றும்.

கவியரசர் முடியரசன்
நூற்தொகுப்புக்கள் கவிதைகள்

முடியரசன் கவிதைகள்	1954
நெஞ்சிற் பூத்தவை	1999
காவியப்பாவை	1955
பாடுங்குயில்	1983
கவியரங்கில் முடியரசன்	1960
தமிழ் முழக்கம்	1999
நெஞ்சு பொறுக்கவில்லையே	1985
மனிதனைத் தேடுகிறேன்	1986
மனிதரைக் கண்டுகொண்டேன்	2005
தாய்மொழி காப்போம்	2001
புதியதொரு விதிசெய்வோம்	1999
வள்ளுவர் கோட்டம்	1999
ஞாயிறும் திங்களும்	1999
பூங்கொடி	1964
வீரகாவியம்	1970
ஊன்றுகோல்	1983
இளம்பெருவழுதி	புதிய நூல் 2008
அன்புள்ள பாண்டியனுக்கு	1999
அன்புள்ள இளவரசனுக்கு	1999
எப்படி வளரும் தமிழ்?	2001
எக்கோவின் காதல்	1999
சீர்திருத்தச் செம்மல் வை.சு. சண்முகனார்	1990
பாட்டுப் பறவையின் வாழ்க்கைப் பயணம் (தன் வரலாறு)	புதிய நூல்

கவியரசர் முடியரசன் படைப்புகள்

கவிதைகள்

தொகுப்பு 1

முடியரசன் கவிதைகள்	1954
நெஞ்சிற் பூத்தவை	1999

தொகுப்பு 2

காவியப்பாவை	1955
பாடுங்குயில்	1983

தொகுப்பு 3

கவியரங்கில் முடியரசன்	1960
தமிழ் முழக்கம்	1999

தொகுப்பு 4

நெஞ்சு பொறுக்கவில்லையே	1985
மனிதனைத் தேடுகிறேன்	1986
மனிதரைக் கண்டுகொண்டேன்	2005

தொகுப்பு 5

தாய்மொழி காப்போம்	2001
புதியதொரு விதிசெய்வோம்	1999

தொகுப்பு 6

வள்ளுவர் கோட்டம்	1999
ஞாயிறும் திங்களும்	1999

காவியம்

தொகுப்பு 7

பூங்கொடி	1964
வீரகாவியம்	1970

தொகுப்பு 8

ஊன்றுகோல்	1983
இளம்பெருவழுதி	புதிய நூல் 2008

இலக்கணம்

தொகுப்பு 9

தமிழ் இலக்கணம்	1967
பாடுங்குயில்	1975

தொகுப்பு 10

பாட்டுப் பறவையின் வாழ்க்கைப் பயணம் (தன் வரலாறு)	புதிய நூல்

கடித இலக்கியம்

தொகுப்பு 11

அன்புள்ள பாண்டியனுக்கு	1999
அன்புள்ள இளவரசனுக்கு	1999

சிறுகதை + கட்டுரை

தொகுப்பு 12

எப்படி வளரும் தமிழ்?	2001
எக்கோவின் காதல்	1999

தொகுப்பு 13

சீர்திருத்தச் செம்மல் வை.சு.சண்முகனார்	1990

குறிப்புகள்

"பாரதியார் என்ற வித்திலிருந்து முளைத்தது பாரதிதாசன் என்ற செடி. அச்செடியில் தழைத்தது முடியரசன் என்ற கொடி.

புரட்சிக் கவிஞர் பரம்பரையில் புத்துலக உணர்வு படைக்கும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளை வடிப்பதில் தேர்ந்தவர் கவிஞர் முடியரசனார். தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா வழியில் தன்மானச் சுடராகத் திகழ்ந்தவர். அவர் இயற்றிய கவிதை நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் தமிழுக்கு ஆக்கம் செய்யும் செம்மொழிச் செல்வமாகும். கவிஞர்களிடையே ஓர் முடிசூடா மன்னராகத் திகழ்ந்தவர் கவியரசர் முடியரசனார்."

- பேராசிரியர் க. அன்பழகன்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 24339030